

תפ"ח 39745/08/13 - מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ת"א נגד טוולדה אבטרמרים

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 39745-08-13 מדינת ישראל נ' אבטרמרים (עציר) 29 אפריל 2015

בפני:	כב' השופט גלעד נויטל, אב"ד
	כב' השופט מאיר יפרח
	כב' השופטת גיליה רביד
בעניין:	מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ת"א (פלילי) -
	ע"י ב"כ עו"ד יעל הראל
	נגד
	טוולדה אבטרמרים -
	ע"י ב"כ עו"ד עלא מסארוה

המאשימה

הנאשם

הכרעת דין

השופט גלעד נויטל, אב"ד:

בכתב האישום שהוגש נגד הנאשם, מיוחסת לנאשם עבירה של **רצח בכוונה תחילה**.

1. אלה מעשי הנאשם על פי הנטען בכתב האישום (תמצית):

הנאשם וא.ב., ילידת 1984 (להלן: המנוחה) הינם אזרחים אריתראים, שהסתננו לישראל. לערך בתאריך 23.2.13 נישאו הנאשם והמנוחה בישראל. בתקופה הרלוונטית לכתב האישום - המנוחה היתה בהריון והנאשם, המנוחה, אחיה של המנוחה ובת דודתה, התגוררו בצוותא בדירה בתל אביב (להלן: הדירה). סמוך למועד נישואיהם ולאחר מעברם למגורים משותפים, התגלעו סכסוכים בין הנאשם למנוחה על אודות אופן ניהול חיהם המשותפים. בתאריך 30.7.13, בשעה 07:15 לערך, בדירה, התגלע ויכוח בין הנאשם למנוחה, במהלכו גמלה בלבו של הנאשם החלטה להמית את המנוחה. לשם כך, נטל הנאשם סכין בעלת להב של 18 ס"מ לערך, נעץ אותו בכל חלקי גופה של המנוחה וגרם לה לשלושה פצעי דקירה בצוואר מימין, שני פצעי דקירה בצוואר משמאל, חמישה פצעי דקירה בעורף מימין וכן עשרות דקירות ופצעי חתך בקרקפת, בפנים, בצוואר ובגב שמאל. מותה של המנוחה נגרם כתוצאה מאיבוד דם נרחב, שנגרם מפצעי דקירה בצוואר ובעורף, עם פגיעה בכלי דם ראשיים. במעשיו הללו, גרם הנאשם בכוונה תחילה למותה של המנוחה, ומיוחסת לו עבירה של **רצח** בכוונה תחילה, לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

2. גירסת הנאשם (התשובה לכתב האישום - עמ' 12-13 לפר'):

הנאשם הודה בסעיפים 1-3 לכתב האישום (הרקע, מקום המגורים והסכסוכים). הנאשם גם לא חלק על כך שמדובר

בסכין בעלת להב של 18 ס"מ לערך, ולא חלק על תיאור פצעי הדקירה, מספרם ומיקומם. בהתייחס לסעיף 4 (עצם האירוע) ולסעיף 6 (ייחוס עבירת הרצח לנאשם) לכתב האישום, הנאשם הוסיף וטען: במועד האירוע בני הזוג רבו ביניהם, זרקו אחד על השני חפצים, המנוחה הטיחה בנאשם דברים קשים, בגידה ולרבות שהעובר שבבטנה איננו ממנו, וכמו כן היא קפצה לעברו ואז הנאשם דקר אותה פעם אחת באמצעות סכין באיזור כתף שמאל. הנאשם ראה דם ואז הוא נכנס למצב דיסוציאטיבי, ומאז ועד שהוא התעורר בבית החולים לאחר מספר ימים, הוא לא זוכר דבר. האדם הראשון שהוא פגש לאחר שהתעורר ממצבו, מצא את הנאשם במצב דיסוציאטיבי-קטטוני. תוצג חוו"ד מומחה שלפיה במועד האירוע היה הנאשם שרוי במצב כזה. הנאשם לא חלק על סיבת מותה של המנוחה מבחינה פתולוגית (סעי' 5 לכתב האישום), אלא טען שהוא לא זוכר את מהלך הדברים כי הוא היה שרוי במצב נפשי דיסוציאטיבי-קטטוני. הנאשם לא גיבש את היסוד הנפשי הדרוש לעבירת הרצח אלא לכל היותר ניתן להרשיעו בעבירת הריגה (ראו זאת גם בפתיח לסיכומי ההגנה). הסניגור ציין שאין להגנה טענה של עונש מופחת (עמ' 125 לפר', שו' 21 ו-28). טענתה החלופית של ההגנה בסיכומיה (עמ' 2), היא שבדברי המנוחה ובהתנהגותה במהלך האירוע, יש לראות כהתגרות בנאשם - קנטור, ששולל אצל הנאשם החלטה להמית ביישוב הדעת.

לאור תשובת הנאשם לאישום, התביעה טענה (עמ' 2 לסיכומיה): יסודות עבירת הרצח התקיימו במלואם, לרבות כוונת הקטילה; אין לתת אמון בגרסת הנאשם שלפיה הוא אינו זוכר את הרצח שביצע על כל שלביו, וגרסתו הינה גרסה מניפולטיבית שכל תכליתה היא להתחמק מאימת הדין. הובאו ראיות מספיקות שמוכיחות מעבר לספק סביר שהנאשם רצח את המנוחה על רקע קנאתו לה.

ליבת גדר המחלוקת היא: טענת הנאשם להעדר החלטה להמית את המנוחה עקב היותו שרוי במצב דיסוציאטיבי ששולל את האפשרות לייחס לו את הכוונה הנדרשת להמתת המנוחה, ואף מונע ממנו לזכור את אשר ארע לאחר שדקר את המנוחה דקירה אחת בכתפה וראה דם. לחילופין טען הנאשם, שיש לראות בדברי המנוחה ובהתנהגותה באירוע כקנטור כלפיו, שכתוצאה ממנו הנאשם נעדר הכנה והחלטה להמית ביישוב הדעת.

3. הכרעת הדין (בקליפת אגוז): לאחר ששמעתי וראיתי את עדי התביעה ואת הנאשם ועד ההגנה (מומחה), קראתי את הפרוטוקול, המסמכים והסיכומים בשאלת האשמה, שמעתי וצפיתי בדיסקים וראיתי תמונות, אני מציע לחברי לקבוע שהתביעה הרימה את הנטל המוטל עליה להוכחת אשמת הנאשם כנדרש במשפט פלילי; לפי הראיות הוכח מעבר לספק סביר שהנאשם ביצע את עבירת הרצח המיוחסת לו, ובכלל זה הוכחו כנדרש כל יסודות עבירה זו לרבות שלילת טענת הנאשם שהיה שרוי באירוע במצב דיסוציאטיבי, ניתוק תודעתי והעדר זכרון ששלל ממנו את הכוונה הנדרשת להמתת המנוחה, ויש להרשיעו בעבירת הרצח.

4. עיקר הראיות ששימשו להכרעת הדין הן:

הוגשו קלסר מוצגים מוסכמים ומוצגים נוספים (ההגנה הסכימה שכל המוצגים שבקלסר - **1/ת עד 33/ת** מוגשים כראיה לאמיתות התוכן, בכפוף להסתייגות שכל מה שמופיע בעימותים מול הנאשם ביחס לדברים שאמרו עדים אחרים ולא הנאשם, הם דברים בלתי קבילים): דו"חות מד"א **1/ת, 3/ת, 2/ת** (הכרזה על מוות); לוח צילומים **4/ת**; עדות שכן-גאורגי **5/ת** (תמליל **5/ת** ודיסק); דו"ח מעצר **6/ת**; דו"חות שוטרים **7/ת, 9/ת, 9א/ת, 10/ת, 14/ת, 16/ת, 18/ת, 19/ת, 23/ת, 29/ת, 43/ת** (ועדות **ע/ת 10** השוטר בדר); **7/נ**; הודעות הנאשם: **11/ת** (תמליל **11/ת** ודיסק), **12/ת**

(תמליל ת/12ב), ת/24 (ותמליל ת/24ב ודיסק), ת/25 (ותמליל ת/25ב ודיסק); עדות הנאשם בבית המשפט; צווי חיפוש ת/13, ת/38; עדות שכן-גליציאן ת/15; מומחה זירת עבירה עת/13 השוטר וקס, הדו"ח ת/20, ותמונות ת/20א (ודיסק); זיהוי דנ"א ת/21; חוו"ד דנ"א ת/22 (ו-ת/22א); חוו"ד ד"ר גיפס מהמרכז לרפואה משפטית לגבי המנוחה ת/27 (ודיסק); חוו"ד ד"ר זייצב מהמרכז לרפואה משפטית לגבי הנאשם (ת/28); זיהוי ט.א. ת/30, ת/31, ת/32; דו"ח עימות נאשם -ברהנה ת/33 (ותמליל ת/33ב); דו"חות פעולה של שוטרים ת/35 (עת/2 חרב), ת/37 (עת/3 צ'בן); דו"ח אירועים משטרה ת/36; דו"ח הפקת פלטי טלפון ת/39, ת/41 (ודיסק ת/40), ת/42, ועדות השוטרים עת/7 קאופמן, עת/8 קרבט ועת/9 נזירי; מסמך הבהרה מד"ר דומני ת/44; מסמך מספרות רפואית ת/46; הודעות עת/1 למלם: נ/1א (ותמליל נ/1ב, דיסק ושרטוט דירה ע"י עת/1 למלם ת/34), נ/2א (ותמליל נ/2ב שבו גם הודעות ועימותים נוספים, והדיסק); הודעות עת/4 יעקב - בעל הדירה: (נ/1ב, התמליל נ/2ב, והדיסק), נ/3א (ותמליל נ/3ב והדיסק), נ/4א (ותמליל נ/4ב והדיסק); הודעות עת/5 שיש - אח המנוחה (נ/5א ותמליל נ/5ב והדיסק), נ/6א (ותמליל נ/6ב והדיסק); עת/6 איוב קידני - אח המנוחה; עת/11 איוב (מהרי) יונס והודעתו במשטרה נ/8א (ותמליל נ/8ב והדיסק); עת/12 מהרי - עובד ניקיון (ותמליל נ/2ב והדיסק); עדות העדים בביהמ"ש; חוו"ד מומחה ההגנה ד"ר מילר נ/9 ועדותו בבימ"ש; סיכום אשפוז נ/10.

בחינת הראיות, הצלבנות, והכרעה בדבר אשמתו של הנאשם בעבירת הרצח המיוחסת לו:

5. דו"חות השוטרים שהגיעו לזירת האירוע:

עפ"י דו"חות פעולה ת/37, ת/35 של שוטרים שהגיעו למקום האירוע - נמצאו המנוחה, והנאשם כשהוא פצוע:

5.1. ביום 30.7.13 בשעה 07:36 התקבל אירוע על דקירה/ניסיון דקירה ברחוב שתולים 19 בתל אביב (ת/36, עמ' 1; עמ' 32 לפר', שו' 14-16), שזו כתובת הדירה דלעיל. עת/3 רש"ט זלטה צ'בן כתבה את דו"ח הפעולה ת/37 (עמ' 35 לפר', שו' 11-17). על פי הדו"ח ת/37 (תמצית העיקר): כשהיא ועת/2 רס"ר סאמח חרב הגיעו למקום, הם פגשו אישה בוכה, עת/1 למלם קחסו - בת דודתה של המנוחה, פגשו את בעל הבית עת/4 יעקב אברמיאן שצעק "הוא הרג אותה, הוא הרג אותה" והצביע לקומה שניה, וכן פגשו את השכן, גאורגי. השוטרת צ'בן עלתה במדרגות, על המעקה היא הבחינה בטיפות דם (ראה גם ת/20א - תצלום מס' 4). היא הגיעה למעלה במעלה המדרגות, הדלת היתה סגורה, שותפה פתח אותה, וכשנפתחה הדלת היא הבחינה באדם השוכב על הרצפה בשלולית של דם, ולידו היתה סכין גדולה שנראתה כמו סכין מטבח. ועל השיש של המטבח היתה עוד סכין מטבח קטנה שגם היתה מגואלת בדם. הבחור (הנאשם-ג'נ') שכב בסלון. בחדר השינה השוטרת צ'בן הבחינה באישה (המנוחה-ג'נ') ששוכבת על בטנה וגרונה משוסף. השוטרת ירדה למטה ופגשה בשכן גאורגי (עמ' 1) ובאחותה של המנוחה - למלם שדיברו עם השוטרת, ובאחיה של המנוחה - זברה, שמתגורר בדירה. מד"א פינו את הדקור (הנאשם) לבית החולים (עמ' 2), וקבעו את שעת מותה של המנוחה. השוטרת סגרה את הכניסה לבית, פגשה את אשתו של בעל הבית - רינה, שדיברה איתה, וכן הגיע למקום אח נוסף של המנוחה - איוב קידני. המשך טיפול הועבר לחקירות צח"מ יפתח (עמ' 3; ראו גם בעדותה של עת/3 השוטרת בבית המשפט - ע' 36 לפר', שו' 1-10; עמ' 37 לפר', שו' 16-3, 23-29).

5.2. עת/2, השוטר סאמח חרב, כתב את דו"ח הפעולה ת/35 (עמ' 32 לפר', שו' 6-12): הוא הגיע למקום והוא הבחין בבחורה בוכה נסערת מרביצה עם הידיים על הרגליים. פנה אליו בעל המקום יעקב אברמיאן, שהצביע על

מדרגות ברזל המובילות לדלת דירה בקומה שניה ואמר לשוטר "הוא הרג אותה, היא נדקרה". השוטר עלה במדרגות, והבחין בכתמי דם על המעקה בצד שמאל וליד הדלת, בטיפות דם. הדלת היתה סגורה. השוטר חרב פתח את הדלת בלחיצה על הידית, ונכנס. הוא ראה אדם שרוע על הרצפה (הנאשם - ג'נ'), שלולית דם מתחתיו ומכוסה בדם. הוא ראה שלידו מונחת בתוך שלולית דם סכין מטבח גדולה עם ידית בצבע חום. האיש היה שרוע ליד המטבח. מולו היתה דלת חצי פתוחה. השוטר פתח את הדלת וראה אישה שרועה על הרצפה (המנוחה - ג'נ') קרוב לארון הבגדים בתוך שלולית דם **חתך עמוק על כל הגרון**. החדר מלא בדם, המיטה עם כתמי דם גדולים ודברים מפוזרים בחדר. כשהשוטר עמד ליד הבחור שהיה שרוע על הרצפה, הוא הבחין בסכין קטנה בצבע צהוב עם סימני דם עליה (עמ' 1). למקום הגיעו מד"א ושוטרים נוספים. שותפתו של השוטר, השוטרת זלטה, סגרה את הזירה ומסרה את פרטי המנוחה. למקום הגיעו גם אחים של המנוחה (עמ' 2; ראו גם בעדות השוטר בביהמ"ש - עמ' 33 לפר', שו' 22-10). השוטר חרב העיד שסגר את הזירה למעלה, והשוטרת זלטה סגרה את הזירה למטה (עמ' 34 לפר', שו' 30; ראו גם בלוח הצילומים **ת/4** תמונות מס' 8-14, 16-23).

5.3. ההגנה טענה בסיכומיה (עמ' 22): נדרש לשוטרים פרק זמן ממושך יחסית להגיע לזירת העבירה - 29 דקות. **ואולם**, עפ"י דו"ח אירועים משטרה **ת/36**, האירוע התקבל בשעה **07:36**, והמשטרה הגיעה למקום בשעה **07:44** (עמ' 1, למעלה), היינו, המשטרה הגיעה למקום בחלוף פחות מעשר דקות. גם עפ"י דו"ח פאראמדיק **ת/1**, מד"א הגיעו למקום בשעה **07:47** (עמ' 3) והמשטרה הובילה אותם לפצועים (עמ' 1). השוטרת **ע/ת/3** זלטה צ'בן, הכחישה שהם הגיעו למקום אחרי 25 דקות (עמ' 35 לפר', שו' 23). **ההגנה טענה** בסיכומיה (עמ' 22-23, 25) להתערבות בזירה ושלא ניתן לקבוע שגופת המנוחה לא הוזזה. **ואולם** הרי בסיכומי ההגנה גם נאמר: "**לא חלקה ההגנה על הממצאים שהציגה התביעה ביחס לזירת האירוע, כלי הנשק...**" (עמ' 2, למטה; עמ' 25, למעלה). **ההגנה טענה** עוד בסיכומיה: "...זוהמה במידה כזאת או אחרת עדותם של בני המשפחה והשכנים שלא נכחו במקום בשעת המעשה בדרך של חשיפה לדבריהם של העדים שכן נכחו במקום." (עמ' 23, פיסקה ראשונה). כך למשל, ההגנה היפנתה בסיכומיה (ע' 22 למטה) לעדותה של **ע/ת/3** השוטרת צ'בן, שהעידה ששישי (אח המנוחה) הגיע למקום תוך כדי שהיא דיברה עם למלם (עמ' 37 לפר', שו' 30-31). **ואולם**, עצם ההגעה הפיזית של שישי למקום בזמן שהשוטרת דיברה עם למלם, לא אומרת דבר לגבי **תוכן** העדות של כל אחד מהם לגופו של עניין. מה גם שהשוטרת צ'בן עצמה העידה, שהיא **לא** דיברה עם שישי במקום (עמ' 38 לפר', שו' 1-2, 8). אין לקבל אפוא את טענתה הכוללת של ההגנה. ההתייחסות לכל עדות שמפורטת בהכרעת הדין, תהיה לגופם של דברים, באותה עדות קונקרטית.

6. דו"חות ת/1-ת/3 של מגן דוד אדום:

ת/1 - בזירת האירוע נמצא גבר (הנאשם - ג'נ') שוכב על הבטן, דקור בצוואר ושלוש דקירות נוספות בבטן ובבית החזה, לצידו שלולית דם וסכין בתוכה. בנוסף נמצאה גברת בחדר השינה (המנוחה - ג'נ') שוכבת על הבטן, דקורה בצוואר, ללא סימני חיים, והוזעק נט"ן לקביעת מוות (ע' 1 ו-3; **ת/2** - טופס הכרזה על מוות של המנוחה). בהגיע מד"א למקום, המנוחה מחוסרת הכרה, שוכבת על הבטן, נראה סימן דקירה באיזור הצוואר מצד ימין לכיוון מרכז הצוואר נראה פצע עמוק. מסביב כתמי דם מסיביים (ראו גם את צילום בגדי הנרצחת - **ת/8**). מות המנוחה הוכרז ביום 30.7.13, בשעה 08:10 (עמ' 1; וראו גם בדו"ח מד"א **ת/3**).

7. חוות דעת מומחה זירת העבירה רפ"ק חגי וקס ת/20, התמונות ת/20א, ועדותו בבית המשפט:

7.1. רפ"ק חגי וקס כתב בחוות דעתו, בין השאר: בחדר השינה הוא ראה את גופת המנוחה, שוכבת על הבטן במרכז החדר (תצלומים 7-9), ובבדיקת גופתה נראו פצע דקירה בחלק האחורי של הכתף הימנית, **פצעי דקירה ופצעי חתך באזור הצוואר והעורף**, פצעי דקירה והגנה בכף היד הימנית והשמאלית (תצלומים 9-22). על קטע הקיר הצפוני ועל קטע הקיר הדרומי והמזרחי באיזור הפינה בחדר השינה הוא ראה התזות חומר החשוד כדם בתצורת הנפות "cast off" (עמ' 2-3, 4), **על מצעי המיטה הזוגית וחלון החדר הוא ראה התזות חומר החשוד כדם בתצורת הנפות "cast off"** (תצלומים 23-31, 33-36). על השיש במטבח הוא ראה סכין בצבע כתום, שעל להב הסכין הוא ראה מריחות וכתמי חומר החשוד כדם. בחדר ההסבה הוא ראה בין השאר סכין בעל ניצב מעץ וסביבו חומר החשוד כדם (תצלומים 37-42). המוצגים נתפסו על ידו (עמ' 3). רפ"ק וקס הסיק בסבירות גבוהה, **שבחדר השינה הנ"ל התרחש מאבק אלים שבמהלכו נדקרה המנוחה מספר פעמים בפלג גופה העליון** ובידיים, ובחדר ההסבה נדקר אדם נוסף שדימם על הרצפה (ת/20, בעמ' 4).

7.2. **בעדותו הראשית** בבית המשפט (עמ' 83-87 לפר'), **עת/13** רפ"ק וקס, הסביר: "קסט אופ הן אותן טיפות שמאופיינות עם זנב כאשר אני יכול להגיד שחפץ מגואל בדם הונף פעם אחת או יותר לעבר משטח כדוגמת קיר...בת/20...תמונות מספר 33 עד 36 מאופיינות בקסט אופ לעבר קיר שמאפיינים מידה כזו או אחרת של הנפה של חפץ מגואל בדם...הותז כתוצאה מהנפה עד גובה 2.17 מטר..." (עמ' 83-84 לפר'). רפ"ק וקס העיד **שיש התזות על שלושה קירות מתוך ארבעה** (עמ' 84 לפר', שו' 4-5), והוסיף: **"...מעבר למאבק האלים המנוחה נדקרה מספר פעמים, אני לומד את זה לא ממספר הדקירות שעליה, אלא ממספר ההתזות ברחבי החדר על הקירות השונים...בגלל שהתזות מעצם טבען הן מותזות ומתפזרות כמידת החוזק שבהנפה של אותו חפץ כדוגמא יד עם סכין מגואלת בדם, אני רק יכול ללמוד שיש מספר התזות..."** (עמ' 84 לפר', שו' 8-16). בהתייחסו לתצלום מס' 31 של הפינה הדרום מזרחית של חדר השינה המזרחי, רפ"ק וקס העיד: **"...באזור הפינה הזו היו עיקר הדקירות ועיקר המאבק שכלל את אותן דקירות...רוב ההתזות הן בגובה נמוך מעבר לאותן התזות קסט אופ שעולות למעלה ולכן אני מעריך שבאיזור הזה היו עיקר הדקירות. בזה שזה גובה נמוך אני יכול להעריך שאדם שמתכנס לעבר אותה פינה ועדיין ממשיך להיות מותקף כאשר הוא מכונס כלפי מטה וזה מתחבר גם עם השרשרת שנמצאה שם שכנראה נקרעה באותו מאבק נמוך."** (עמ' 84 לפר', שו' 20-27). בהתייחס לפצעי הגנה רפ"ק וקס העיד: **"...אצל המנוחה ניתן לראות מספר פצעים שהבחנתי בזירה כפצעי הגנה בכפות הידיים ובין האצבעות ולכן הם הוגדרו בחוות דעתי כפצעי הגנה..."** (עמ' 84-85). גם בחקירתו הנגדית רפ"ק וקס העיד **שבסבירות גבוהה התקיים במקום מאבק אלים** (עמ' 85 לפר', שו' 15-16). רפ"ק וקס ציין שכשהוא הגיע למקום "... פגשתי את רס"מ רועי בדר שמסר לי את הפרטים גם לגבי הזירה וגם מה בוצע לפני שהגעתי." (עמ' 85 לפר', שו' 29-30; וראו גם בחו"ד ת/20, בעמ' 2, בסע' 1; ראו בעדותו של עת/10 השוטר רועי בדר, עמ' 75 לפר', שו' 8-28; הזכ"ד ונספחו - ת/43).

8. חוות דעת מומחה של ד"ר הדס גיפס, מהמרכז הלאומי לרפואה משפטית ת/27, לגבי המנוחה:

מותה של המנוחה נגרם מהלם תת נפחי, כתוצאה מאיבוד דם נרחב, שנגרם מעשרה פצעי דקירה בצוואר ובעורף, עם פגיעה בכלי דם ראשיים. החיזור הכללי באיברים הפנימיים והדימומים תחת האנדוקרד הם ממצאים שכיחים ואופייניים למקרי הלם תת נפחי. כמו כן, נמצאו פצעי דקירה ופצעי חתך בכפות הידיים ובזרועות, המתיישרים עם "פצעי הגנה". בנוסף נמצאו פצעי דקירה ופצעי חתך בקרקפת, בפנים, בצוואר ובגב, אשר לא תרמו למותה של המנוחה. לעניין מיקום פצעי הדקירה וריבויים, יצוין מתוך חו"ד ת/27 (סע' 3-5, עמ' 3-8, ובעמ' 13 - "סיכום ממצאים אנטומיים עיקריים"): **שלושה פצעי דקירה בצוואר מימין, שני פצעי דקירה בצוואר משמאל, חמישה**

פצעי דקירה בעורף מימין, פצע דקירה במרכז העורף, פצע דקירה בתת הסנטר מימין, פצעי דקירה בפנים ובגב, פצעי חתך בקרקפת, בפנים, בצוואר, ובגב. עפ"י חווה"ד, **פצעי החתך והדקירה נגרמו ע"י חפץ/חפצים חדים, בעלי לפחות שפה אחת מושחזת כגון להב;** מסקנה זו תואמת לחוות דעתה **ת/22** של לילך פרונט שלהלן, שלפיה מקור הדנ"א של דגימות הדם שנמצאו על הסכינים בדירה יכול להיות במנוחה, בשכיחות (אצל נשים) של אחת ליותר ממיליארד (**ת/22**, עמ' 6).

9. חוות דעת מומחה של לילך פרונט מהמרכז הלאומי לרפואה משפטית - ת/22 - ממצאי דנ"א:

בחוות דעתה של לילך פרונט פורטו מסקנות הבדיקה שנערכה למוצגים (עמ' 6), אשר הובאו בפניה ממשרד המוצגים (כשאריתם סגורה-ראו גם **ת/22א** אישור קבלת מוצגים), ויפורטו להלן: מקור הדנ"א בדגימות מהסכין הכתום (על הידית סמוך לחיבור הלהב וסמוך לקצה הלהב), **ובדגימה בסמוך לקצה הסכין עם ידית העץ, יכול להיות בנאשם** (או בכל גבר אחר בעל פרופיל גנטי זהה), **בשכיחות** (אצל גברים) **של אחד ליותר ממיליארד. מקור הדנ"א של חיבור הידית והלהב מסכין ידית העץ הוא מתערובת שמרכיבה העיקרי מקורו בפרט ממין נקבה ומרכיבה המשני מקורו בלפחות פרט אחד ממין זכר. מקור הדנ"א למרכיב העיקרי יכול להיות במנוחה** (או בכל אישה אחרת בעלת פרופיל גנטי זהה), **בשכיחות** (אצל נשים) **של אחת ליותר ממיליארד. מקור הדנ"א למרכיב המשני יכול להיות בנאשם. עוד נמצא כי הנאשם מתאים להיות אביו של העובר** (שבבטנה של המנוחה - ג'נ'), בהסתברות של 99.99% (בעמ' 7).

10. ממצאי טביעת אצבע מטעם מז"פ ת/32 ודו"ח בדיקה של רפ"ק מיכל לוי אלעד, ת/31:

מדו"ח הבדיקה שערכה רפ"ק לוי עולה כי נמצאו שתי טביעות אצבע על הסכין עם ידית העץ (סע' 1.א.1. ל-ת/31). **ישנה התאמה בין אחת מטביעות האצבע שנמצאו על הסכין עם ידית העץ, לטביעת האצבע של הנאשם (ת/32; ת/29).** ועוד לגבי הסכינים: עפ"י מזכר "מידות סכינים" מיום 26.8.13 מאת רס"ב שלום טוביה **ת/29** (הוגש בהסכמה): אורכו הכולל של **הסכין עם ידית העץ** הוא 31 ס"מ, אורך הלהב **18 ס"מ** ואילו הסכין הכתום אורכו הכולל 22.3 ס"מ ואורך הלהב 11.5 ס"מ.

11. חוו"ד מומחה של ד"ר קונסטנטין זייצב מהמרכז הלאומי לרפואה משפטית ת/28 לגבי הנאשם:

לנאשם שלושה פצעי דקירה ברום הבטן ופצע חתך בצוואר, אשר נגרמו מחפץ חד עם שפה מושחזת אחת לפחות. לא ניתן להעריך את סוג החפץ שגרם לפצעים אלו עקב הזמן שחלף מהפגיעה ובשל ההתערבות הניתוחית שנעשתה באזורי הפגיעה. לא ניתן להעריך את גודל הלהב שגרם לפצעים האמורים לעיל. בהתאם לנסיבות האירוע ולבדיקה, הממצאים יכולים להתיישב עם דברי הנאשם שטען לפציעה עצמית.

12. יחסי הנאשם והמנוחה בתקופה שקדמה לרציחתה ע"י הנאשם - הנאשם היה מאד קנאי ואף תקף את המנוחה:

12.1. עד תביעה מס' 5 שישי קידני, אחיה הקטן של המנוחה, העיד בבית המשפט ובמשטרה:

שישי העיד בבית המשפט: בתקופה שלפני הרצח, במשך כחודשיים, הוא גר בדירה שבה גרה המנוחה (ראו במשטרה - נ/א, ש' 3). באותה תקופה הוא עבד באלקטרה (ראו במשטרה - נ/א, ש' 4). המנוחה חיה עם מישהו באריתראה ויש לה ילד ממנו. הנאשם היה נשוי והתגרש. הנאשם אמר לו שבגלל שהוא תפס אותה עם מישהו אחר אז הוא התגרש ממנה (ראו במשטרה - נ/א, ש' 37-38). לגבי הנאשם, שישי העיד: **"אפילו בתור אח שלה הוא לא אהב שאני מתקרב אליה. הוא היה מאוד קנאי... הוא רק רצה שהיא תהיה איתו ולא תגיד שלום לאנשים אחרים. ...המנוחה הייתה מסיימת לעבוד והיא הייתה מגיעה אלינו וזה היה מפריע לו. הוא לא אהב את זה. ...כל פעם שהיו מתקשרים אליה הוא היה לוקח את הטלפון ובודק מי התקשר ולמי היא התקשרה בטלפון..."** **הנאשם לא אוהב שאומרים לה שלום** (ראו במשטרה - נ/א, ש' 6-10, 31-34; נ/א, ש' 73, עמ' 19-38; עמ' 74, ש' 1-20; עמ' 87, ש' 11-15; עמ' 88, ש' 22-26) "...פעם אחת המנוחה הגיעה אלינו הביתה... אחותי אמרה לי שהיא כעסה בגלל שהנאשם תקף אותה. יש לי אח יותר מבוגר בשם איוב וגם יש לנאשם בן הכפר שלו בשם איוב, שניהם הגיעו והשלמנו ביניהם, אמרנו להם שהם צריכים לעשות שלום בית, הנאשם ביקש סליחה שהוא לא יחזור על זה ואז הם חזרו לבית שלהם ואני אחרי זה עברתי אליהם. ...זה היה בערך שלושה חודשים לפני הרצח. ..." (עמ' 45 לפר', ש' 30 עד עמ' 46 לפר', ש' 1-4, 14-24; עמ' 47 לפר', ש' 3-11; ובאותו עניין - **שהנאשם תקף את המתלוננת** - ראו בעדותו בבית המשפט של **עמ' 6, איוב**, אחיה הגדול של המנוחה - בעמ' 54 לפר', ש' 18-29). **עמ' 11, איוב מהרי (יונס) העיד גם הוא בבית המשפט:** "הנאשם התקשר אליי, באתי אליו הביתה, המנוחה ישבה שם... **המנוחה דיברה על זה שהוא תקף אותה...הנאשם הודה שהוא תקף אותה...**" (עמ' 78 לפר', ש' 9-21; ובעדות איוב יונס במשטרה - נ/א, ש' 12-18; נ/א, ע' 18, ש' 17-39; עמ' 19, ש' 1-19; ראו גם בעדות הנאשם עצמו - עמ' 90-91 לפר'). ולגבי ברהנה, שישי העיד: ברהנה "...זה חבר של הנאשם. הוא בן הכפר שלי. ברהנה היה מתקשר לנאשם ומקלל אותו ושולח לו מסרונים עם קללות. ...ברהנה התקשר אל הנאשם הרבה פעמים והוא לא ענה...ברהנה היה מתקשר גם לשוויט המנוחה והיא לא הייתה עונה...ברהנה אהב את שוויט. ...הוא רצה אותה." (עמ' 47 לפר', ש' 18-30; עמ' 48 לפר', ש' 1-14; נ/א, ש' 22-47, 56). שישי העיד, שהסכסוך בין הנאשם לברהנה, לא נפתר. טענת הנאשם, שלמנוחה היה חבר בפרדס כץ, היא שקר לדברי שישי (עמ' 48 לפר', ש' 17-20). **שישי** סיים את עדותו הראשית בהעידו: **"... היא (המנוחה-ג'נ') כיבדה אותו (את הנאשם-ג'נ'). אחרי שהוא (הנאשם-ג'נ') הכניס אותה להריון הוא רצח אותה."** (ע' 48 לפר', ש' 23-24). עדותו של שישי בבית המשפט היתה מהימנה וברורה, וגם היתה עקבית לעדותו במשטרה, כמפורט לעיל.

12.2. בחקירתו הנגדית, שישי העיד, ואמינותו ומהימנות גירסתו, ניכרו בו: הוא הסביר שבמשטרה הוא היה מבוהל, בהלם מרציחתה של המנוחה, ולכן לא סיפר על האלימות של הנאשם כלפי המנוחה. שישי **לא השחיר את הנאשם**, והעיד שהנאשם והמנוחה אהבו אחד את השני (עמ' 48 לפר', ש' 27-31; עמ' 49 לפר', ש' 1-4; במשטרה - נ/א, ש' 6; נ/א, עמ' 97, ש' 25-26), ושיחסי עם הנאשם היו טובים (עמ' 49 לפר', ש' 9-10). לגבי ברהנה, שישי העיד: ברהנה היה מתקשר אליהם, ושישי ידע שהנאשם קנאי (עמ' 49 לפר', ש' 24). "...ברהנה היה מתקשר אליהם והם לא היו עונים, ואז הוא התקשר אליה מטלפון אחר ודיבר איתה. ...שוויט עדכנה את הנאשם שברהנה מתקשר אליה מטלפון אחר...ברהנה היה מתקשר הרבה פעמים... (עמ' 51 לפר', ש' 1-8). שישי העיד שהוא שומע לראשונה בבית המשפט שהמנוחה אמרה לנאשם שהתינוק שבבטנה לא מהנאשם אלא מגבר אחר, והוסיף שגם אם כן, הנאשם לא היה צריך לרצוח אותה (עמ' 50 לפר', ש' 4-15). **שישי הוסיף והעיד, בלי להשחיר את הנאשם:** ערב לפני האירוע הנאשם "...היה כרגיל, נורמלי. גם באותו יום בבוקר כשיצאנו הוא היה נורמלי." (עמ' 51 לפר', ש' 23; במשטרה - נ/א, ש' 19-20; נ/א, ש' 17-18). שישי, אחיה של מנוחה, לא הכחיש את גירסתה הראשונית במשטרה של למלם שסיפרה לו שהיא לא נכנסה לחדר שבו ארע הרצח (במשטרה - נ/א, ש' 26-28; בסיכומי ההגנה, בעמ' 11 למעלה)

למרות שלכאורה, גירסה זו איננה מחזקת את אשמת הנאשם כי לפיה למלם לא ראתה מה ארע בחדר. שישי עמד על כך שהוא מעיד אמת, העיד כפי שהעיד במשטרה, ולא אמר שלמלם כן ראתה מה שארע בחדר. שישי כך העיד גם כשנאמר לו בביהמ"ש שאח"כ למלם סיפרה שהיא כן נכנסה לחדר (ע' 52 לפר', ש' 14-21). גם בכך היה כדי לחזק את אמינותו של שישי ואת מהימנות גירסתו.

12.3. גם מעדותה של עת/1, למלם, בת דודתה של המנוחה, ניתן ללמוד על יחסי הנאשם והמנוחה בתקופה שקדמה לרציחתה על ידי הנאשם: למלם אמרה במשטרה: "...יום אחד בעבודה היינו עובדות ביחד. היא (המנוחה-ג'נ') נשארה בעבודה... הוא (הנאשם-ג'נ') התקשר בטלפון ושאל אותה "איפה את?"...היא אמרה לו "אני בעבודה". הוא לא האמין לה." (נ/1ב, עמ' 45, שו' 31-39). "...אמר לה "את לא יכולה להיות בעבודה עד עכשיו..." (נ/1ב, עמ' 46, שו' 34-36; נ/1א, שו' 69-70). ובבית המשפט למלם העידה: "...אני זוכרת פעם אחת שהיינו עובדים בעבודה...הנאשם התקשר אליה ואמר לה שהיא לא נמצאת בעבודה וגרם לה לתסכול בכך שאמר לה שהיא לא בעבודה בזמן שהיא כן הייתה בעבודה...כל פעם הנאשם היה מציק לי, כמו שהוא הציק לה בעבודה, הוא לא היה מאמין לה." (עמ' 20 לפר', שו' 1-6). ועוד: "היינו עובדים שעות נוספות, הוא היה שואל אותה איפה היא הייתה עד עכשיו ושהיא לא נמצאת בעבודה." (עמ' 29 לפר', שו' 8-9). הנאשם עצמו אמר שהמנוחה לא מקשיבה לו, רק עושה מה שהיא רוצה (ת/12ב, עמ' 30, שו' 18), כל הזמן הוא והמנוחה היו רבים (ת/12ב, עמ' 12, שו' 24-30). ושוב - אינדיקציה לקנאת הנאשם.

12.4. לדברי הנאשם: במשטרה - "...יום אחד רבנו אז היא באה מאוחר שאלתי אותה ענתה לי מה אכפת לך וכשהיא אמרה לי את זה אמרתי לה אני בעלך למה שאני לא אשאל אותך." (ת/12, עמ' 6, שו' 4-7). ועוד: עובר למועד האירוע, הנאשם והמנוחה היו רבים ומשלימים. הנאשם אמר כי מעולם לא הרים יד על המנוחה, אך באחד הריבים ביניהם, המנוחה קראה לעזרה וצעקה שהנאשם מרביץ לה (ת/24, עמ' 6, שו' 187-192). באותו מקרה, איוב קדני, אחיה של המנוחה, ואיוב (יונס) מהרי, חברו של הנאשם, השלימו ביניהם. הנאשם אישר כי שבועיים עובר לאירוע, רב עם המנוחה, מכיוון שרצתה לצאת בערב והוא אמר לה "את לא תצאי". באותו מקרה, צעקה המנוחה לעזרתו של יעקב, שהשלים ביניהם (דברי הנאשם - ת/24, ע' 7, שו' 193-202; ת/25, עמ' 1, שו' 2-6; עמ' 2, שו' 7-12; עמ' 90, שו' 24 עד עמ' 91 שו' 1-9 לפר'). בנוסף, הרי הנאשם עצמו העיד בבית המשפט שהוא נתן סטירה למנוחה (עמ' 91 לפר', שו' 1). כלומר, גם לדברי הנאשם עצמו, הוא כן הרים יד על מנוחה, וזאת בניגוד לעדותו דלעיל במשטרה.

12.5. עת/4 יעקב אברמיאן העיד בבית המשפט: "...הוא (הנאשם-ג'נ') נתן לה מכות אימים...אני שומע יעקב יעקב, באתי למעלה, אז הוא נרגע...הוא הוריד את הראש לברכיים שלה ומבקש סליחה...שאלתי את המנוחה מה היה...היא אמרה לי...הוא...נתן לה מכות, עשה לה כחול בגוף..." (ע' 39 לפר', שו' 23 עד ע' 40 לפר', שו' 7). בחקירה הנגדית יעקב נשאל והשיב: "ש. בבית המשפט אמרת שהוא הרביץ לה מכות רצח, איך אתה יודע שהוא נתן לה מכות? ת. היא קראה לי יעקב יעקב. אני שמעתי צעקות ועליתי לראות מה קרה. ש. פה אמרת שהוא הרביץ לה כי היא אמרה לך נכון? ת. היא לא הייתה צריכה להגיד לי, אני ראיתי על הגוף שלה. ...ראיתי סימנים כחולים בידיים ובגרון, היו לה סימנים כחולים...אני ראיתי את זה. ... " (ע' 40, ש' 27 עד ע' 41 שו' 10; ראו גם בדו"ח ת/37, בעמ' 3, דבריה של רינה, אשתו של יעקב, לעצם אמירתם). הנאשם אישר בביהמ"ש שהיה אירוע שהמנוחה צעקה ליעקב שיעלה והוא עלה וישב איתו ועם המנוחה, אך זה היה ביום אחר, ויעקב אז עלה כי לו (לנאשם-ג'נ') ולמנוחה היה ריב (עמ' 131 לפר', שו' 24-27).

ביצוע הרצח על ידי הנאשם:

13. עדותה של עת/1, למלם, בת דודתה של המנוחה, שוללת את טענת הנאשם לנתק דיסוציאטיבי - למלם ראתה את הנאשם ממית את המנוחה, וכשהנאשם ראה אותה הוא הניף לעבר למלם את הסכין ואמר לה שתלך משם וישחט אותה:

13.1. למלם העידה בביהמ"ש בעדות ראשית: שבוע לפני הרצח היא החלה לגור בבית שבו ארע הרצח (ברח' שתולים), עם המנוחה, הנאשם, ועם אחיה של המנוחה שישי, וזה היה מקום מגוריה. באותה תקופה היא עבדה עם המנוחה (שווית) בבית מלון. למלם העידה על מה שארע בבוקר הרצח, ב-30.7.13: "בסביבות שבע ועשרה בבוקר...התעוררתי, אחרי זה הלכתי לשירותים, לאחר שיצאתי מהשירותים פגשתי את המנוחה בכניסה, אמרה לי "בוקר טוב למלם", אמרתי לה "בוקר טוב שווית"...שמעתי את הנאשם מתקשר בטלפון ואמר שהוא לא מרגיש טוב והוא לא בא לעבודה.... לאחר מכן המנוחה קראה לי "למלם" בצעקה, אני חשבתי שהיא התכוונה שהיא הולכת לעבודה אמרתי לה "בסדר שווית"...ואז יצאתי מהחדר שלי...שמעתי קול צעקה, שווית צעקה "למלם" שמעתי קול צעקה גדולה. לאחר מכן צעקתי "שווית שווית" ודחפתי את הדלת." (עמ' 16-17 לפר'). לפני שלמלם דחפה את הדלת היא העידה שהיא "שמעתי קולות של נשימות כמו מישהו שקשה לו לנשום." (עמ' 17 לפר', שו' 26). למלם המשיכה ותארה בעדותה: "כשפתחתי את הדלת, ראיתי ... הנאשם ושווית, הנאשם החזיק סכין גדולה ביד ימין, והוא שחט את שווית עם הסכין. הנאשם השכיב אותה על המיטה (העדה נשכבת אחורה בכיסא של העדות, עושה תנועה של יד עם שחיטה על הצוואר), ראיתי שהוא שוחט אותה. הנאשם החזיק אותה ושחט אותה עם הסכין ואז אני התחלתי לצרוח (העדה מדגימה קול של צעקה עם שתי ידיה על ראשה), צעקתי "אחותי, אחותי שווית", ואז לא ראיתי שיוצא דם מהצוואר, אבל ראיתי דם על המיטה." (עמ' 17 לפר', שו' 28 עד עמ' 18 לפר', שו' 2; ראו גם את השרטוט ת/34). "הראש של המנוחה היה בכיוון הפוך, לא כמו כרגיל על הכרית אלא בצד של הרגליים. והוא שחט אותה, אני צעקתי, אחותי שווית, כשאני צעקתי אחותי אחותי, אז הנאשם אמר לי ללכת ואז הוא פספס אותי עם הסכין (העדה עושה תנועת יד של סיבוב לכיוונה של יד מונפת האוחזת סכין). הוא אמר לי "לכי" הביא את הסכין לשחוט אותי, אח"כ כל הגוף שלי רעד." (עמ' 18 לפר', שו' 13-16). "לאחר שהוא אמר לי "לכי אני אשחט אותך", אני בשביל להציל את החיים של שווית הלכתי בחוץ. יצאתי מהדירה לגמרי, הלכתי לחצר, אמרתי לבעל הבית שלנו יעקב שהבעל של שווית שוחט אותה ושיעזור לי...אנחנו גרים למעלה ויעקב גר למטה. לאחר שאמרתי ליעקב לעזור לי, יעקב הלך לכיוון הבית לכיוון הדירה של הנאשם. לאחר מכן יעקב יצא תיכף ומיד, לא דיבר איתי שום דבר רק עמד מולי ופתח את הידיים שלו בתנועה של חוסר אונים. לאחר מכן יעקב התקשר למשטרה. אני רעדתי מאוד ופחדתי מאוד. מאוד פחדתי ונבהלתי. לאחר מכן יצאתי לכיוון החצר. אז צעקתי "תעזור לי, תעזור לי"...פגשתי את מהר...בן אדם שמנקה בחוץ. אמרתי לו שהנאשם שוחט את אחותי ושיבוא לעזור לנו...ואז חזרנו עוד פעם לדירה. ...הוא שאל אותי מה קרה, אמרתי לו שבעלה שוחט אותה, שאל אם אין אף אחד, אמרתי שאין אף אחד ואז אמר לי איך נתקשר לאח של שווית, אני לא ידעתי איפה הטלפון שלי, אמרתי לו שזרקתי את הטלפון שלי בדירה ואז שנכנסנו חזרה לקחת את הטלפון בשביל להתקשר לאח של שווית, נכנסנו שוב לחדר, אם אני לא טועה באותם רגעים היו שם שוטרים, היה שוטר אחד במדרגות, רצינו להיכנס ולא אישרו לנו...ואז למרות שאמרו לנו לא להיכנס כן נכנסנו אני ומהרי... שנכנסנו ראינו ששמו את המנוחה על הרצפה, הרגלים שלה היו בכניסה לדלת ומלא דם היה שם, והנאשם היה בסלון שוכב והטלפון שלי היה על הרצפה...מהרי התקשר לשישי ואמר לו שאחותו במצב כזה שיבוא מהר. אנחנו יצאנו לכיוון הדשא בחצר שלנו למטה. ...היו הרבה אנשים. ..." (עמ' 18 לפר', שו' 26 עד עמ' 19 לפר', שו' 26). בהתייחס לדברי הנאשם בעימות שנערך בינו לבינה, למלם העידה בביהמ"ש: "...הנאשם אמר שהוא ראה דם אז הוא

נבהל, לא האמין. הוא רצה לשחוט אותי, כל דבר שקרה זה הוא עשה, לא היה אף אחד חוץ ממנו בבית...הבן אדם הזה, הנאשם, חשב לשחוט את שנינו, הוא חשב שאני בחורה ולא יכולה לעשות כלום, הוא רצה לשחוט את שנינו ולברוח...מאחר וראיתי הכל, אני בנושא הזה מדברת הכל אמת. מה שראיתי אני אומרת. אני לא משקרת." (עמ' 20 לפר', שו' 11-20).

13.2. הודעתה של למלם במשטרה מיום 30.7.13 (יום הרצח) - עדות מהימנה בחלקה השני של הודעתה: בחקירתה במשטרה מיום 30.7.13 (יום הרצח), בשעה 10:18 (נ/א1) תחילה למלם סיפרה שכשהיא שמעה את שוויט קוראת לה היא ניסתה לפתוח את דלת החדר, וזו היתה סגורה (עמ' 2, שו' 43-44; נ/א1, עמ' 17, שו' 6-13, 23; עמ' 22, שו' 11-20; עמ' 30, שו' 28; בסיכומי ההגנה, בעמ' 10), ואולם בהמשך אותה הודעה במשטרה למלם אמרה שהיא חזרה לעצמה וסיפרה שהדלת היתה סגורה ולא נעולה, היא דחפה את הדלת וראתה את הנאשם מחזיק סכין גדולה, שוויט שכבה על המיטה, הנאשם היה על המיטה מעליה, למלם צעקה, וכשהנאשם ראה את למלם הוא אמר לה שתלך כי הוא יהרוג גם אותה. היא רצה למטה לבעל הבית וסיפרה לו מה שקרה (נ/א1, עמ' 3, שו' 79-85; נ/א1, עמ' 55-61). עוד בחקירתה במשטרה באותו היום - 30.7.13, יום האירוע, למלם הסבירה: היא לא סיפרה את זה קודם כי היא מבולבלת מפחד, כי היא ראתה את שוויט מול עיניה במצב הזה וזה מבהיל, ועכשיו היא חוזרת לעצמה (נ/א1, עמ' 54, שו' 6-7, 28-30; עמ' 55, שו' 13-14). הסברה של למלם הינו סביר, ומתקבל על הדעת. ועוד מתוך תמליל הודעתה של למלם במשטרה (נ/א1, עמ' 55-61) לגבי מה שראו עיניה: היא שמעה צעקה של המנוחה (נ/א1, עמ' 56, שו' 9), הדלת היתה סגורה לא נעולה, היא דחפה את הדלת (נ/א1, עמ' 56, שו' 17-33) והיא ראתה את המנוחה שוכבת על גבה על המיטה, והנאשם מעליה החזיק סכין גדולה בידו הימנית, הנאשם היה מעל המנוחה, תפס אותה, היא צעקה "אחותי, אחותי", המנוחה לא דיברה (נ/א1, עמ' 56, שו' 35 עד עמ' 57, שו' 29; עמ' 58, שו' 10-13, 34-36; עמ' 59, שו' 3-4, 20-39; עמ' 60, שו' 1 עד עמ' 61, שו' 5), למלם ראתה דם על המיטה, הנאשם הניף את הסכין ואמר ללמלם ללכת ושהוא ישחט את למלם ויהרוג גם אותה, והיא זרקה את התיק שלה ויצאה בריצה (עדותה של למלם במשטרה - נ/א1, עמ' 61, שו' 6-30; ראו גם בדיסק נ/א1, מונה 01:43:38 עד מונה 01:52:21). למלם נראית ונשמעת במשטרה מספרת את הדברים כפי שהיו, כפי שחוותה אותם, תוך שהיא מדגימה שוב ושוב את מה שהיא ראתה בחדר השינה.

13.3. הודעתה של למלם במשטרה מ-12.8.13: כך למלם חזרה וסיפרה את מה שהיא ראתה גם בהודעתה במשטרה מיום 12.8.13 (נ/א2, שו' 2-7). מתוך תמליל הודעתה זו במשטרה של למלם - נ/א2 (ע' 202-212): המנוחה קראה לה. למלם דחפה את הדלת, פתחה אותה בכוח ונכנסה לחדר (נ/א2, עמ' 202, שו' 16-32; עמ' 203, שו' 16-39; עמ' 204, שו' 1-18; עמ' 205, שו' 1-14; עמ' 206, שו' 22-36; עמ' 207, שו' 1-2). לפני כן היא גם שמעה קול של נשיפות חזקות (נ/א2, עמ' 204, שו' 19-30; עמ' 205, שו' 5-20). בחדר היא ראתה את המנוחה שוכבת על הגב על המיטה לא לכיוון השינה אלא הפוך, כשהרגליים של המנוחה היו לכיוון הכריות (נ/א2, עמ' 207, שו' 7-39; עמ' 208, שו' 24). הנאשם היה מעל המנוחה, הוא תפס אותה, היה מלא דם, היא ראתה שהנאשם שוחט את המנוחה (נ/א2, עמ' 202, שו' 34-39; עמ' 203, שו' 1-7; עמ' 208, שו' 25-39; עמ' 209, שו' 9-38; עמ' 210, שו' 1-2), כשהוא עם הסכין על הצוואר שלה, כשהוא ראה את למלם הוא נבהל, הוא החזיק את הסכין ביד ימין (נ/א2, עמ' 210, שו' 2-38; עמ' 211, שו' 1-5), ואמר ללמלם ללכת, לעוף משם, ושגם אותה הוא ישחט, על המיטה היה דם. היא צעקה, והמנוחה לא דיברה איתה. היא יצאה החוצה בריצה (נ/א2, עמ' 211, שו' 6-39), ליעקב ולהתקשר למשטרה (נ/א2, עמ' 211, שו' 34; עמ' 212, שו' 5-10). היא ראתה

בעיניים שהנאשם שוחט את המנוחה (נ/ב, עמ' 216, שו' 18-20). הסכין שהנאשם החזיק היה גדול, ובו חלק שמשתמשים לחתוך בשר (נ/ב, עמ' 217, שו' 16-19; וראו גם בדיסק נ/ב, ממונה 03:21:08 ועד מונה 03:36:48). למלם נראית ונשמעת במשטרה מספרת את הדברים כפי שחוותה אותם, תוך הדגמות.

13.4. גם בעימות במשטרה מול הנאשם, חזרה למלם על גירסתה וסיפרה מה ארע ומה היא ראתה בחדר (ת/24 - עימות בין למלם לנאשם מיום 13.8.13, שו' 69-80) - שוויט, המנוחה, צעקה "למלם". למלם יצאה מחדרה עם התיק והטלפון, כיוון שחשבה שהמנוחה קוראת לה לצאת יחד לעבודה. או אז למלם שמעה נשיפות חזקות. למלם דחפה ופתחה את דלת חדרם של הנאשם והמנוחה. עם כניסתה לחדר ראתה למלם את המנוחה שהנאשם שם אותה למטה והוא מעליה, הנאשם שם את שתי הרגליים שלו על המנוחה, תפס סכין גדולה, שוחט את המנוחה. שוויט, המנוחה, שכבה על הגב כשהנאשם רוכן עליה. כשהנאשם ראה אותה הוא הניף את הסכין ואמר "אני אשחט אותך". למלם פחדה ולכן היא רצה החוצה להזעיק עזרה ולהציל גם את עצמה (ת/24א, עמ' 3, שו' 69-80; עמ' 4, שו' 82). ומתוך התמליל ת/24ב (עוד מדברי למלם בעימות עם הנאשם): המנוחה קראה לה "למלם, למלם" (ת/24ב, עמ' 53, שו' 15-21). למלם שמעה נשיפות חזקות. למלם קראה "שווית, שווית" דחפה את הדלת שהיתה סגורה, ונכנסה לחדר. (ת/24ב, עמ' 54, שו' 10-39). הנאשם שם את שווית למטה, והוא מעליה. הוא שם את הראש של שווית למטה, ושם את שתי הרגליים שלו עליה, והיא ראתה אותו שוחט את שווית בצוואר שלה, עם סכין גדולה (ת/24ב, עמ' 55, שו' 1-39; עמ' 56, שו' 3-14). למלם ראתה דם על המיטה (ת/24ב, עמ' 56, שו' 14-26, 29-30). למלם ראתה את המנוחה שכובה על המיטה, כשרגליה לכיוון הכריות שעל המיטה, איך שהם ישנים לכיוון ההפוך (ת/24ב, עמ' 57, שו' 4-5); למלם הדגימה וסיפרה: "הוא שם את ...ראש של שואית למטה...שם את שני רגליים שלו...עליה...עם הסכין...ראיתי אותו שוחט אותה...סכין גדול ... בצוואר שלה" (ת/24ב, עמ' 55, שו' 1-37; עמ' 56, שו' 1-14; עמ' 57, שו' 33-39; עמ' 58, שו' 1-7), "...ראיתי אותה. ככה הוא השכיב אותה...והיה משסך לה את הצוואר." (ת/24ב, עמ' 66, שו' 4-7). למלם ראתה דם על המיטה (ת/24ב, עמ' 56, שו' 14-22). למלם סיפרה והדגימה: היא צעקה "ווי, ווי, ווי", הנאשם נבהל, הסתכל על למלם, ואמר לה "לכי...אני אשחט גם אותך" והניף בידו, בעודו מחזיק את הסכין, לכיוונה של למלם (ת/24ב, עמ' 58, שו' 9-20; עמ' 66, שו' 20-27; עמ' 67-69). למלם רצה החוצה כדי להזמין משטרה ומחשש גם לחייה שלה (ת/24ב, עמ' 67, שו' 32-35). אחרי שלמלם סיפרה בעימות את מה שהיא ראתה שהנאשם עשה, והנאשם אמר בעימות שהוא לא זוכר את זה, למלם אמרה לנאשם: "...אני ראיתי אותך...בעיניים שלי...אני ראיתי..." (ת/24ב, עמ' 70, שו' 31-33; עמ' 71, שו' 25-27; ראו בדיסק העימות ת/24א, את עדותה לגבי מה שראתה, ממונה 01:07:23 עד מונה 01:25:49). למלם נראתה ונשמעת מספרת בעימות את הדברים כפי שהיו, כפי שחוותה אותם, תוך שהיא מדגימה את הדברים.

13.5. ההגנה טענה בסיכומיה: למלם אינה מהימנה, יש סתירות בגירסתה, ויש ליתן אמון בגירסתה הראשונה בלבד (עמ' 9-10). ואולם, אין לקבל טענות אלה. אבסס ממצאים על עדותה של למלם שבה היא סיפרה את מה שראתה וחוותה בחדר. בחקירתה הנגדית בבית המשפט למלם הסבירה, ושבה והסבירה, את השינוי בגירסתה במהלך מסירת הודעתה הראשונה במשטרה: "...אני נבהלתי, לא הייתי באותו רגע עצמי, לאחר מכן בגלל שהכל זה אמת אז אמרתי את האמת. כל מה שאני אומרת זה אמת והכל הוא עשה...נבהלתי, לאחר מכן מה שאמרתי זה האמת (עמ' 20 לפר', שו' 26-29). ...לאחר מכן שנרגעתי אמרתי את כל האמת. ... אני לא משקרת. אני אומרת דברים אמיתיים. מה שאמרתי בפעם הראשונה נבהלתי ולכן אמרתי כך, ...הנאשם אמר לי שהוא ישחט אותי גם, אני בכלל לא משקרת, מה שראיתי אני אומרת..." (עמ' 21 לפר', שו' 26 עד עמ' 22 לפר', שו' 5). ושוב -

"...אני אומרת שוב, בפעם הראשונה במשטרה נבהלתי...אין לי שום דבר עם הנאשם, בשבילי כולם אותו דבר. אני אומרת מה שאני ראייתי. ...בגלל שנבהלתי בפעם הראשונה אמרתי מה שאמרתי. ...לאחר ששאלו אותי מה יש לי להגיד או אם יש לי משהו להוסיף, אני נרגעתי ואז סיפרתי את כל האמת." (עמ' 22 לפר', שו' 15-22). הסברה של למלם נשמע ונראה סביר והוא מתקבל על הדעת. מה גם, ושלא כעולה מסיכומי ההגנה (עמ' 11, 20), כבר בהודעתה הראשונה במשטרה, שעות ספורות אחרי האירוע, למלם חזרה לעצמה, ומאותו שלב מוקדם יחסית זה, זו היתה גירסתה, שוב ושוב, הן במשטרה והן בביהמ"ש, גירסה שלא השתנתה עוד. גם במשטרה כשלמלם מסבירה מדוע היא מספרת עכשיו אחרת ממה שסיפרה קודם, היא הסבירה: "...כן, אני שמעתי, אין לי זה. זה אחות שלי, חברה שלי אני אין לי זה..." (נ/1ב, עמ' 53, שו' 4-5). גם בדיסק, נראית למלם אומרת זאת, באותנטיות (בדיסק נ/1ג, מונה 01:36:52). ודוק: מיד כשלמלם החלה לספר במשטרה שהיא כן ראתה את הנאשם עם הסכין כשהמנוחה שוכבת על המיטה, ולמלם ראתה דם (נ/1ב, עמ' 53, שו' 13-39) ולמלם אומרת שהיא מבולבלת מפחד, המתורגמן במשטרה אומר לה: "את מכניסה את עצמך לצרות" (נ/1ב, עמ' 54, שו' 8; ראו בדיסק נ/1ג, מונה 01:38:14 - 01:39:21 (כשהחוקר יצא מהחדר)). גם באמירה זו יש כדי ללמד על המצב הלא פשוט שבו היתה נתונה למלם כשהיא בחרה באומץ לספר את מה שהיא ראתה וחווה בחדר השינה, והיא עשתה זאת למרות אמירתו דלעיל של המתורגמן.

13.6. בעימות במשטרה בין למלם לנאשם ניתן להתרשם מהשתאותה של למלם עת עומת הנאשם מול גרסתה ואמר שאינו זוכר (ת/24ב, עמ' 70, שו' 4-13; ת/24א - מונה 1:25:15 - 1:25:52), ולמלם כאמור אמרה "...אני ראייתי אותך...בעיניים שלי..." (ת/24ב, עמ' 70, שו' 31-33; בדיסק ת/24א, מונה 01:27:23).

14. אי התאמות וסתירות בגירסתה של למלם ניתן ליישבן, והן לא גורעות מליבת עדותה של למלם על מה שהיא ראתה וחווה בחדר:

14.1. ההגנה טענה: אחרים [השכן גאורגי (עמ' 5), ו-עמ' 4 יעקב בעל הדירה] שמעו רעש חזק, צעקות של המנוחה, ולמלם שמעה רק קריאה של המנוחה בשמה. למלם השיבה בעדותה שאת מה שהיא שמעה ומה שהיא ראתה, היא העידה. היא אומרת את האמת (עמ' 24 לפר', שו' 1-11). אמנם מהודעתו במשטרה של יעקב עולה שהוא שמע גם את צעקותיה של המנוחה (נ/2ב, עמ' 1, שו' 4-5), ואולם, אין לקבל את טענות ההגנה: לפי תמליל דבריו של הודעתו של יעקב (בעל הדירה) במשטרה עולה, שהוא שמע את הצעקות של למלם, ולא של המנוחה (נ/2ב, עמ' 149, שו' 38 עד עמ' 150, שו' 8; נ/3ב, עמ' 7, שו' 21, 35-37). כך יעקב גם העיד בבית המשפט בעדותו הראשית: "...אני ישן, אני שומע צעקות אימים...יצאתי החוצה...ואני רואה מישהו מהמשפחה שלה צווחת בקולי קולי, יעקב, יעקב...אני המום, אני חושב באיזה שלב נדמה לי שהיא עשתה לי תנועה של שחיטה על הצוואר (מדגים). היא עשתה לי את התנועה הזו, ואמרתי מה מה, היא לא יודעת לדבר רק צעקה יעקב, אח"כ היא הצביעה לי למעלה, עליתי למעלה..." (עמ' 38 לפר', שו' 27-31; עמ' 39 לפר', שו' 1-2; ראו גם בהודעתו במשטרה מיום 30.7.13 - נ/3א, שו' 6; נ/3ב, עמ' 5, שו' 15-25). ובחקירתו הנגדית יעקב שב והעיד, שצעקות האימים שהוא שמע לא היו של המנוחה, אלא של למלם (עמ' 41 לפר', שו' 30 עד עמ' 42 לפר', שו' 9). גם מהודעתו של גאורגי השכן (ת/5, שהוגשה בהסכמה), לא עולה מה שנטען ע"י ההגנה (בסיכומיה, בעמ' 12), שכן גאורגי סיפר על רעש ש"נראה כאילו הזיזו רהיטים" (ולא רעש "נורא" כטענת ההגנה בסיכומיה - בעמ' 12; בתמליל דבריו גם לא מופיע רהיטים - ת/5ב, עמ' 2-3), ושהוא שמע צעקה של בחורה במשך כחצי דקה וראה בחורה סודנית (ת/5, ש' 3-7, 34-35); אין להסיק מכך שהיתה זו צעקת המנוחה. גם מההודעה ת/15 (הוגשה בהסכמה) - עדותו במשטרה של עודד גליציאן, עולה

שהצעקות היו של **למלם**: הוא גר ברחוב שתולים 19, תל אביב. ביום הרצח, בשעה 07:00-07:30, הוא שמע צרחות מבחוח. הוא ראה אשה סודנית צועקת, בוכה וצועקת. אותה אישה עשתה לו סימן עם היד לבוא ועשתה סימן של שחיטה על הצוואר (ת/15, ע' 1, ש' 4-2, 9, 11). כלומר שוב - היו אלה צעקותיה של **למלם** ולא של המנוחה. ודוק: ההגנה ניסתה בסיכומיה (עמ' 12) להסיק מסקנות משתיקתה של המנוחה כשלמלם ראתה אותה שרועה על המיטה כשהנאשם שחט אותה בהיכנס למלם לחדר, ואולם, הרי ייתכן ששתיקת המנוחה נבעה מכך שבאותו שלב היא כבר לא היתה במצב פיזי שאיפשר לה להשמיע קול.

14.2. ההגנה טענה: בחקירתה הראשונה במשטרה למלם אמרה שהיא לא ראתה סכין ולא ראתה שהנאשם משספ את צוואר המנוחה (נ/1ב, עמ' 24, שו' 34; עמ' 28, שו' 25; בסיכומי ההגנה, בעמ' 13), **ואולם**, אין לקבל את טענת ההגנה: דבריה אלה של למלם היו בשולי גירסתה הראשונה, לפני שהיא התעשתה. כאמור לעיל, בבית המשפט למלם הסבירה, ש: "**בפעם הראשונה נבהלתי לא ידעתי מה אני אומרת**". (עמ' 25 לפר', שו' 1), ולמלם שבה והעידה: "**הוא שחט אותה עם סכין, אני ראיתי ואמרתי**". (עמ' 25 לפר', שו' 10). וכבר באותה הודעה ראשונה במשטרה, שעות ספורות בלבד אחרי הרצח, לאחר שלמלם התעשתה - חזרה לעצמה כדבריה, היא סיפרה שהיא **כן ראתה את הנאשם כשסכין גדול בידו הימנית, והוא שוחט את המנוחה (נ/1ב, עמ' 57, שו' 24-16; עמ' 58, שו' 39-34; עמ' 59, שו' 1-39)**. וכך למלם סיפרה שוב ושוב גם בהודעתה הנוספת במשטרה, גם בעימות עם הנאשם, וגם בעדותה בביהמ"ש, כמפורט לעיל ולהלן.

14.3. ההגנה טענה: בסיכומיה: החוקרים התבלבלו משלל גירסאותיה של למלם, והיא לא ידעה אם הנאשם ימני או שמאלי (בעמ' 13-14, 18). הסניגור הוסיף והיפנה בסיכומיו (עמ' 17) לתמליל עדותה של למלם - כשעדיין היא לא התעשתה ולא סיפרה את שראתה בהקשר לסכין. **אין** לקבל את טענות ההגנה: **א.** הסניגור היפנה לקטעים מגירסתה הראשונה של למלם (נ/1ב, ע' 31), לפני שהיא התעשתה, לפני שהיא חזרה לעצמה, לפני שסיפרה את האמת על מה שראו עיניה בחדר השינה. **ב.** לאחר שלמלם החלה לספר את אמת על שראו עיניה, היא אמרה שהנאשם החזיק את הסכין בידו הימנית (בבית המשפט - עמ' 17 לפר', שו' 28-29; ובמשטרה - נ/1א, שו' 81-80; נ/1ב, עמ' 59, שו' 3-5; נ/2א, שו' 6; נ/2ב, עמ' 210, שו' 33 עד עמ' 211, שו' 5). ואכן, **הנאשם אישר זאת** והדגים בעדותו בבית המשפט שהוא דקר את המנוחה כשהסכין בידו הימנית (עמ' 94 לפר', שו' 7-8), והוא גם אמר כך במשטרה (ת/24, עמ' 2, שו' 26).

14.4. ההגנה טענה: למלם העידה שהנאשם אמר לה במילים שהוא ישחט אותה אך היא גם העידה שהנאשם רק עשה לה בידו תנועה של שחיטה, בלי איום שישחט אותה (בסיכומי ההגנה, בעמ' 14). **ואולם:** אין בטענת ההגנה כדי לגרוע מממהימנות עדותה של למלם: למלם העידה וחזרה והעידה, שהנאשם אמר לה ללכת, תוך כדי שהוא עשה תנועה של ידו האוחזת סכין, ולמלם הדגימה (גם) באולם בית המשפט תנועה סיבובית של יד עם סכין (עמ' 25 לפר', שו' 17-20). למלם הסבירה: "**כשאני פתחתי את הדלת הוא נבהל, הוא לא ציפה לראות אותי ואז הוא נבהל ורצה לדקור אותי עם הסכין ואמר לי לך ועשה תנועה**". (עמ' 25 לפר', שו' 25-26). זאת ועוד: כמפורט לעיל, **ציר מרכזי משותף** היה לדבריה של למלם גם במשטרה וגם בבית המשפט: היא העידה שהנאשם ראה אותה כשסכין בידו כשהיא פתחה את דלת החדר, והניף לעברה את הסכין, ובין אם הוא עשה זאת תוך כדי שהוא אמר לה "**לכי**" (נ/1ב, ע' 59, שו' 2-27), ובין אם הוא גם אמר לה שהוא **ישחט גם אותה (נ/1ב, עמ' 61, שו' 18; עמ' 51, שו' 33; ת/24ב, עמ' 58, שו' 13-20; עמ' 66, שו' 18 עד עמ' 67, שו' 25; נ/2א, שו' 7-6; נ/2ב, עמ' 211, שו' 31-32)**,

בשני אלה יש **קו משותף** והוא **תגובתו הישירה של הנאשם** לכניסתה של למלם לחדר, **תוך אינטראקציה עימה - הוא נבהל, הניף את ידו בתנועה כלפיה כשהוא אוחז בה בסכין ואמר לה לך, עם או בלי איום נוסף. מצב דברים זה - בנוסף לעצם עדותה של למלם אודות שחיתותו של הנאשם את המנוחה בחדר - שולל גם הוא את טענת הנאשם בדבר היותו במצב דיסוציאטיבי באירוע; הנאשם ראה את למלם, והגיב מיידית, כפי שהיא תארה.**

14.5. ההגנה טענה בסיכומיה (בעמ' 14): התאור של הנפת הסכין שבידו של הנאשם לעבר למלם, הושמע לראשונה בבית המשפט **ואין לו זכר** באף לא אחת מהחקירות או העימותים שבהם השתתפה למלם. **ואולם**, אין לקבל את טענת ההגנה: **1.** כבר בחקירתה הראשונה במשטרה, למלם סיפרה: **"...הוא הניף את הסכין הוא אמר הוא יהרוג אותי."** (נ/ב, עמ' 61, שו' 19). **2.** בהודעתה מיום 12.8.13 במשטרה **נ/2**, למלם העידה: **"...ואז לי, הוא (הנאשם-ג'נ') אמר "לך...ככה הוא עשה לי (הנחקרת מדגימה)..."** (נ/ב, עמ' 211, שו' 8-6). ואכן, בדיסק עדותה של למלם במשטרה, ניתן לראות את התנועה שהיא הדגימה - הנפת הסכין שבידו של הנאשם כלפיה (בדיסק **נ/2**, מונה 03:27:15-20). **3.** בעימות עם הנאשם (**ת/24**), למלם העידה, שוב: **"...אחרי שהוא ראה אותי הוא נבהל, הוא רצה לשחוט גם אותי...הוא אמר לי "זוזי, אני גם אשחט אותך", הוא עשה לי ככה עם הסכין...ככה הוא עשה לי, הוא הניף אותו (הנחקרת מדגימה)."** (ת/24, עמ' 66, שו' 18-27). ואכן, בדיסק העימות, ניתן לראות את התנועה שלמלם הדגימה - הנפת הסכין שבידו של הנאשם כלפיה (בדיסק **ת/24**, מונה 01:21:25-38; וראו עוד בעימות עם הנאשם: בדיסק **ת/24**, מונה 01:24:50 עד מונה 01:24:58; **ת/24**, עמ' 69, שו' 36 עד עמ' 70, שו' 3). היינו, למלם **כן** תארה כבר במשטרה הנפת סכין ע"י הנאשם לעברה, כשהוא ראה אותה כשנכנסה לחדר, כשהוא שוחט את המנוחה, היינו למלם העידה והדגימה את תגובתו הישירה של הנאשם כלפיה בראותו אותה.

14.6. ההגנה טענה בסיכומיה: למלם העידה בבית המשפט שהפעם הראשונה שהיא ראתה את הנאשם מחזיק סכין היתה כשהיא פתחה את הדלת וראתה אותו שוחט את המנוחה (עמ' 26 לפר', שו' 6-10), אך במשטרה היא אמרה שראתה את הנאשם מחזיק סכין עוד לפני האירוע, כשהוא מסתובב בבית. ההגנה היפנתה לחקירתה הראשונה במשטרה (עמ' 26 לפר', שו' 13-15; עמ' 13 לסיכומי ההגנה). **ואולם**: אין לקבל את טענת ההגנה: **א.** במקום שאליו הפנתה ההגנה בתמליל העדות, **מלוא** הדברים מלמד, שלמלם **לא** דיברה שם על כך שהנאשם החזיק סכין כשהוא הסתובב בבית אלא היא סיפרה שם על אירוע הרצח שראתה **בחדר**, בעת שהנאשם אחז סכין בידו **ועשה את מה שעשה למנוחה: "...ראיתי אותו עם הסכין בתוך הבית, הוא החזיק סכין...כן ראיתי, סכין...אחרי שהיא צעקה ככה "למלם, למלם" שבאתי הוא היה עם הסכין והוא...עשה לה ככה...ואני צעקתי והלכתי לבעל הבית."** (נ/ב, עמ' 52, שו' 28 עד עמ' 53 שו' 14). **ב.** כך גם העידה למלם בביהמ"ש - כשנתבקשה להתייחס לטענת ההגנה, היא הכחישה טענה זו, בהעידה: **"אני לא אמרתי את זה...לא אמרתי דבר כזה...רק ראיתי אותו בחדר שהוא היה שוחט אותה."** (עמ' 26 לפר', שו' 11-15). **ג.** למלם סיפרה זאת, עקב בצד אגודל, כשלראשונה במשטרה היא החלה לספר את מה שראתה, אחרי שהיא התגברה על הפחד, וחזרה לעצמה (ראו את מלוא דברי למלם - **נ/ב**, עמ' 52, שו' 27 עד עמ' 53, שו' 31). **מלוא** דבריה של למלם בעדותה מלמד אפוא שגירסתה של למלם היתה עקבית וברורה, ולפיה למלם ראתה את הסכין בידו של הנאשם באירוע עצמו - כשהוא רצח את המנוחה בחדר השינה, ולא כשהוא הסתובב בבית, כנטען ע"י ההגנה.

14.7. ההגנה טענה: למלם העידה שיעקב (בעל הדירה) נכנס איתה לדירה (עמ' 26 לפר', שו' 23-25), ואילו יעקב הכחיש זאת. **ואולם**, **מלוא** גירסתו של יעקב איננה סותרת את גירסתה של למלם: אומנם במשטרה יעקב אמר תחילה

שהוא לא נכנס לדירה ודלת החדר היתה סגורה (נ/2ב, ע' 135, שו' 14-15; נ/3א, שו' 10, 15; נ/3ב, עמ' 7, שו' 10-11), ואולם בעדותו בביהמ"ש יעקב הסביר שהוא חזר בו (עמ' 42 לפר', שו' 21-31; עמ' 43 לפר', שו' 3, 8, 12), ומספר את האמת: הוא כן נכנס לדירה, וכן פתח את דלת החדר שבו היתה מנוחה מוטלת וראה את מה שראה. יעקב העיד בבית המשפט בעדותו הראשית: "...שהיא (למלם-ג'נ') עשתה לי תנועה של שחיטה על הצוואר (מדגים)...אח"כ היא הצביעה לי למעלה, עליתי למעלה, באתי לפתוח את הדלת, לא הצלחתי לפתוח את הדלת, היא עוד פעם צווחת בפעם השנייה פתחתי את הדלת ואני רואה את כל הרצפה מלאה בשלולית דם, ראיתי ככה, הייתי כמו משוגע, ברחתי החוצה..." (עמ' 38 לפר', שו' 31; עמ' 39 לפר', שו' 1-4). ובחקירתו הנגדית, גם במענה לשאלותיו החוזרות ונשנות של הסניגור, יעקב שב והעיד שהוא נכנס לדירה, פתח את דלת החדר, וראה את שהעיד: "...ראיתי שלולית...מרוב שהיא הכריחה אותי (למלם-ג'נ') נכנסתי, פתחתי את הדלת וראיתי שלולית דם...ראיתי דם נבהלתי וברחתי. כבר במשטרה חזרתי בי מכך שלא פתחתי את הדלת." (ע' 42 לפר', ש' 12-31; עמ' 43 לפר', שו' 1-3; ראו גם במזכר ת/18, פיסקה אחרונה). יעקב הסביר מדוע הוא חזר בו והחליט לספר מה באמת היה: "...היה לי באותו רגע שיקול דעת מוטעה. מה לי ולהם. מה אני אמור לעשות? אני פתחתי את הדלת ראיתי שלולית דם ונעלמתי. זה הכל. ...אמרתי שלא הייתי וכן הייתי. אמרתי את זה. ...ראיתי שלולית דם לכל האורך, וראיתי מהומה בחדר...ניסיתי שוב את הדלת ופתחתי אותה ואז ראיתי את מה שאמרתי." (עמ' 43 לפר', שו' 4-19; עמ' 44 לפר', שו' 11; ראו גם את הסברו של יעקב במשטרה לכך ששינה דעתו והחליט לספר מה שהיה - נ/2ב, עמ' 142, שו' 26 עד עמ' 147, שו' 6). הסברו של יעקב, סביר ומתקבל על הדעת. למלם אכן העידה בחקירתה הנגדית, שיעקב משקר אם הוא אומר שהוא לא נכנס לדירה (עמ' 26 לפר', ש' 26-28; ראו גם את עמידתה של למלם על גירסתה ואת השינוי בגירסתו של יעקב במזכר - ת/18). ודוק: כפי שיעקב העיד לעיל, גם למלם העידה שהיא הראתה ליעקב בתנועת יד שהנאשם שוחט את המנוחה (עמ' 31 לפר', שו' 3). גם זהו חיזוק לעדותה דלעיל של למלם.

14.8. ההגנה טענה (בסיכומי ההגנה, בעמ' 15-16): **עמ' 12** מהרי גברנגוס, עובד ניקיון, העיד שהוא לא נכנס לדירה אחרי האירוע (נ/2ב, עמ' 17, שו' 29-33; עמ' 29, שו' 35-38; עמ' 31, שו' 3-8, 19-20), ואילו למלם העידה **שמהרי כן נכנס יחד איתה לדירה**, לסלון, כדי לקחת את הטלפון שלה ולהתקשר לשישיי, אחיה (עמ' 19 לפר', שו' 4-23; עמ' 27 לפר', שו' 1-22), והעידה שמהרי משקר באומרו שהוא לא נכנס איתה לדירה אחרי האירוע (עמ' 27 לפר', שו' 1-2). ואולם, אין בנטען ע"י ההגנה כדי לגרוע ממהימנות עדותה של למלם שמהרי כן נכנס לחדר: בעימות שנערך במשטרה בין למלם למהרי (נ/2ב, עמ' 31 שו' 30 עד עמ' 56, שו' 32), **למלם שבה ואמרה, שוב ושוב, שמהרי נכנס איתה לדירה, והטלפון של למלם היה בדירה, הוא ניקה אותו והם לקחו אותו כדי להודיע לאחיה של המנוחה על שארע, ומהרי התקשר כדי להודיע** (נ/2ב, עמ' 32, שו' 12-17; עמ' 35, שו' 32-34; עמ' 36, שו' 1-12; עמ' 42, שו' 5-9; עמ' 44, שו' 25-38; עמ' 45, שו' 3-15; עמ' 50, שו' 5 עד עמ' 51, שו' 31; נ/2ב, עמ' 73, שו' 11-28). למישמע תשובותיו של מהרי, למלם נשאלה האם היה זה מישהו אחר שעלה איתה לדירה, והיא השיבה: **"...בחיים לא...הוא היה לבוש ככה וראיתי את הפנים שלו. לא משנה שאני אצק אלף פעמים ולא הייתי צלולה, אני ראיתי אותו."** (נ/2ב, עמ' 54, שו' 20-28; ראו גם במזכר מיום 12.8.13 - ת/19). ועוד אמרה למלם בעימות במשטרה עם מהרי: **"...איך אני אגיד רק אותך מכל האנשים?...אני לא מכירה אותך...למה שאני אגיד דווקא אותך?..."** (נ/2ב, עמ' 55, שו' 8-17). גם בחקירתה הנגדית למלם שבה והעידה: היא היתה עם מהרי (עמ' 28 לפר', שו' 17-18), **"...אנחנו יעקב ומהרי נכנסנו לדירה...ניקינו עם מגבת (את הטלפון-ג'נ') וזרקנו אותה..."** (עמ' 28 לפר', שו' 23-25; ראו גם במזכר ת/19). כאמור, עדותה של למלם היתה מהימנה. ההגנה היפנתה בסיכומיה לעדות השוטרת זלטה צ'בן בעניין זה (בעמ' 16), ואולם: **עמ' 3**, השוטרת צ'בן, העידה שהיא לא זוכרת אם

מישהו רצה להיכנס לדירה, והיא לא יודעת שמישהי נכנסה לדירה (למלם), ולא זכור לה שהיה מנקה רחובות (מהרי), ולא זכור לה שמהרי ולמלם עלו לדירה (עמ' 36 לפר', 17-31). אין אפוא בדבריה הכלליים הללו של השוטרת צ'בן, כדי לגרוע מעדותה הקונקרטית, העקבית והנחרצת של למלם.

זאת ועוד: עדותה של למלם לגבי מה שעשה מהרי - עובד הניקיון, חוזקה בעדותו של **עמ' 5, שישי, אחיה הקטן של המנוחה**, שקיבל את שיחת הטלפון ממהרי זה, כפי ששישי העיד במשטרה: **"...התקשרו אלי בשעה שמונה...הזעיק אותי דחוף, זה בן אדם שניקה את הרחוב ושמע את הצעקות של אחותי. הוא לקח את המספר שלי מלמלם."** (נ/א, שו' 14-16). ועוד מתוך תמליל עדותו במשטרה של שישי: **"...בשמונה התקשר אלי...אני לא מכיר אותו...כשהוא שמע את למלם צועקת הוא היה עובד ברחוב ליד אז הוא הלך אליה, אז היא נתנה לו את הטלפון שלי והוא התקשר אלי. שאל אותי "יש לך אחות נשואה"... (נ/ב, עמ' 77, שו' 5-9, 37-39) "...בוא דחוף..." (נ/ב, עמ' 78, שו' 10). וגם בבית המשפט, שישי העיד: **"...התקשר אלי בחור שאני לא מכיר, שאל אותי אם יש לי אחות שגרה בשכונת הארגזים אמרתי לו שכן, הוא אמר לי לבוא מהר, שהלכתי כבר קרתה התאונה."** (עמ' 45 לפר', שו' 1-25; במשטרה - נ/א, שו' 14-16; נ/ב, עמ' 77, שו' 32-39; עמ' 78, שו' 1-34), שישי שב והעיד, שמי שהתקשר אליו כדי לספר לו שקרה המקרה, לא היתה למלם, אלא **"...מישהו אחר התקשר. למלם הייתה בוכה..."** (עמ' 52 לפר', שו' 9-10). עדותו של שישי היתה מהימנה וברורה, שגם היתה עקבית לעדותו במשטרה. האמור לעיל מפי שישי, הינו עוד חוליה שמתיישבת עם עדותה המהימנה של למלם, גם בסוגיה זו - **עובד הניקיון מהרי, נכנס איתה לדירה, הם לקחו את הטלפון שלה משם, ובאמצעות הטלפון שלה, הוא קיבל את מספר הטלפון של שישי, והודיע לו.** השוטרים העידו שבזמן שהם היו במקום, לא נכנסו אנשים לדירה (עמ' 35-36 לפר'), **ואולם** עובדה היא, שעובד הניקיון (מהרי), אדם זר לחלוטין, שלא ידע קודם לכן את מספר הטלפון של שישי, התקשר אליו והזעיק אותו למקום. ניתן אפוא להסיק, שמהרי ידע את מספר הטלפון של שישי וחייג אליו כפי שסיפרה למלם - באמצעות הטלפון שלה שהוצא על ידם מהדירה, וזאת לבקשתה כשהיא נסערת מיד לאחר האירוע. ממש כפי שלמלם העידה בחקירתה הנגדית: **"אם הוא (מהרי-ג'נ') לא נכנס איתי מאיפה הוא לקח את הטלפון שלי והתקשר."** (עמ' 27 לפר', שו' 3-4). **"...שישי ואיוב...קיבלו טלפון ממהרי...אני ומהרי נכנסנו כדי לקחת את הטלפון"** (ע' 27 לפר', שו' 11-15, 19). ודוק: למלם לא העידה שהיא עלתה שוב לבדה לדירה ולקחה את הטלפון שלה, ולמלם לא העידה שהיא נתנה למהרי את מספר הטלפון של שישי כדי שמהרי יתקשר אליו. מדוע שלמלם תספר שמהרי עלה איתה לדירה, נכנס לדירה ולקח את הטלפון שלה וניגב אותו מהדם, אם מהרי לא עשה כן. מצבה הנפשי של למלם באותו רגע, כשהיא מבוהלת ובוכה [כפי שמהרי עצמו סיפר (ע' 80 לפר', ש' 21-22)], צווחת ונסערת, אחרי שראתה את הנאשם שוחט את המנוחה, תומך במסקנה שלמלם לבדה לא עלתה חזרה לדירה להביא את הטלפון. אני מקבל אפוא את גירסתה של למלם.**

14.9. ההגנה טענה בסיכומיה (עמ' 20-21): הסבריה של למלם (היפנתה ל-10 מובאות), הם על קצה המזלג דוגמאות להעדף הסבר מצידה לסתירות שבגירסתה, וציטטה שוב מגירסתה הראשונה של למלם. **ואולם**, אין לקבל את טענות ההגנה: **א.** כל אחת מהדוגמאות שציינה ההגנה שם, מנותקת מהקשרם של הדברים. **ב.** אין רבותא באיזכורים מגירסתה הראשונה של למלם וכביכול להמחיש בכך את טענות ההגנה. הרי אין חולק שלמלם העידה אחרת בהמשך חקירתה הראשונה במשטרה, ולמלם הסבירה שוב ושוב מדוע היא עשתה זאת, וכאמור, הסברה סביר ומתקבל על הדעת, ואני מקבלו. **ג.** מהרגע שבו למלם העידה במשטרה (בחלקה השני של הודעתה הראשונה, ביום האירוע - 30.7.13) שהיא פתחה את דלת החדר, וסיפרה את מה שהיא ראתה וחווה בחדר, זו היתה גירסתה העקבית, שעות

ספורות בלבד אחרי האירוע, ועד לעדותה בבית המשפט, שם היא חזרה עליה. ד. גירסתה של למלם לא עמדה לבדה, אלא היא חוזקה כמפורט להלן, בחיזוקים ראייתיים, וזאת מעבר לדרוש, שהרי אין דרישה בדין לתוספת ראייתית לחיזוק עדות למלם.

14.9.1. ההגנה טענה בסיכומיה (עמ' 21): למלם עשתה "שינוי חזית", והיא עשתה זאת לאור חוסר שביעות הרצון של החוקרים מן הגירסה שמסרה, או לאור רגשות האשם שאולי תקפו אותה נוכח התנהלותה במהלך האירוע; המילים של למלם "אני עשיתי טעות", יכולות להעיד על התחושה הקשה שאחזה בלמלם שלא התערבה באירוע. החוקר והמתורגמן נדהמו מהשינוי בגירסתה של למלם. **ואולם**, אין לקבל את טענות ההגנה: **א.** אלה השערות גרידא, נטולות ביסוס. **ב.** למלם לא נשאלה בחקירתה הנגדית על ההשערות הללו. **ג.** לאור האירוע האלים והאכזרי כפי שהעידה למלם, והאיום של הנאשם כלפיה, כשלמלם בפחד ובפאניקה וחששה שגם אותה הנאשם ישחט (בעדותה של למלם במשטרה-ת/24ב, ע' 68, ש' 11-15), כלל לא ברור שלמלם יכולה היתה להתערב באירוע מעבר למה שהיא עשתה (ראו גם בדברי החוקר ברנס במשטרה - ת/24ב, ע' 50, ש' 25-29). **ד.** מקריאת מלוא הכתוב בתמליל, לא ניתן לדעת למה בדיוק התייחסה למלם באומרה שהיא עשתה טעות. **ה.** כאמור, ושוב ייאמר, הסברה של למלם לשינוי גירסתה הראשונית, היה סביר, והיא נשמעה ונראתה מהימנה. **ו.** אם כנטען החוקרים נדהמו מהשינוי שבגירסתה של למלם, מן הסתם שינוי זה לא היה משהו שהם חתרו אליו או הביעו רצון שכך יקרה. **ז.** כבר נאמר לגבי המתורגמן, שאחרי שלמלם אמרה בנוכחותו שהיא "מבולבלת מהפחד" - דבר שניתן להבין לאחר שהיא היתה עדה לרצח אכזרי של בת דודתה - הוא אומר לה שהיא מכניסה את עצמה לצרות; **ולמלם, באומץ, השיבה לו: "...איזה צרות? אני ראיתי את הכל. אם זה צרות לספר את האמת..." (נ/1ב, ע' 54, ש' 7-10). ח.** בלתי סביר שלמלם תשנה את גירסתה רק כדי שהחוקרים יהיו שבעי רצון, ותעבור לשם כך, שוב ושוב, חקירות במשטרה, עימות במשטרה עם הנאשם ועם עדים נוספים, ועדות בבית משפט, לרבות חקירה נגדית, ולמרות כל אלה תישאר עקבית בגירסתה. מה גם, שגם ההגנה לא טענה שהחוקרים לחצו על למלם לשנות את גירסתה, וגם אין אינדיקציה לכך. מדוע אפוא שלמלם תספר את מה שראתה זולת רצונה הכן לומר את האמת ולספר שוב ושוב את מה שהיא ראתה וחוותה.

14.9.2. ההגנה טענה: בבית המשפט למלם העידה שהמנוחה קראה לה פעמיים, ואילו במשטרה היא אמרה שהמנוחה קראה לה פעם אחת (עמ' 23 לפר', שו' 5-10); **ואולם**, אין בכך כדי לגרוע ממנהיגות גירסתה של למלם: עיקר נקודה זו הוא, **שהמנוחה קראה ללמלם** ועקב כך למלם נכנסה לחדר וראתה את הנאשם שוחט את המנוחה. מה גם, שגם במשטרה למלם גם אמרה שהמנוחה קראה לה **פעמיים** (בעימות, ת/24ב, עמ' 53, שו' 15). גם **ע/ת/3** השוטרת צ'בן, רשמה בדו"ח הפעולה **ת/37**, שלמלם אמרה לה ששמעה את אחותה צועקת את שמה **"למלם, למלם"** (בעמ' 2, שו' 5 מלמעלה). כך או כך: לליבת האירוע, למלם שבה והעידה בבית המשפט, מיד לאחר מכן: **"...ראיתי שהוא שוחט אותה"**. (עמ' 23 לפר', שו' 12-13), והעידה שוב - "כששמעתי את הקול שלה חשבתי שהוא מרביץ לה ופתחתי את הדלת **ראיתי שהוא שוחט אותה...**" (עמ' 23 לפר', שו' 17-18), ועוד: **"...היא קראה לי, אני לא ידעתי בדיוק מה קרה, כשפתחתי את הדלת ראיתי את הנאשם שוחט אותה"**. (עמ' 23 לפר', שו' 23-24). ואידך זיל גמור.

על כן: אני מאמץ את גירסתה של למלם במשטרה ובביהמ"ש שבה היא תארה את שראתה וחוותה בחדר (בתמצית): כשהיא נזעקה לחדר השינה למישמע קריאתה של המנוחה בשמה, היא פתחה את דלת החדר, וראתה את הנאשם מעל המנוחה על המיטה, שוחט את המנוחה כשסכין בידו; הנאשם הגיב להיתפסותו בכך, בכך שהניף לעברה של למלם את הסכין בתנועת יד, ואמר לה ללכת אחרת ישחט אותה. מה שלמלם ראתה, והאינטראקציה של הנאשם עימה בתנועה

ובדיבור כאמור כשהיא נכנסה לחדר, שוללת את טענתו למצב דיסוציאטיבי (והעדר זכרון), באירוע, וגם מלמדת על חוסר מהימנות גירסתו, כפי שיפורט להלן.

15. למלם היא אפוא עדה אמינה, ועדותה מהימנה, ולפיה יש לקבוע שהיא ראתה את הנאשם ממית את המנוחה, וכשהנאשם ראה את למלם, הוא עשה לעברה תנועה עם הסכין ואמר לה ללכת ו/או שישחט גם אותה:

למלם נשמעה ונראתה מספרת את מה שהיא ראתה, דברים כהווייתם, כפי שקרו לנגד עיניה, וגירסתה, שבה היא סיפרה בבית המשפט על מה שהיא ראתה ומה שהיא חוותה בחדר עם הנאשם, נשמעה ונראתה ברורה, כנה, מהימנה, ללא תחכום, אלא בפשטות היא העידה בעקביות את מה שהיא חוותה. הזהרתי עצמי שעדותה של למלם, לעצם ההתרחשות בחדר, היינו - המנוחה שוכבת על גבה על המיטה (הפוך לשכיבה רגילה כאמור), הנאשם מעל המנוחה ואוחז בה, בידו הימנית סכין גדולה, הוא שוחט את המנוחה, וכשהוא ראה את למלם הוא נבהל, הניף לעבר למלם את הסכין ואמר ללמלם ללכת, אחרת הוא יהרוג גם אותה - היא עדות יחידה. בחנתי אפוא את עדותה שוב ושוב בקפדנות, ומסקנתי היא שניתן לבסס על עדותה דלעיל של למלם ממצאים במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי, וכך אעשה. כאמור, גירסתה של למלם לליבת האירוע, במהות, לא נסתרה כלל, וכמפורט להלן היא אף חוזקה בראיות נוספות. ודוק: הנאשם אישר (וגם למלם אישרה), שעד הרצח היחסים בינו לבין למלם היו טובים, והם לא מסוכסכים (ת/24א, ע' 4, שו' 92-97). גם בהיבט זה לא היתה אפוא למלם סיבה להעליל על הנאשם או סתם "להמציא" דברים נגדו, לא כל שכן דברים חמורים כאלה, ובעיקר שהוא שחט את המנוחה לנגד עיניה.

16. חיזוקים לגירסתה המהימנה של למלם - שהיא ראתה את הנאשם שוחט את המנוחה וראתה דם בדירה:

16.1. חיזוק לעדותה של למלם בדיעתה "פרטים מוכמנים", שרק מי שראה את האירוע בזמן אמת, כלמלם, יכול לדעת אותם:

א. התנוחה ההפוכה שבה המנוחה שכבה על המיטה בזמן שהנאשם שחט אותה באמצעות הסכין:

כאמור, למלם העידה בביהמ"ש: כשפתחתי את הדלת...הנאשם החזיק סכין גדולה ביד ימין, והוא שחט את שוויית עם הסכין. הנאשם השכיב אותה על המיטה (העדה נשכבת אחורה בכיסא של העדות, עושה תנועה של יד עם שחיטה על הצוואר), ראיתי שהוא שוחט אותה. הנאשם החזיק אותה ושחט אותה עם הסכין ואז אני התחלתי לצרוח...ראיתי דם על המיטה. ... (הוגש שרטוט שלמלם אישרה - ת/34, שתואם למה שנראה בתמונות 27 ו-31 שב-ת/20א)...הראש של המנוחה היה בכיוון הפוך, לא כמו כרגיל על הכרית אלא בצד של הרגליים. והוא שחט אותה, אני צעקתי, אחותי שוויית... " (עמ' 17 לפר', שו' 28-31; עמ' 18 לפר', שו' 1-14; ועוד ראו, בעדויותיה של למלם במשטרה: נ/2א, שו' 4-5; נ/2ב, עמ' 207, שו' 4-39; עמ' 208, שו' 1-24; ת/24ב, עמ' 57, שו' 33-36; עמ' 62, שו' 1-5). ואכן, בתמונות שב-ת/20א, מס' 27 ו-31, ובתמונות שב-ת/4א, מס' 14 ו-17, נראית המיטה ועליה כתמי דם בצד של המיטה שבו אמורות ברגיל להיות הרגליים, אך שם היה ראשה וצווארה של המנוחה - ממש כפי שלמלם העידה לעיל בבית המשפט ובמשטרה החל מחלקה השני של עדותה הראשונה מיום 30.7.13, וכפי ששרטטה בתרשים ת/34, איך שכבה שוויית המנוחה על המיטה (ראו גם ב-ת/20א, תמונה 33). והרי אין חולק, שפצעי הדקירה העיקריים היו בצוואר ובעורף של המנוחה, עם פגיעה בכלי דם ראשיים (חוזה"ד ת/27, בעמ' 13-14). עת/13,

רפ"ק חגי וקס, שערך את חווה"ד **ת/20**, העיד בהתייחסו לתמונה **31**: "...אני מפנה את בית המשפט לחוות דעתי **ת/20** בעמוד 2 סעיף 3 ששם בערך הפינה הזו מאופיינת, וכמובן לתצלומים...גובה ההתזות ומידת מספר ההנפות של אותם קסט אופ...באזור הפינה הזו היו עיקר הדקירות ועיקר המאבק שכלל את אותן דקירות..." (ע' 84 לפר', שו' 18-23). האישור בתמונות דלעיל, של התאור של למלם שהנאשם שוחט את המנוחה, **ושהמנוחה שכבה הפוך במיטה, כלומר שראשה וצווארה שנדקרו היו היכן שנראו כתמי דם - משני צידי הצוואר/ראש של המנוחה - הינו חיזוק לעדותה דלעיל; רק מי שראה את המנוחה ממש בעת רציחתה, כלמלם, יכול כך לתאר את שארע באופן שתואם את הממצאים האובייקטיביים הללו בזירה**. שלא כעולה מטענת ההגנה בסיכומיה (עמ' 9, למטה), התאור של למלם דלעיל הינו אכן "פרט מוכמן", שהרי דקות ספורות לאחר יציאתה המבוהלת של למלם מהדירה אחרי שנכנסה אליה "בשעת מעשה" כאמור, כשלמלם חזרה לדירה עם מהרי כדי לקחת את הטלפון שלה, המנוחה כבר לא היתה על המיטה אלא על הרצפה (ע' 19 לפר', שו' 19; דו"ח זירת העבירה **ת/20**, בעמ' 2, סע' 3ב; בתמונות **ת/20א**, תמונות מס' 7-9).

ב. למלם ציינה והדגימה, הן במשטרה והן בביהמ"ש, שהנאשם אחז בסכין **בידו הימנית** בעת שהוא שחט את המנוחה (בבית המשפט - עמ' 17 לפר', שו' 28-29; ובמשטרה - **נ/1א**, שו' 80-81; **נ/1ב**, עמ' 59, שו' 3-5; **נ/2א**, שו' 6; **נ/2ב**, עמ' 210, שו' 33 עד עמ' 211, שו' 5). ואכן, **הנאשם אישר והדגים** בעדותו בבית המשפט שהוא דקר את המנוחה כשהסכין בידו **הימנית** (עמ' 94 לפר', שו' 7-8), וגם אמר כך במשטרה (**ת/24א**, עמ' 2, שו' 26; **ת/24ב**, עמ' 26, שו' 19-23). גם בידיעתה של למלם פרט זה, יש כדי לחזק את גירסתה שהרי רק מי שראה את הנאשם שוחט את המנוחה ב"זמן אמת", יכול להעיד ולהדגים, **באיזו יד** הנאשם אחז בסכין באותו הרגע. **ההגנה טענה** בסיכומיה (עמ' 17): תאורה של למלם, שהנאשם החזיק את הסכין בידו הימנית, איננו ייחודי כי הסכינים נמצאו במקומות גלויים בדירה והיא הכירה את הנאשם וידעה אם הוא ימני או שמאלי. **ולא היא**: הדגש אינו על עצם קיומם של סכינים או האם הנאשם ימני או שמאלי, אלא הדגש הייחודי הוא, באיזו יד הנאשם החזיק את הסכין **בעת האירוע, ממש ברגעים שהוא שחט את המנוחה**; למלם ידעה לציין זאת **ממראה עיניה - בידו הימנית**, כפי שהנאשם אישר זאת לעיל.

16.2. חיזוק עדותה של למלם ע"י עדים שאיתם היא דיברה, בסערת רוחה, מיד/סמוך מאד, לאחר האירוע:

כאמור לעיל, למלם העידה שוב ושוב, החל מחלקה השני של הודעתה במשטרה ביום האירוע, וכלה בעדותה בבית המשפט, **שהנאשם שחט את המנוחה**, והיא אף הדגימה זאת. עדותה של למלם לעניין זה, **מחוזקת** בעיקר בעדותם של **שלושה עדים**: יעקב (בעל הדירה), מהרי (עובד ניקיון) ואיוב (אחיה של המנוחה):

א. עת/4, יעקב: כאמור, למלם העידה שהיא הראתה ליעקב בתנועת יד שהנאשם שוחט את המנוחה (עמ' 31 לפר', שו' 3). ואכן, **עת/4, יעקב אברמיאן**, שהשכיר את הדירה לנאשם ולמנוחה, העיד בבית המשפט: ביום 30.7.13 הוא **שמע צעקות אימים, כשלמלם קראה בשמו וצווחה בקולי קולות ואז למלם: "...עשתה לי תנועה של שחיטה על הצוואר (מדגים). היא עשתה לי את התנועה הזו**, ...היא הצביעה לי למעלה, עליתי למעלה...פתחתי את הדלת ואני רואה את כל הרצפה מלאה בשלולית דם..." (עמ' 38 לפר', שו' 28-31; עמ' 39 לפר', שו' 1-3; עמ' 42 לפר', שו' 4-9).

ההגנה טענה בסיכומיה (בעמ' 20) שיעקב שלל במשטרה שראה תנועה כזו שלמלם עשתה, שאין ליתן כל משקל לדבריו (ע' 23), והיפנתה לדבריו במשטרה (**נ/2ב**, ע' 149-150), **ואולם**, אין לקבל את טענות ההגנה: **1**. יעקב לא

נחקר בחקירה נגדית על תנועת השחיטה על הצוואר שלמלם עשתה לו ושעליה הוא העיד בעדותו הראשית (עמ' 44-40 לפר'); **2.** במשטרה, במקום אחר, יעקב נשאל והשיב: "חוקרת...: **עושה לך ככה...שזה בכל העולם...מבינים שהוא שוחט אותה.** נחקר...יעקב: **אוקי. (הנחקר מהנהן בראשו).**" (נ/2ב, עמ' 133, שו' 5-7; ראו בדיסק נ/2ג, מונה 02:13:55). **3. עת/3,** השוטרת **זלטה צ'בן,** רשמה בדו"ח הפעולה **ת/37,** **שיעקב** אברמין, בעל הבית, **צעק:** **"הוא הרג אותה, הוא הרג אותה" והצביע לקומה השנייה...**" (ת/37, ע' 1, אמצע העמוד). גם **עת/2,** השוטרת סאמח חרב, כתב בדו"ח הפעולה שלו (ת/35, עמ' 1) שיעקב אמר לו: **"הוא הרג אותה, היא נדקרה"**, והשוטר אף העיד בביהמ"ש: **"...הראשון שפגשתי זה בעל המקום יעקב שהוא אמר לי 'הוא הרג אותה, הרג אותה' הוא סימן לי לעלות למעלה..."** (עמ' 34 לפר', שו' 1-2, 23). זהו חיזוק של שני השוטרים שהגיעו למקום סמוך לאחר האירוע, לעדותו של יעקב, שהוא אכן ראה תנועת שחיטה על הצוואר שלמלם עשתה. אחרת הכיצד יעקב צעק פעמיים בנוכחותה של השוטרת שהוא (הנאשם - ג'נ') הרג את המנוחה ואמר זאת גם לשוטרת הנוסף כאמור. ואם יטען שיעקב ידע כך לצעוק לשוטרים בגלל שהוא נכנס לחדר וראה את המנוחה שחוטה, הרי גם זהו חיזוק לעדותה של למלם שכאמור העידה שיעקב נכנס לדירה. יעקב מחזק אפוא בעדותו דלעיל את גירסתה של למלם, לעצם העובדה שהנאשם שחט את המנוחה. **4.** למלם שבה והעידה במשפט האחרון בחקירתה הנגדית: "אפילו הראיתי ליעקב בתנועת יד שהוא שוחט אותה." (עמ' 31 לפר', שו' 3). ודוק: גם **עודד גליציאן** העיד במשטרה (ת/15) שהאישה הסודנית **שבכתה וצרחתה** (למלם-ג'נ') אחרי שעשתה לו, לעודד, סימן עם היד לבוא, היא **"עשתה סימן של שחיטה על הצוואר."** (ת/15, שו' 11). והרי אלה לעיל שורה של חיזוקים לעדות זו של למלם ויעקב. לא למותר להזכיר, שלפי דברי הנאשם עצמו כשהוא והמנוחה היו בחדר השינה והוא דקר אותה, **לא היה עוד מישהו,** והם היו רק שניהם (ת/24, שו' 44-45; ת/24ב, ע' 47, שו' 9-15), ובלשונו של הנאשם: **"...רק אני הייתי בבית, לא היה אף אחד חוץ ממני."** (ת/24ב, ע' 106, ש' 25). ההגנה גם לא טענה בסיכומיה שהיה אדם נוסף בחדר שבו התרחש האירוע. לכן למען הסר ספק (ולא שקיים כזה), כשיעקב ומהרי אמרו לעיל ולהלן "הוא" שחט/הרג אותה, הרי זה הנאשם, ולא מאן דהוא אחר.

2.16.ב. עת/12, מהרי גברנונוס: פועל ניקיון, שלמלם ביקשה את עזרתו אחרי שהיא ירדה מהדירה שם היא ראתה את הנאשם שוחט את המנוחה, **העיד** בבית המשפט בעדותו הראשית: **"...בסביבות 7 בבוקר הייתי מנקה באיזור, שמעתי צעקות.** באתי אליה, לבחורה נמוכה...אמרה לי שאני יעזור לה כי אחרים לא רוצים לעזור לה. **היא אמרה לי: 'הוא שוחט את אחותי... היא הייתה בוכה, מבוהלת...'**" (עמ' 80 לפר', שו' 8-10, 22). וגם בחקירתו הנגדית **עת/12 מהרי העיד:** **"...היא אמרה לי שהוא שוחט אותה..."** (עמ' 81 לפר', שו' 22), ושוב: **"...שאלתי אותה מה קרה והיא אמרה לי שהוא שוחט אותה."** (עמ' 81 לפר', שו' 24-25; עמ' 82, שו' 5). כך גם אמר מהרי בהודעתו במשטרה (נ/2ב, עמ' 7, שו' 27; עמ' 12, שו' 19; עמ' 13, שו' 1-4). **ההגנה טענה** בסיכומיה, שמהרי לא אמר במשטרה את המילה "שוחט" אלא היא נשמעה מפי המתורגמן (בעמ' 20). **ואולם,** אין לקבל טענה זו: במשטרה **מהרי אמר, כמו פיו: "...הוא שוחט אותה" (נ/2ב, עמ' 7, שו' 27), ועוד מפיו של מהרי במשטרה: "...הוא היה רוצח אותה...הוא סגר את הבית והיה רוצח אותה...זה מה שהיא סיפרה לי..."** (נ/2ב, עמ' 12, שו' 17-26), ועוד **מפיו של מהרי: "...הוא היה רוצח אותה...ככה היא אמרה לי" (נ/2ב, עמ' 13, שו' 1-7; וראו גם: נ/2ב, עמ' 24, שו' 18-20, 38-39; עמ' 25, שו' 2; ובעדותו בביהמ"ש - ראו בע' 80 לפר', ש' 9-10). ההגנה גם טענה** בסיכומיה (ע' 20), שלמלם אמרה למהרי שהנאשם מרביץ למנוחה ולא שוחט אותה, **ואולם** מהרי עצמו נשאל זאת, והשיב: **"לא.** היא אמרה לי שהוא **שוחט** אותה..." (עמ' 81 לפר', שו' 21-22). ושוב - זהו עוד חיזוק לעדותה של למלם.

16.2.ג. עת/6, איוב קידני גברמדהין: אחיה הגדול של המנוחה, **העיד** בביהמ"ש בעדותו הראשית: ביום האירוע, במסדרון של תחנת המשטרה, "**כולנו בכינו**". לקחו אותנו לתחנת המשטרה ובמסדרון המתנו, ושאלתי את למלם מה קרה, למלם סיפרה לי...היא...שמעה קול של שוויט...שקראה לה "למלם" ושהגיעה לחדר **הנאשם היה עם הסכין ועם שתי הרגליים שלו הוא לוחץ עליה ובמהירות הוא דקר אותה. ואז למלם...גם אמרה לי שהוא פספס אותה עם הסכין (העד מדגים בתנועה של הנפת יד עם הסכין, חצי סיבוב).**" (עמ' 56 לפר', שו' 9-5; עמ' 60 לפר', שו' 12-20, 26-28). ובחקירתו הנגדית: "...למלם אמרה לי שהיא שמעה את שוויט קוראת לה בקול חלש והנאשם סגר את החדר והיא הצליחה להיכנס וראתה את הנאשם תופס אותה ובמהירות דוקר את שוויט, למלם אמרה שהיא צעקה לו שיפסיק ואז הוא פספס אותה אחרי שעשה לה תנועה של דקירה (העד מדגים)." (עמ' 61 לפר', שו' 4-7). לנוכח טענות הסניגור בסיכומיו (עמ' 19), הרי שעדותו דלעיל של איוב קבילה לכל הפחות לענין **עצם דקירת הנאשם את המנוחה** כפי שתארה למלם, גם אם משקלה מופחת, בנסיבות הענין, כמוסבר להלן.

ד. עדותם דלעיל של יעקב, מהרי ואיוב, על אמירותיה של למלם - **שהוא** (הנאשם-ג'נ') **שוחט את המנוחה** כמפורט לעיל, כל עד ועדותו על ששמע ממנה, הינן עדויות מפי השמועה שקבילות כראיה לפי סע' 9 לפקודת הראיות: אמירותיה של למלם **ליעקב ולמהרי** נאמרו מיד לאחר שהנאשם שחט את המנוחה, מיד אחרי שלמלם יצאה צווחת, בוכה ונסערת (ת/35, עמ' 1, שו' 3; ת/37, עמ' 1), מהדירה לנוכח מה שהיא ראתה בחדר הישנה (ומתנועת ידו האוחזת בסכין של הנאשם ודבריו כלפיה), וזאת אף עוד בטרם שלמלם עלתה חזרה לדירה (ואילו עדותו של איוב מתייחסת לשעות ספורות לאחר האירוע). אמירותיה של למלם נוגעות במישרין הן **לזהותו של מי** שסיים את חייה של המנוחה - הנאשם, והן **לאופן** שבו הנאשם עשה זאת בגופה של המנוחה. מלוא דרישותיו של **סעיף 9 לפקודה** מולאו: ספונטניות וסמיכות זמנים למעשה העבירה (עיתוי), אמירותיה של למלם נוגעות במישרין לעובדות השייכות לענין (תוכן), וכאמור למלם, וכן שלושת העדים הללו - יעקב, מהרי ואיוב העידו במשפט [ע"פ 1645/08 **פלוגי**, מיום 3.9.09, בסע' 19 לפסה"ד; ע"פ 8704/09 **באשה**, מיום 11.11.12, בסע' 11 לפסה"ד]. בהתייחס לאמירותיו של **איוב** - אמנם לפני שלמלם סיפרה לאיוב את מה שסיפרה, היא דיברה עם אחיו ועם שוטר/ת, אך דבריה גם לאיוב משתלבים היטב עם עדותה במשטרה ובבית המשפט, ועם אמירותיה ליעקב ולמהרי, תוך שמצבה הרגשי הנסער באומרה את הדברים, מחזק אף הוא את אותנטיות דבריה. ודוק: גם **עת/5, שישי קידני**, אחיה הקטן של המנוחה, העיד בבית המשפט, שכשהוא הגיע לדירה: "**שהגעתי פגשתי את למלם אמרתי לה מה קרה והיא אמרה לי שהוא הרג את אחותי.**" (ע' 45 לפר', ש' 28-29), ועוד הוא העיד שכשהוא הגיע למקום האירוע אחרי שעובד הניקיון (מהרי) הזעיקו לשם **"...סיפרו לי שהנאשם שחט את אחותי. למלם סיפרה לי"** (ע' 52 לפר', ש' 13). כאמור לעיל, עדותו של שישי היתה מהימנה וברורה, שגם היתה עקבית לעדותו במשטרה. ודוק: **שלא** כטענת ההגנה בסיכומיה (ע' 18), עסקין בעדויות דלעיל (יעקב, מהרי ואיוב) **שקבילות** לגבי אמירתה של למלם **שהנאשם שוחט את המנוחה**, כמוסבר לעיל.

16.2.ה. על כן: עדותם של העדים יעקב ומהרי, ובמשקל מופחת - איוב ושישי (משקל מופחת - בשל נקיטת משנה זהירות כשלמלם אמרה לאיוב ושישי את אמירתה לא מיד) **על מה שאמרה להם למלם - שהוא** (הנאשם-ג'נ') **שוחט את המנוחה, קבילות** לאמיתות תוכן מפי עדים אלה (בעיקר יעקב ומהרי), שמחזקים בעדותם את עדותה של למלם **שהנאשם שחט את המנוחה**. כאמור, למלם אמרה את הדברים ליעקב ולמהרי **מיד** לאחר שהיא יצאה מבוהלת, צווחת ונסערת, מהחדר שבו נשחטה המנוחה לנגד עיניה. אעיר: בחיזוק עדותה המהימנה של למלם בנקודה זו - שהיא ראתה את הנאשם שוחט את המנוחה - יש גם כדי לחזק את יתר גירסתה, לרבות בדבר האינטראקציה שהתרחשה בין הנאשם לבינה כשהוא ראה אותה לפתע בחדר - התנועה שעשה הנאשם כלפיה כשבדו הסכין, ואמירתו שתלך/שישחט

גם אותה.

הנאשם איננו אמין, וגירסתו ועדותו אינן מהימנות, ודין להידחות:

17. ראיתי ושמעתי את הנאשם בעדותו בבית המשפט. התרשמתי היא שהנאשם איננו אמין וגירסתו - לא מהימנה. **שלא** כטענת ההגנה בסיכומיה (עמ' 4, 6), בליבת המחלוקת - טענת הנאשם למצב דיסוציאטיבי שבו הוא היה שרוי לאחר שדקר פעם אחת את המנוחה, היו לנאשם מספר גירסאות, שאינן עקביות, ואינן מתיישבות זו עם זו, בסוגיות מהותיות - הוא זרק סכין על המנוחה או דקר אותה באמצעות סכין; הוא לא זוכר כלום לאחר דקירה אחת כפי שהעיד, או שמא הוא כן זוכר כפי שהעיד - שלאחר הדקירה הוא דקר את עצמו, וכן זוכר שראה את המנוחה מלאה בדם, וכן זוכר דם פה ופה ופה, וכן זוכר שהוא נבהל אחרי שראה את הדם, וכן זוכר שאחרי שהוא דקר את המנוחה היא באה לכיוונו והוא הרביץ לה והם הרביצו אחד לשני; ושמחוות דעתו של מומחה ההגנה עולה שהנאשם סיפר לו שהוא המשיך לדקור את המנוחה אחרי אותה דקירה אחת נטענת; ושהוא רצה להרוג את עצמו ונכנס בו השטן ומגיע לו עונש מוות למרות שלטענתו הוא דקר אותה רק דקירה אחת; ובגלל שראה דם הוא נכנס כביכול למצב של "ניתוק", דיסוציאציה, או שמא לא רק בגלל הדם אלא גם בגלל "קולות" ששמע, ומהם אותם קולות עליהם סיפר לראשונה למומחה ההגנה; ועוד העיד הנאשם - הוא לא חשד במנוחה למרות עדויות שאומרות אחרת; ברהנה דיבר איתו בטלפון בבוקר לפני האירוע למרות שבהרנה הכחיש ובפלט השיחות אין שיחה כזו; העדר הסבר של הנאשם לעדותה של למלם, בת דודתה של המנוחה, עדות הכוללת פרטי מידע מהותיים שרק מי שראתה את הנאשם בחדר השינה "בזמן אמת", שוחט את המנוחה (ויוצר אינטראקציה איתה בתנועת יד כשהוא אוזר בסכין הרצח ואומר לה ללכת משם), יכולה לדעת פרטים כאלה, ושעדותה של למלם חוזקה בראיות חיצוניות, כמפורט לעיל. **בנוסף**, ניכר היה בעדותו של הנאשם בבית המשפט, שהוא מתחמק שוב ושוב מלספר את מה שבאמת ארע, ותחת זאת, השיב תשובות מתחמקות, סתמיות, בעיקר "לא זוכר" (ולא רק בהקשר לטענתו שאיננו זוכר עקב טענת הדיסוציאציה), או הכחיש לקונית, או אמר "יכול להיות", כשתשובות אלה של הנאשם נראה שנועדו להרחיקו מהתמודדות עם שאלות מהותיות שעלו בחקירתו הנגדית, ו"למנוע גישה" אליו בחקירה הנגדית לצורך בירור האמת. וכל זאת, על אף עדויות וראיות נוספות שהוטחו בו במהלכה (ראו, למשל, בפרוטוקול עדותו בבית המשפט - ע' 97, ש' 9, 11, 27; ע' 98, ש' 5, 27, 30; ע' 99, ש' 1, 5, 9, 20; עמ' 100, ש' 10, 12; עמ' 102, ש' 6, 8, 13; עמ' 103, ש' 10, 18, 21, 23, 31; עמ' 104, ש' 7, 10, 12, 15, 18, 20, 22, 25; עמ' 105, ש' 7, 15). ודוק: טענת ההגנה, שלפיה מצבו הרפואי והנפשי של הנאשם פגע באופן שבו הוא קלט וזכר את אירועי יום הרצח-30.7.13 (בסיכומיה, עמ' 4), נותרה טענה בעלמא. לא הובאו ראיות מטעם ההגנה להוכחת הטענה ואף הנאשם עצמו לא העיד על כך.

עדויות הנאשם במשטרה:

18. הנאשם בבית החולים - בעת מעצרו, ביום 30.7.13, בשעה 11:15, נרשם שהנאשם לא מגיב כלל (בדו"ח המעצר **ת/6**, סע' 5). ביום האירוע, 30.7.13, בשעה 18:20 פקד ברנס הגיע לבית החולים לראיין את הנאשם ולהחתים אותו על אסמכתא, והנאשם היה בחדר ניתוח (**ת/7**). ביום 30.7.13 בבית החולים, בשעה 23:35, רשם פקד ברנס, שהנאשם לא מגיב ולא אומר דבר כנראה מטושטש. ביום 1.8.13, לאחר שהוברר שהנאשם עדיין מרותק למיטה אך הוא **ערני**, ניתן לשוחח איתו והסניגורים שלו פגשו בו **ושוחחו עימו**, השוטר חרב תישאל את הנאשם בבי"ח, אך הנאשם **סירב להגיב** ובהה בשוטר (**ת/10**, עמ' 1-2; **ת/11**; **ת/11ב**; ראו בדיסק **ת/11א**, מיום 1.8.13, הנאשם שוכב במיטת בית החולים, ולא נשמע מגיב לשאלות השוטר).

19. בהודעתו הראשונה של הנאשם במשטרה ת/12, ביום 5.8.13, בשעה 14:59, שנמסרה אחרי שהוא דיבר עם עורך דינו (**ת/12**, עמ' 3, שו' 17-22; **ת/12ב**, עמ' 47, שו' 27-39; עמ' 48, שו' 1-6; עמ' 8, שו' 29-39; עמ' 9, שו' 1-7), **הנאשם אמר** (תמצית): הוא יצא בבוקר לעבודה. ברהנה התקשר אליו ואמר לו שהיום שוויט (המנוחה) תהיה בפרדס כך עם חברים. הנאשם ענה לו ששוויט לא תבוא. הנאשם חזר הביתה, ורב עם שוויט - הוא אמר לה להיות בבית בשעה שתיים, והיא אמרה לו שהיא לא תהיה כי היא הולכת לעבודה; הוא אמר לה לגלות לו מה היא תעשה עד שהיא תלך לעבודה, והיא השיבה שלא אכפת לו איפה היא הולכת. הם המשיכו והחליפו דברים לגבי אוכל, כסף, הנישואין. הוא ביקש ממנה שתגלה לו לאן היא הולכת והיא אמרה שלא תגלה. הם המשיכו ורבו - הוא אמר לה שאם היא הולכת שלא תחזור והיא אמרה שהוא לא יגיד לה לחזור או לא, והמשיכו והחליפו דברים (**ת/12**, עמ' 2). בהמשך הם זרקו חפצים זה על זה. הנאשם אמר לה ללכת לאן שהיא רוצה, והיא התעצבנה ואמרה **לנאשם שגם ההריון הזה שלה הוא לא שלו. הנאשם קישר בין מה שברהנה אמר לו למה שהיא אמרה, הרגיש מושפל, התחילו לו עצבים, וזרק עליה סכין שהיתה על השולחן ליד המיטה כדי להפחיד אותה, והסכין פגעה לה ביד. הנאשם הרביץ לה, ולאחר מכן הנאשם דקר אותה. הוא ראה דם ביד שלה, הם תפסו זה את זה, היו מכות, ואחרי זה הנאשם לא זוכר איך הוא דקר אותה**. סיפרו לו שהוא דקר אותה הרבה פעמים. הוא לא רצה ששוויט תמות (**ת/12**, עמ' 3, שו' 5-16; עמ' 4, שו' 8-19; עמ' 5, שו' 1-6; **ת/12ב**, עמ' 22, שו' 21-33; עמ' 23, שו' 26-39; עמ' 24, שו' 1-27; ע' 27-28; 31-33; 39-51). הנאשם נשאל מתי הוא התחיל לחשוד בשוויט שהיא הולכת עם החבר הקודם שלה, והנאשם השיב שיום אחד, לפני חודש וחצי חודשיים, הם רבו, היא באה מאוחר, הוא שאל אותה והיא ענתה לו מה אכפת לו (**ת/12**, עמ' 6, שו' 2-5). בתמליל עדותו דלעיל (**ת/12ב**), הנאשם הוסיף ואמר: אחרי הטלפון של ברהנה, הוא הרגיש שזהו, אשתו (המנוחה-ג'נ') עדיין בקשר עם החבר שלה, כמו שהוא חשד תמיד שהיא נפגשת עדיין עם החבר שלה לשעבר (עמ' 17, שו' 23-27). לא היתה לו מטרה להרוג אותה, הוא רק רצה להתרחק ממנה אבל **באותו יום "השטן הגיע אלי ועשיתי טעות...עלה לי לראש שטן...אמרתי איך היא...לא מכבדת אותי...אבל מה שהכי הרס אותי זה שהיא אמרה לי "ההריון לא שלך", התעצבנתי לגמרי"**...פיתאום היא אמרה לי "הריון לא שלך", אז אני נדלקתי". (**ת/12ב**, עמ' 29, שו' 4-12; עמ' 33, שו' 6-8). **והנאשם גם אמר במשטרה: "אני לא רציתי להיכנס לזה...אני כבר אמרתי ואין תקווה. אתה רואה אותי פה לבד, אין לי אף אחד...אני לא אומר שאני לא עשיתי את זה, אני אומר שאני טעיתי."** (**ת/12ב**, עמ' 15, שו' 6-9). **"...אני רק רציתי להתרחק ממנה...אבל באותו יום השטן הגיע אלי ועשיתי טעות."** (**ת/12ב**, עמ' 29, שו' 5-6). **"...אם...מצאו שהיא נדקרה הרבה פעמים, מה יש להם לשאול אותי? ...למה הם לא...נותנים לי את גזר הדין שלי?...אם הייתי אומר "בכלל לא נגעתי בה" - זה משהו אחר..."** **"...למה הם לא נותנים לי את גזר הדין שלי וזורקים אותי?..."** (ראו בהודעתו הנוספת של הנאשם במשטרה - **ת/24ב**, עמ' 122, שו' 10-11, 16, 22, 37-38; עמ' 205, שו' 29-30), ועוד אמר הנאשם במשטרה: **"...העונש שלי זה מוות...גזר הדין שלי זה למות..."**. (וכן ראו: **ת/25ב**, עמ' 111, שו' 4-10). דברי הנאשם עצמו לעיל, מדברים בעד עצמם.

20. בהודעתו הנוספת במשטרה - ת/24 (התמליל - ת/24ב) מיום 13.8.13, הנאשם אמר (תמצית):

הוא לא זוכר שהרג אותה [**המנוחה-ג'נ' ת/24**, עמ' 1, שו' 6]. הוא יצא בבוקר האירוע לעבודה. לאחר השעה 6:00 בבוקר ברהאנה התקשר אליו וסיפר לו כי המנוחה לא הולכת לעבודה, אלא הולכת לחברים להכין קפה. לאחר שיחה זו, חזר הנאשם הביתה ונישכב לישון לצידה של המנוחה. בשעה 7:00 בבוקר, המנוחה רצתה ללכת לעבודה, אך בעקבות דבריו של ברהאנה, הנאשם אמר למנוחה "את לא הולכת לעבודה"; המנוחה השיבה "אם אני רוצה אני הולכת, אם אני לא רוצה אני לא הולכת, אתה (הנאשם-ג'נ') לא מחליט עלי". הריב היה על זה שברהאנה אמר לנאשם שהמנוחה הולכת להכין קפה לחברים (**ת/24ב**, עמ' 14, שו' 4; **ת/24**, עמ' 4, שו' 103-106; **ת/24ב**, עמ' 76, שו' 23).

18-20) והחל ויכוח בין השניים שהתפתח לענייני כספים ונישואין (ת/24, עמ' 2 שו' 17-8). לדברי הנאשם, בשלב מסוים המנוחה קמה הלכה לנוחיות, וכשחזרה אמרה "מה קרה שחזרת בכלל מהעבודה?" הנאשם השיב "יש לי בלאגן בראש" (ת/24, עמ' 2, שו' 18-19). לאחר חילופי דברים, הנאשם זרק על המנוחה את הפלאפון שלו. המנוחה, בתגובה, זרקה על הנאשם מצית. שוב היו חילופי דברים (ת/24ב, עמ' 23, שו' 32-35). המנוחה אמרה לנאשם "מה אתה יכול לעשות לי? מי אתה? מה אתה בשבילי? לא איכפת לי ממך" (ת/24ב, עמ' 24, שו' 34-39); הנאשם הרים סכין בשר מן השידה שלצד המיטה, וזרק את הסכין לכיוונה של המנוחה, באמצעות ידו הימנית (הנאשם מדגים את אורכה של הסכין כאורך המרפק עד כף היד). הסכין פגעה במנוחה בצידה השמאלי - כתף או יד שמאל. **ירד למנוחה דם, אשר בעקבותיו הוא אינו זוכר מה היו מעשיו** (ת/24, עמ' 2, שו' 20-33; עמ' 6, שו' 170 - 178). עם זאת הוסיף הנאשם "**השטן הטעה אותי... אחרי שראיתי את הדם, נבהלתי ורציתי להרוג את עצמי**" (ת/24ב, עמ' 35 שו' 21-23; עמ' 39 שו' 28-29). הנאשם תיאר כי בעודו שוכב על המיטה, הרים את הסכין "מעצבים" וזרק אותה לעבר המנוחה אשר ישבה על כיסא ליד המיטה (ת/24, עמ' 6, שו' 173 - 176; ת/25, עמ' 2 שו' 29 - 44; ראו גם בהודעתו הנוספת של הנאשם במשטרה - ת/25ב, עמ' 71, שו' 17-18).

21. גירסת הנאשם בבית המשפט - בעדותו הראשית:

הוא הגיע ארצה בשנת 2012, מאריתראה. ברהנה, שעבד איתו בבית מלון, הכיר לו את שוויט, המנוחה, שהיתה בת כפר של ברהנה. הנאשם ושוויט התחתנו, וגרו בשכונת התקווה. ביום האירוע, **הנאשם העיד:** "...אני התעוררתי בשעה חמש וחצי, הייתי בדרך לעבודה וברהנה התקשר אליי...אמר לי ששוויט הולכת להכין קפה לחבר שלה לשעבר. ...התקשרתי לחבר שהכניס אותי לעבודה, אמרתי לו שיתקשר לבעל הבית ויגיד לו שאני חוזר לבית כי כואב לי הראש. זה היה בערך בשעה 6 בבוקר. בשעה 7 שוויט קמה כדי ללכת לעבודה. ...אמרתי לה שהיום היא לא תלך כי היום אני הולך לעבודה בשעה 2. ... היא אמרה לי שהיא הולכת לעבודה. אמרתי לה...שתביא לי כסף...היא אמרה שאין לה ושאני אלך להביא מהכסף שלי. ... אמרתי לה שלי אין...התחלנו לדבר...אמרתי לה שאם היא יוצאת עכשיו שתלך ולא תחזור...היא אמרה... שאני לא אגיד לה אם להישאר או ללכת...זרקתי לה את הטלפון, ומצית היא זרקה לי...היא אמרה שהיא עושה מה שהיא רוצה ושאני לא יכול להגיד לה מה לעשות, ואחרי זה היא אמרה לי שהעובר לא שלי. אחרי זה הייתי מאוד נסער, ליד המיטה היתה שידה ועל השידה הייתה סכין, דקרתי אותה פעם אחת (מראה מרים את יד ימין ודוקר אותה באיזור כתף ימין), דקרתי אותה...בכתף שמאל...היא התחילה לצעוק והתקרבה אליי, תוך כדי שהיא צועקת היא התחילה לדחוף אותי, ואחרי זה ראיתי דם על הגוף שלה היכן שדקרתי אותה (מראה על כתף שמאל של המתורגמן) אחרי שראיתי את הדם אני כבר לא זוכר מה היה...אני מראה כיצד אני הנפתי את ידי עם הסכין בידי ודקרתי אותה בכתף ימין בצד הקרוב ליד." מה שקרה אח"כ הוא לא זוכר (ע' 89 לפר', שו' 21 עד ע' 94, שו' 26). הנאשם הוסיף והעיד: "...בגלל שכל הזמן היא אמרה לי שהעובר לא שלי, בגלל כל האווירה שהייתה שם וגם שברהנה סיפר לי באותו יום שהיא צריכה ללכת לפרדס כץ, הייתי נסער, כועס...בגלל שהיא עצבנה אותי הייתי רותח." (עמ' 95 לפר', שו' 8-12; ראו גם: בעמ' 100 לפר', שו' 22-24).

אי אמינות הנאשם ואי מהימנות גירסתו בליבת המחלוקת - שהוא פצע את המנוחה פעם אחת, ראה דם, ומאז הוא לא זוכר:

22. הנאשם בעדותו במשטרה כן זכר דברים שארעו לאחר שהוא דקר את המנוחה וראה דם, למרות שלפי גירסתו הבסיסית, אחרי שהוא ראה דם אצל המנוחה הוא כבר לא זכר דבר:

22.1. גירסת הנאשם - אחרי שדקר את המנוחה וראה דם, הוא לא זוכר דבר: בתשובתו לכתב האישום הנאשם אמר שהוא דקר את המנוחה בכתף שמאל "...ראה דם ואז הוא נכנס למצב דיסוציאטיבי ומאז אינו זוכר דבר." (עמ' 12 לפר', שו' 17-20). בעדותו בבית המשפט הנאשם העיד: "...אחרי שראיתי דם על הכתף שלה ואחרי זה אני כבר לא זוכר מה היה." (עמ' 103 לפר', שו' 1-2, 11-15; ראו גם בחו"ד נ/9, עמ' 3, אמצע העמוד); "אחרי שראיתי דם אני לא זוכר מה קרה" (עמ' 132 לפר', שו' 19), "ראיתי שדקרתי אותה וראיתי דם ואחרי כן לא הייתי בהכרה." (עמ' 132 לפר', שו' 24; ובמסגרת-ת/24ב, עמ' 30, ש' 17-26; עמ' 31, שו' 19; עמ' 36, שו' 11-12; עמ' 38, שו' 1-8). ועוד: "...אחרי שפעם אחת ראיתי את הדם עליה, אני לא זוכר." (ת/24ב, עמ' 93, שו' 6; עמ' 198, שו' 37-38; ת/25ב, עמ' 104, שו' 34-39; ראו עוד במסגרת - ת/12, עמ' 3, שו' 8-16; ת/12ב, עמ' 23, שו' 16-39; עמ' 24, שו' 21-26).

ואולם -

22.2. הנאשם כן זכר שאחרי שהוא דקר את המנוחה הוא דקר את עצמו, וזאת עם אותו סכין: בהודעתו במסגרת מיום 13.8.13 - ת/24, אחרי שהנאשם שוב לטענתו לא זכר מה הוא עשה אחרי שהוא ראה דם אצל המנוחה ואף איבד את ההכרה (ת/12, עמ' 4, שו' 14-15; ת/24, עמ' 2, שו' 26-27, 31; ת/24ב, עמ' 30, שו' 26; עמ' 38, שו' 1-2; עמ' 72, שו' 11-12; עמ' 74, שו' 26-27; עמ' 106, שו' 21; עמ' 198, שו' 37-38), הנאשם כן זכר שאחרי שהוא זרק את הסכין על המנוחה וירד לה דם, הוא דקר את עצמו: "אחרי זה, כשראיתי עליה דם...אחרי זה דקרתי את עצמי..." (ת/24, עמ' 2, שו' 34-35; ת/24ב, עמ' 25, שו' 5 עד עמ' 27, שו' 10; וראו עמ' 39, שו' 9-10, 28-31). הנאשם אף הדגים במסגרת כיצד הוא דקר את עצמו (ראו בדיסק ת/24א, ממונה 50:03 - 50:15). הנאשם הוסיף והעיד במסגרת: "...החזקתי את הסכין והתחלתי לדקור את עצמי..." (ת/24ב, עמ' 41, שו' 6). "...אני זוכר שאני דקרתי את עצמי..." (ת/24ב, עמ' 102, שו' 30; ראו גם ב-ת/28, בעמ' 2, בסע' 2). ו"שילוב גירסאות" בפי הנאשם - בעדותו במסגרת הנאשם גם אמר, שאחרי שהוא ראה דם הוא לא זוכר אם הוא דקר אותה עוד פעם או דקר את עצמו (ת/24, עמ' 6, שו' 171-172). הנאשם אף ידע לומר במסגרת, שהוא זוכר שהוא דקר את עצמו ב"אותו סכין" (ת/24ב, עמ' 40, שו' 1-8; וראו גם בדיסק ת/24א, ממונה 51:15 עד מונה 51:37). בבית המשפט, הנאשם נשאל אם הוא זוכר שדקר את עצמו, והנאשם בתשובתו נטש את גירסתו דלעיל ו"חזר" לגירסתו הראשונה, שלפיה: "...אני לא זוכר, בבית חולים אמרו לי שדקרתי את עצמי." (ע' 104 לפר', שו' 1-2). לא היה בפי הנאשם בחקירתו הנגדית הסבר מספק לסתירה זו (עמ' 104 לפר', שו' 3-10). היינו, עפ"י עדות הנאשם עצמו הוא לא איבד את הזכרון אחרי שדקר פעם אחת את המנוחה וראה דם אלא הוא כן זכר שלאחר מכן הוא דקר את עצמו, וזאת עם אותו הסכין שבו הוא דקר את המנוחה, וזאת בסתירה לגירסתו הבסיסית הנטענת, כאמור.

22.3. הנאשם כן זכר שאחרי שהוא דקר את המנוחה וראה דם, החלה מעין התקוטטות בינו לבין המנוחה: הנאשם העיד במסגרת: "אחרי זה, אחרי שהיא (המנוחה-ג'נ') נפצעה ביד...ירד לה דם...אז היא באה לכיוון שלי למיטה...תפסנו אחד את השני אז הרבצתי לה...היא לא הרביצה לי היא באה לכיוון שלי ותפסה אותי" (ת/12ב, עמ' 46, שו' 25-34). ועוד מפי הנאשם: "...אחר כך שירד לה דם אני התחלתי לצעוק... ופתאום היא באה ותפסה אותי...אחרי שתפסנו אחד את השני הרבצתי לה..." (ת/12ב, עמ' 24, שו' 18-25). ועוד: "...זרקתי את הסכין אז ראיתי פה דם. היא באה אלי...הלכנו מכות...הרבצנו אחד לשני...אחרי שהיא התקרבה אלי, לא יודע, יכול להיות שאני הרבצתי לה ככה בסכין..." (ת/12ב, עמ' 47, שו' 10-19). ועוד: "...אחרי שראיתי את הדם...הרמתי את הסכין ולא זוכר איפה דקרתי אותה...הרבצתי לה בבטן..." (ת/12ב, עמ' 52, שו' 31-35). ושוב - גם גירסה זו של

הנאשם עצמו, סותרת את טענתו שלפיה, כביכול, לאחר שנדקרה המנוחה לראשונה וירד לה דם, הוא אינו זוכר דבר. מתברר שהנאשם כן זוכר עוד ועוד פרטים.

22.4. הנאשם כן זכר שאחרי שהוא דקר את המנוחה הוא נבהל כשראה את המנוחה **שוכבת מלאה בדם**: הנאשם אמר במשטרה: "...באותו זמן, כשאני ראיתי את הדם, אני נבהלתי...אם תראה בן אדם שוכב מולך מלא בדם, אתה לא תיבהל?... (ת/24ב, עמ' 114, שו' 32-34), ועוד מפי הנאשם: "...אחרי שהרבצתי לה פה...וראיתי עליה דם פה ופה ופה..." (ת/24ב, עמ' 176, שו' 26-27; ועוד מפי הנאשם - ראו גם בסיכום האשפוז נ/10, בעמ' 8, פסקה 4 מסוף העמוד; בחוות דעתו של ד"ר זייב - ת/28, בעמ' 2, סע' 2, שו' 1-2). ודוק: הנאשם סיפר על המנוחה **שוכבת מלאה בדם**-עפ"י השכל הישר וניסיון החיים, מזריקת סכין/דקירה שפגעה במנוחה ביד או בכתף, לא יורד מלא דם, ולא רואים דם פה, ופה, ופה. אין זאת אלא שהנאשם תיאר את שזכר שראו עיניו אחרי שהוא דקר את המנוחה דקירות מרובות, או שדקר אותה באיזור חיוני, ודקירות כאלה הן שגורמות לכך שהמנוחה **שכבה מלאה בדם**, כלשונו של הנאשם. כלומר ה"ניתוק" הנטען של הנאשם, אם בכלל, ארע בשלב של האירוע אחרי שהוא כבר דקר את המנוחה **ששוכבת דקירות מרובות או באיזור חיוני**. למומחה ההגנה, ד"ר מילר, נאמר בחקירתו הנגדית שבמשטרה הנאשם אמר שהוא ראה את המנוחה מכוסה בדם, וד"ר מילר השיב: "...את זה אני לא יודע, אבל השאלה באיזה שלב הוא התנתק..." (עמ' 114 לפר', שו' 15-16). לפי דברי הנאשם לעיל, הנאשם "התנתק", אם בכלל, אחרי שהמנוחה כבר **שכבה מלאה בדם**. בביהמ"ש הנאשם משום מה לא יכול היה להגיד אם הוא ראה הרבה דם או לא (עמ' 132 לפר', שו' 14), ואישר שחץ ממנו לא היה אף אחד בבית (ת/24ב, עמ' 106, שו' 25).

לאור כל הרכיבים דלעיל מהאירוע שאותם כן זכר הנאשם למרות גירסתו שאחרי שדקר וראה דם הוא לא זוכר דבר, נכון כבר עתה להפנות לדברי בית המשפט העליון בפרשה אחרת, דברים היפים לענייננו:

"כמו כן, אני מקבל את טענותיו של המערער לעניין ה"בלק אוט" אשר אפף את תודעתו באותם רגעים קריטיים. ...המערער ידע היטב לתאר את פרטי האירועים אשר היו נוחים לגרסתו אך בחר "להחשיך" את האירועים אשר גרמו קשר ישיר לתוצאה הקטלנית. אמנם יתכן כי במצבי לחץ אדם לא יזכור כל פרט לדיוקו, אך טבעי לצפות מאדם לזכור את פרטי האירוע באופן כללי. טענתו כי דווקא את הרגעים הקריטיים הוא אינו זוכר, אינה עולה בקנה אחד עם השכל הישר. על כן, אני סבור כי החשכה המוחלטת אינה מספקת הסבר מתקבל על הדעת אשר יכול להעלות ספק סביר בנוגע לחזקת הכוונה, ולפיכך, אני מוצא כי חזקת הכוונה מתקיימת במקרה שלפנינו." (ע"פ 4655/12 אדרי, מיום 29.9.14, בס' 34 לפסה"ד).

בהמשך דבריי להלן, אתייחס גם לחוו"ד מומחה ההגנה ולעדויות, ואפרט מדוע אין לקבל.

22.5. מומחה ההגנה ד"ר מילר, כתב בחוות דעתו נ/9: "...הוא תיאר, כי בעקבות ראיית הדם ושמיעת קול בראשו הוא המשיך בדקירות", ולאחר מכן הוא פצע את עצמו (נ/9, עמ' 5, אמצע העמוד). הנאשם נשאל על כך בחקירתו הנגדית, וכל שהשיב היה: "לא. לא. לא. אני לא זוכר." (עמ' 103 לפר', שו' 28-31). ואולם הדברים כך רשומים בחווה"ד של ד"ר מילר [שהכחיש שהדברים נאמרו מפי הנאשם (עמ' 121 לפר', שו' 5-8)].

23. הנאשם סיפר למומחה ההגנה, ד"ר מילר: הוא פצע את המנוחה בכתפה השמאלית, ולדבריו "ברגע שראה את הדם הוא שמע בראשו קול אשר היה מוכר לו מן העבר, כשהיה במחנה פליטים: רעש עם קול של גבר. אין הוא זוכר את המשך האירוע, רק מעת אשפוזו בבית חולים איכילוב..." (נ/9, עמ' 3, אמצע העמוד). לגירסה (נוספת) זו של הנאשם אין זכר, לא בדברי הנאשם במשטרה, ולא בעדותו בבית המשפט.

24. שלא כגירסת הנאשם, הנאשם לא דיבר עם ברהנה בבוקר לפני האירוע; לא בגלל שיחת טלפון (שלא היתה) עם ברהנה חזר הנאשם לביתו אחרי שיצא לעבודה בבוקר האירוע אלא כי הוא שכח את בגדי העבודה שלו:

24.1. ממצאי פלט השיחות: כאמור הנאשם העיד שבבוקר יום האירוע הוא יצא לעבודה, קיבל שיחת טלפון מברהנה, שבה אמר לו ברהנה שבכוונת המנוחה להיפגש עם חבר מהעבר ולהכין לו קפה, ולאור מידע זה הוא חזר הביתה (עמ' 92 לפר', שו' 18-29; ת/24, עמ' 2, שו' 8-9; ת/24ב, עמ' 9 שו' 12 עד עמ' 11 שו' 15; עמ' 83 שו' 21-23; עמ' 84 שו' 10-12; עמ' 85, שו' 1-9; עמ' 93, שו' 17-19). הנאשם אמר בחקירתו במשטרה כי ברשותו פלאפון מסוג נוקיה, אינו זוכר את מספר הפלאפון שלו - מסתיים בספרות 35 או 53 (ת/12ב, עמ' 54, שו' 27-30; עמ' 55, שו' 12-13; ת/24ב, עמ' 78, 79, שו' 33-39; עמ' 80, שו' 6; עמ' 83, שו' 1-2). בזירת הרצח נתפס פלאפון של הנאשם על ידי רס"ב טוביה שלום (ת/9 ות/9א). הנאשם אישר כי הפלאפון (ת/9א) שמסומן במספר פריט 76086972, מספר תפיסה 871038 שייך לו (במשטרה - ת/24, עמ' 5, שו' 120-122; בבית המשפט - עמ' 104 לפר', שו' 26-28). הנאשם העיד כי לפלאפון זה התקשר ברהנה פעמיים בבוקר יום האירוע, לפני האירוע (ת/24ב, עמ' 87-89). בית המשפט השלום בת"א נתן צו חיפוש ביום 6.8.13 - ת/13, לפיו ניתן היה לתפוס כל מסמך וחפץ, לרבות מחשב ולרבות חדירה מתמשכת לצורך הפקת פליטים הקשורים לחקירה. על פי ת/39 מיום 11.8.13, עת/8 פקד יאן קרבט, בדק את כרטיס הזיכרון של הפלאפון והפיק פלט שיחות ליום הרצח (הדיסק ת/40 ופלט השיחות-ת/41; עמ' 67 לפר', שו' 8-25). לפי ת/41 (פלט שיחות טלפון) ברהנה התקשר לנאשם ביום הרצח 30.7.13, ארבע פעמים - בין השעות 4:30 - 4:32 וב- 9:05. ואולם, בניגוד לגירסת הנאשם, על פי הדיסק ת/40 והפלט ת/41 כל השיחות הללו מברהנה לנאשם, לא נענו על ידי הנאשם (ראו בפלט ת/41, עמ' 3). בחקירתו הנגדית נאמר לנאשם, שאין שיחה שהוא דיבר עם ברהנה; למרות הראייה האובייקטיבית דלעיל ת/40 (ו-ת/41), הנאשם השיב שהוא כן ענה לשיחה באותו בוקר (עמ' 105 לפר', שו' 3-15).

24.2. אופן הפקת פלט השיחות: בחקירתו הנגדית העיד עת/8 פקד קרבט: "אני מקבל מכשיר שבסופו של דבר מזהה על ידי חברה...לאחר מכן...אני בודק מה הדגם...לאחר מכן אני מכניס את הנתונים של הטלפון למכשיר הסל ברייט, המכשיר נותן לי פלט מה סוג הכבל המיוחד שאני צריך להוציא מהערכה, מחבר את המכשיר פיזית, לוחץ מספר פעמים נקסט, את סוג הפליטים שאני מעוניין שזה ספר טלפונים, הודעות אם אם או כל נתון אחר שהטלפון הזה מחזיק, והמכשיר מאפשר לי להוציא. המכשיר סל ברייט מבצע את הפעולה אוטומטית, לוקח את הנתונים ומעתיק אותם לעצמו לאחר מכן את הפלט בתור קובץ הוא מעביר למחשב או לחלופין לדיסק און קי...את הקובץ כפי שרשום בדוח אני צרבתי על מדיה ואני מחזיר את זה ביחד עם המכשיר לצוות החקירה..." (ע' 68 לפר', ש' 19-31). ההסמכה המקצועית שלו: "...יש לי הסמכה של חוקר מיומן וגם עברתי הכשרה ספציפית בעניין זה. יש לי את ההסמכה." (ע' 69 לפר', ש' 8-9). לגבי אפשרות ששיחות נמחקות, קרבט השיב: "...המכשיר הוא מאוד פשוט, מכיר את סוגי המחשבים האלה, תקלה של מחיקה על ידי מכשיר עצמו לא נתקלתי...שמכשיר בעצמו ימחק אני לא מכיר את הפעולות האלה בטח שלא במכשירים האלה..." (ע' 70 לפר', ש' 9-14). קרבט נשאל האם עצם השימוש במכשיר עצמו לא

כרוך באיבוד חומרים או נתונים, והשיב: **"...אנחנו לא נתקלנו בתופעה כזו. אנחנו סומכים על המכשיר..."** (ע' 71 לפר', ש' 10-12). קרבט הוסיף ואישר שהוא העביר את המידע מהסל ברייט למחשב, והוא צרב את זה על הדיסק שהעתיקו הוגש לבית המשפט (עמ' 71 לפר', שו' 27-30).

24.3. ההגנה טענה: פקד קרבט ביצע את החיפוש בטלפון ללא צו (הצו הוא מיום 12.8.13 - **ת/38** ואילו הדו"ח הוא מיום 11.8.13 - **ת/39**), **ואולם**, אין לקבל טענה זו: צו החיפוש הראשון מיום **6.8.13 - ת/13**, התיר "לתפוס כל מסמך או חפץ, לרבות מחשב ודבר המגלם חומר מחשב...לרבות חדירה מתמשכת לצורך בדיקה או הפקת פלטים, הקשורים לחקירה." (שם, בעמוד השמאלי, בחלק העליון של הצו). נוסח זה רחב דיו וכולל גם את פעולת הפקת פלטי שיחות מהפלאפון של הנאשם שעשה פקד קרבט בהתאם לצו הראשון. העובדה שהיחידה החוקרת הגדילה עשות, וביקשה ביום 12.8.13 לקבל צו חיפוש ספציפי **ת/38** בטלפון הסלולרי 359279/04/3900061/9 IMEI וכרטיס סים 8997201101104073426985 (עדויות של **ע/7**, השוטר טל קאופמן, עמ' 64 לפר', שו' 29; עמ' 65 לפר', שו' 14), איננה גורעת מהתוקף החוקי של החיפוש שעשה פקד קרבט מכוח הצו הראשון כאמור, והיא בבחינת למעלה מן הצורך. פלטי הטלפון **ת/40** (ו-**ת/41**) קבילים אפוא כראיה, ולפיהם כאמור, הנאשם, בניגוד לגירסתו, לא דיבר עם ברהנה בבוקר לפני האירוע.

24.4. ההגנה טענה בסיכומיה (בעמ' 23-24): יעילותו וקבילותו של מכשיר ה"סלברייט" הינה לכל הפחות שנוייה במחלוקת. **ואולם**, עדותו לעיל של פקד קרבט היתה ברורה, ולא עלה ממנה ביסוס לטענה מעין זו. אדרבא, **ע/8** פקד קרבט נשאל והשיב: "ש. בהנחה שיש בעיה במכשיר ואני אומר לך שלפעמים נמחקות שיחות, אז הסל ברייט יתן לנו את הפלט למה שקיים באותו רגע נכון? ת...תקלה של מחיקה על ידי מכשיר עצמו לא נתקלתי...שם מכשיר בעצמו ימחק אני לא מכיר את הפעולות האלה בטח שלא במכשירים האלה." (עמ' 70 לפר', שו' 9-14). ועוד: "... ש. האם אתה יכול להגיד שעצם השימוש במכשיר עצמו לא כרוך באיבוד חומרים או נתונים? ת. ...אנחנו לא נתקלנו בתופעה כזו. אנחנו סומכים על המכשיר..." (עמ' 71 לפר', שו' 10-12). עוד טענה ההגנה בסיכומיה (בעמ' 24), שלפי עדותו של **ע/9** רונן נזירי (עמ' 74 לפר', שו' 9-16), ברור שלא ניתן לקבוע על סמך המידע הקיים שכל המידע שהיה קיים בטלפון של הנאשם תועד בפלט. **ואולם**, מדבריו של העד נזירי שאליהם היפנתה ההגנה, לא עולה המסקנה שההגנה הסיקה לעיל.

24.5. ההגנה טענה בסיכומיה (עמ' 24), שברהנה אישר שהוא דיבר עם הנאשם בבוקר האירוע. **ואולם**, גם ברהנה, בעימות עם הנאשם (**ת/33**), אמר שהוא לא התקשר אל הנאשם מוקדם מהשעה 07:00 אלא מאוחר יותר, **שעה שבע או שמונה**, והוא לא אמר את מה שטען הנאשם בגירסתו (**ת/33**, עמ' 2, שו' 12-17, 20-34; **ת/33ב**, עמ' 6, שו' 33-37; עמ' 7, שו' 1-12). גם אחיה של המנוחה, **ע/5**, **שישיי**, אמר כבר במשטרה, שבזמן שהוא והנאשם יצאו **יחד** לעבודה, הנאשם לא קיבל שיחת טלפון, הנאשם אף לא החזיק טלפון ביד (**נ/6א** מיום 6.8.13, ש' 3-6, 19-20, 65-66; **נ/6ב**, ע' 3, ש' 17-28; ע' 4, ש' 9-13; ע' 21, ש' 14-17). כאמור, עדותו של שישיי היתה מהימנה. ההגנה טענה בסיכומיה (ע' 24), שאין משמעות לרישום בפלט השיחות כי למלם העידה ששמעה את הנאשם משוחח במכשיר הטלפון שלו בבוקר האירוע. **ואולם**, לא הובאה ראיה **באיזה** טלפון השתמש הנאשם כשהוא דיבר בטלפון, ובחקירתה הנגדית למלם לא נשאלה בנקודה זו של מכשיר הטלפון שממנו דיבר הנאשם בבוקר (ראו: ע' 30 לפר', ש' 3-14). ודוק: למלם העידה ששמעה את הנאשם מדבר בטלפון, אך היא לא ראתה אותו מדבר (**נ/1ב**, עמ' 15, שו' 23-38; **נ/2ב**, עמ' 214, שו' 26-30).

24.6. הנאשם חזר לביתו בבוקר לפני הרצח לא בגלל שיחת טלפון אלא בגלל שהוא שכח את בגדי העבודה שלו:

עד תביעה מס' 5 שישי קידני, אחיה הקטן של המנוחה, **העיד בבית המשפט** בעדותו הראשית: בתקופה שלפני הרצח, במשך כחודשיים, הוא גר בדירה שבה גרה המנוחה (במשטרה - נ/א, שו' 3). באותה תקופה הוא עבד באלקטרה (במשטרה - נ/א, ש' 4) **והיה יוצא לעבודה עם הנאשם** בשעה שש בבוקר. שישי סיפר מה ארע **ביום האירוע**: "...באותו יום שזה קרה **יצאנו ביחד**, הנאשם היה עובד בחוץ עם מטאטא, **הוא אמר שהוא שכח את המדים של העבודה...**" (במשטרה - נ/א, ע' 4, שו' 1-3; עמ' 19, שו' 38-39; עמ' 20, שו' 19) "...**הוא חזר לבית לקחת את בגדי העבודה ואני הלכתי לעבודה...**" (במשטרה - נ/א, שו' 9-10, 64-65, 74). **בחקירתו הנגדית**, שישי שב והעיד שבבוקר האירוע הוא והנאשם יצאו יחד לעבודה, ו"...כשיצאנו מהבית הנאשם אמר שהוא שכח את בגדי העבודה וחזר הביתה ואני המשכתי לעבודה.", שניהם היו על אופניים, הם יצאו מהבית פנו ימינה, ואז הנאשם החליט לחזור (עמ' 51 לפר', שו' 24-30; עמ' 53 לפר', שו' 6; במשטרה - נ/א, שו' 9-14; נ/א, עמ' 3, שו' 30-39; עמ' 4, שו' 1-4). כאמור, עדותו של שישי היתה מהימנה וברורה, שגם היתה עקבית לעדותו במשטרה. ושוב - שלא כגירסת הנאשם, **לא** בגלל שיחת טלפון שהנאשם קיבל הוא החליט לחזור הביתה, אלא בגלל ששכח את מדי העבודה שלו. **לא** היה בפי הנאשם הסבר מדוע שישי יגיד שהנאשם חזר הביתה כי הוא שכח את בגדי העבודה שלו אם זה לא נכון (עמ' 99 לפר', שו' 21-22). הנאשם גם אמר שביום הרצח הוא יצא לעבודה לבד, לפני שישי (ת/א, עמ' 7, שו' 226-227; ת/א, עמ' 192, שו' 14, 22). **ולא היא**, לפי עדותו המהימנה דלעיל של שישי, כאמור.

25. בבית המשפט הנאשם העיד: הוא לא זוכר שהוא ניסה להרוג את עצמו (עמ' 133 לפר', שו' 22-23). **ואולם**, במשטרה הנאשם אמר: **"אני לא שלטתי בעצמי, לא יכולתי לשלוט בעצמי...רק רציתי להרוג את עצמי"** (ת/א, עמ' 102, שו' 12-14). בחקירתו הנגדית הנאשם נשאל על סתירה זו, והשיב תשובות שאינן תשובות: **שיכול שהוא אמר ויכול להיות שהוא לא אמר, שהוא לא שלט על מה שהוא אמר, שהוא לא ידע מה הוא אומר, שהוא לא אמר את זה** (עמ' 133 לפר', שו' 24 עד עמ' 134 לפר', שו' 1-5). ושוב: עפ"י השכל הישר וניסיון החיים, אם כגירסת הנאשם (שאינני מקבלת) הוא לא זכר דבר אחרי דקירה בודדת בכתפה של המנוחה, מדוע הוא רצה לשים קץ לחייו אחרי דקירה בודדת זו? ניתן לטעון שהנאשם לא יכול היה לחשוב שהוא הרג אותה בדקירה בודדת בכתפה; אין אלא להסיק שהנאשם רצה להרוג את עצמו, כי הוא ידע שגרם למותה בדקירות מרובות שדקר, והוא לא לקה אפוא בניתוק דיסוציאטיבי אחרי דקירה אחת.

26. הנאשם העיד: זה לא נכון שהוא התקשר לעבודה של המנוחה וששאל אותה איפה היא, וזה לא נכון שהוא לא האמין למנוחה שהיא בעבודה ושחשד בה (עמ' 99 לפר', שו' 2-13). **ואולם**, עדים מהימנים העידו אחרת מהנאשם: **ע/ת 1 למלם** העידה: "אני זוכרת פעם אחת שהיינו עובדים בעבודה, היינו עובדים שעות נוספות, הנאשם התקשר אליה ואמר לה שהיא לא נמצאת בעבודה וגרם לה לתסכול בכך שאמר לה שהיא לא בעבודה בזמן שהיא כן הייתה בעבודה...כל פעם הנאשם היה מציק לי, כמו שהוא הציק לה בעבודה, הוא לא היה מאמין לה." (עמ' 20 לפר', שו' 1-6). גם **ע/ת 5 שישי קידני**, אחיה הקטן של המנוחה, העיד: "...אפילו בתור אח שלה הוא לא אהב שאני מתקרב אליה. הוא היה מאוד קנאי. ...הוא רק רצה שהיא תהיה איתו ולא תגיד שלום לאנשים אחרים. ...כל פעם שהיו מתקשרים אליה הוא היה לוקח את הטלפון ובודק מי התקשר ולמי היא התקשרה בטלפון." (עמ' 46 לפר', שו' 14-24).

27. הנאשם שינה את גירסתו - במקום שזרק סכין על המנוחה, הוא **דקר** את המנוחה: בהודעתו במשטרה מיום 5.8.13 - **ת/12**, הנאשם אמר שהוא **זרק** את הסכין על המנוחה (עמ' 3, שו' 9; **ת/12ב**, עמ' 23, שו' 26-35). כך גם בהודעתו מיום 13.8.13 - **ת/24 (ת/24ב)**, עמ' 25, שו' 3-4; עמ' 175, שו' 17; וראו גם בהודעתו **ת/25ב**, עמ' 141, שו' 26-27). והנה, בהודעתו **ת/24** במשטרה וגם בבית המשפט, הנאשם גם העיד שהוא **דקר** את המנוחה ולא שזרק עליה סכין (**ת/24ב**, עמ' 45, שו' 8; עמ' 175, שו' 33; עמ' 99 לפר', שו' 29; עמ' 100 לפר', שו' 7; עמ' 102 לפר', שו' 28-30; עמ' 103 לפר', שו' 7). ברי שיש הבדל בין **לזרוק** סכין כפי שהנאשם אמר שוב ושוב במשטרה, לבין **לדקור** באמצעותה את המנוחה. מה גם, שהנאשם ידע לומר שהוא דקר את עצמו, כלומר הנאשם ידע להבדיל בין **לזרוק** סכין לבין **לדקור** עם סכין.

28. העדר בעיה בראשו של הנאשם: הנאשם העיד בביהמ"ש: "...מגיל קטן היתה לי פגיעה בראש. הייתה מלחמה באתיופיה... והתפוצץ רימון ונפצעתי בראש. באיזור שלנו לא היה בית חולים ולא קיבלתי טיפול רפואי. בגלל שלא היה לנו כסף גם הראש שלי לא טוב, לא יכלו לטפל בי... יש לי פציעות בראש. שהתפוצץ הראשון נכנס לי רסיס לראש..." (עמ' 96 לפר', שו' 5-10; ראו גם בעמ' 133 לפר', שו' 3-6; וכן ראו בחו"ד מומחה ההגנה - **נ/9**, בעמ' 2, אמצע העמוד, בעמ' 6, פסקה 3 מראש העמוד). **ואולם:** במשטרה הנאשם העיד שהוא אמר לרופאים "אין לי בעיה בראש ולא הייתה לי אף פעם". (**ת/12ב**, עמ' 25, שו' 31-32).

29. ההגנה טענה בסיכומיה (עמ' 3): עדותו של הנאשם זוהמה במסרים ותיאורים חיצוניים שהשמיעו באוזניו רופאים, שוטרים וכו' או בפרטים שנחשפו בפניו עם חזרתו להכרה. **ואולם**, אין לקבל את טענות ההגנה: ראשית, בהתייחס לכל טענות ההגנה מסוג זה, הרי שהן לא נטענו בתשובה לכתב האישום. שנית, **ביום 5.8.13**, הנאשם תיאר לראשונה את יום האירוע בפני ד"ר דומני, ועפ"י סיכום האשפוז **נ/10**, בין השאר, הנאשם אמר שהוא אינו יודע מה קרה לאשתו (המנוחה-ג'נ'), ואינו יודע איך נפצע, וסיפר שחש שהגיע לו למות. (עמ' 9). הכיצד אפוא עדותו של הנאשם זוהמה כנטען, אם הנאשם כלל לא ידע כי המנוחה מתה או מה היה הגורם שהביא לפציעתו. **עוד טענה ההגנה** בסיכומיה (עמ' 3, סע' ד), כי היה זה ד"ר דומני אשר סיפר לנאשם את אשר אירע, כלומר כי הנאשם המית את אשתו וניסה להתאבד ועל סמך מידע זה יכול היה הנאשם למלא את החסר ולהסיק מסקנות שונות. אין לקבל טענה זו: עפ"י **נ/10**, ד"ר דומני סיפר לנאשם כי אשתו נפטרה, והוא לא הרחיב אודות האירוע מעבר לכך. **ההגנה טענה** בסיכומיה (עמ' 3, סע' ה) כי הנאשם למד פרטים על האירוע מסביבתו והושפע ממנה, **ואולם** זו נותרה טענה בעלמא. ההגנה לא זימנה עדים (שוטרים, צוות רפואי, וכו'), כדי ללבן את הטענות דלעיל, אלא טענה אותן לראשונה בסיכומיה. מה גם, שהחשש לו טוענת ההגנה ל"זיהום" כאמור, אינו מתיישב עם העובדה שעד לכתיבת שורות אלו, הנאשם דבק בגרסתו כי הוא אינו זוכר שדקר את המנוחה דקירות מרובות שהביאו למותה.

על כן: לפי הראיות והאמור לעיל, הנאשם איננו אמין, וגירסתו ועדותו אינן מהימנות, ודין להידחות, גם לעצם גירסתו בליבת המחלוקת - טענת הנאשם שהוא דקר את המנוחה בסכין פעם אחת בכתפה, ירד דם ומאז כביכול הוא לא זוכר דבר. בניגוד לגירסתו זו, לאור עדות הנאשם עצמו, הנאשם כן זכר דברים שארעו ו/או שהוא חש וראה, לאחר שהוא זרק סכין/דקר את המנוחה בידה/בכתפה, וראה דם/מלא דם. חוסר מהימנות גירסת הנאשם כמפורט לעיל, משמיטה את הבסיס מתחת לגירסתו בדבר הדיסוציאציה שבה כביכול היה נתון בעת שגרם למות המנוחה, ומחזקת את גירסת התביעה שרצח אותה בכוונה תחילה.

30. חו"ד מומחה ההגנה, ד"ר מילר - נ/9, ועדותו בביהמ"ש - לא ניתן לבסס עליהן את גירסת הנאשם ואת טענותיו, ודינן להידחות כתימוכין למצב הדיסוציאציה הנטען; גם יש בהן כדי לחזק את גירסת התביעה:

בסיכום חו"ד ההגנה - נ/9, נאמר: "...לפי תאורו של הנאשם, לאחר דקירה אחת בו הוא ראה דם התנתק מן המודע; היה שרוי במצב דיסוציאטיבי...מצבים דיסוציאטיביים הופיעו אצלו לדבריו לפני המקרה וגם לאחריו, אותו תיעד הפסיכיאטר שבדק את הנאשם לאחר הרצח...לפי הסיטואציה המתוארת לעיל מצבו הדיסוציאטיבי בעת הרצח פגע ביכולתו של הנאשם להבדיל בין טוב ורע ו/או להימנע מעשיית המעשה הפלילי." ד"ר מילר אישר שכשהנאשם היה באשפוז ביום 5.8.13 (נ/10), הנאשם **לא** היה פסיכוטי, והוא **איננו** חולה נפש (ע' 107 לפר', ש' 6-7, 17-18). בנוסף, עפ"י חו"ד נ/9 ד"ר מילר אישר, הנאשם יודע פרטים, הזכרון שלו תקין, חשיבתו מסודרת, אין הפרעה בתפיסה (עמ' 107 לפר', ש' 30 עד ע' 108 לפר', שו' 1-2).

בניגוד לעמדת ההגנה בסיכומיה (עמ' 8), **לא** ניתן לקבל את חו"ד נ/9 ואת עדותו של ד"ר מילר. אדרבא, כמפורט להלן, חלק מדבריו של מומחה ההגנה מחזקים את גירסת התביעה בדבר **העדר** מצב דיסוציאטיבי אצל הנאשם בעת האירוע. אפרט להלן דברים אלה וכן **כשלים ופגמים שבחו"ד ובעדות מומחה ההגנה, שלא מאפשרים קביעת ממצאים שבמומחיות לפיהן לביסוס טענות וגירסת הנאשם:**

30.1. ד"ר מילר בדק את הנאשם ביום 13.3.14 וביום 24.4.14, היינו כ - **7-8 חודשים** (!) לאחר האירוע. המומחה ד"ר מילר עצמו אישר, שבדיקה כמה שיותר קרוב לזמן ביצוע העבירה, היא משמעותית (עמ' 106 לפר', ש' 14-18). ד"ר מילר נשאל עוד בהקשר זה, והשיב: "ש. בעניין של המצב שלו בסמוך לביצוע העבירה שכבר הזכרת את זה, יש לזה חשיבות גדולה? ת. כן." (עמ' 108 לפר', שו' 19-21).

30.2. בחקירתו הנגדית ד"ר מילר נחשף לראשונה לדו"ח הפאראמדיק **ת/1** (עמ' 106 לפר', שו' 25-27), שם נרשם שהנאשם היה **בהכרה**, והוא נשאל והשיב: **ש. המצב של הכרה אם היה פרמדיק שאמר שהוא היה בהכרה זאת אומרת שהוא לא היה בניתוק. ת. נכון.** הוא הגיב. " (עמ' 107 לפר', שו' 3-5). כל זאת, בשעה **07:47**, היינו **כחצי שעה-שלוש רבעי שעה בלבד אחרי הרצח** לפי עדותו של ד"ר מילר, הנאשם **לא** היה בניתוק. לפי סיכום האשפוז **נ/10**, הנאשם הובא לחדר המיון **כשעה ורבע בלבד** לאחר האירוע (בשעה **"08:12"** - **ת/1**, בעמ' 3, "זמנים"), והוא "לא מדבר - רושם **שלא מעוניין לתקשר.**" (**נ/10**, בעמ' 1, פיסקה שניה מסוף העמוד). ד"ר מילר נשאל בעניין זה והשיב: **"כן. כלומר הוא לא היה מנותק...הוא יצא מהמצב הזה."** (ע' 108 לפר', ש' 22-27). ושוב - כעולה גם מעדות מומחה ההגנה, הרי שסמוך יחסית לאחר האירוע, הנאשם **לא** היה במצב של "ניתוק" כנטען.

30.3. ב- **נ/10** - סיכום אשפוז של הנאשם מיום 5.8.13, נכתב ע"י פסיכיאטר, ד"ר דומני, בין השאר כך: רק בימים האחרונים לאשפוז החל הנאשם לדבר, תאר ריב קשה עם המנוחה ולא זוכר בדיוק מה קרה, שהכל היה מלא בדם והוא ברח משם, אינו יודע מה קרה לאשתו; לאחר שד"ר דומני סיפר לו על שאשתו נפטרה, הנאשם נכנס למצב דיסוציאטיבי-קטטוני, וככל הנראה היה הנאשם שרוי במצבים דיסוציאטיביים בימים האחרונים (**נ/10**, עמ' 8-9). לכן, **בהסכמת הסניגור** (עמ' 109 לפר', שו' 7-10) הוגש כראיה המסמך מיום 9.2.14 - **ת/44** (שנתבקש בעקבות ישיבת גישור) - **"הבהרה (מאת ד"ר דומני) בקשר...לייעוץ פסיכיאטרי שניתן ב...איכילוב בתאריך 5.8.13"** בעניינו של הנאשם. במסמך **ת/44**, כותב ד"ר דומני: **"אין בכוונתי כעת, ולא היה בכוונתי בעת הבדיקה שערכתי לנבדק בתאריך 5.8.13 להתייחס למצבו הנפשי בעת ביצוע המעשים (6 ימים קודם לכן).**" (**ת/44**, בעמ' 1, פיסקה

אחרונה], ועוד כתב ד"ר דומני: "אין...בממצאי הבדיקה שלי (את הנאשם-ג'נ') כל התייחסות למצבו של הנבדק 6 ימים טרם בדיקתי בעת ביצוע המעשים". (ת/44, בעמ' 2, פסקה אחרונה; ההדגשות שלי-ג'נ'). ד"ר דומני גם הסביר מדוע לא ניתן היה לקבל תשובה לגבי מצבו הנפשי של הנאשם במועד ביצוע המעשה (ת/44, בעמ' 1, פסקה 2 מסוף העמוד). למרות הבהרתו זו של ד"ר דומני עצמו, ד"ר מילר נותר בשלו, בהעידו: "גם במסמך הגישור הוא כתב שהוא לא יכול לומר האם היה הנאשם במצב דיסוציאטיבי בזמן הרצח..." (עמ' 110 לפר', שו' 12-13). ואולם: לא כך נאמר במסמך ת/44, ואף נאמר בו באופן נגטיבי מפורש, כאמור לעיל. ד"ר מילר העיד שכך הוא מבין את דברי ד"ר דומני (ע' 110, שו' 17-18). ואולם ניתן לתהות כיצד ניתן להבין את האמור במסמך ת/44 לא כפי שכתוב בו, כאמור. ודוק: בסיכומי ההגנה (עמ' 7) לא נכתבה הקביעה המהותית דלעיל מפי ד"ר דומני: "אין (ולא יכולה להיות) בממצאי הבדיקה שלי כל התייחסות למצבו של הנבדק (הנאשם-ג'נ') 6 ימים טרם בדיקתי בעת ביצוע המעשים". (ת/44, עמ' 2, פסקה אחרונה, וראו גם בעמ' 1, פסקה אחרונה). ההגנה טענה למחדל ראייתי בהקשר בין השאר למסמך ת/44, ולכך אתייחס בהמשך.

30.4. בחוות דעתי נ/9, כתב ד"ר מילר שהתקבלו תאורים סותרים מבית דודתה של הקורבן (למלם-ג'נ') אשר שהתה בבית בעת הרצח לגבי ההתרחשות (בעמ' 4, פסקה 2 מראש העמוד). ד"ר מילר אישר שהוא לא יודע מה אמרה בת הדודה - למלם, בעדותה בביהמ"ש (עמ' 112 לפר', שו' 1-3). ואולם: ראשית, העדה למלם העידה בבית המשפט ביום **6.11.14**, ואילו חוות דעתי של ד"ר מילר הוגשה לביהמ"ש ביום **10.12.14** (עמ' 105 לפר'). ד"ר מילר יכול היה אפוא לקרוא את העדות החשובה הזו ולעדכן בהתאם את חוות דעתי. הרי היו בפניו פרוטוקולים אחרים מדיוני ביהמ"ש (נ/9, עמ' 2). שנית, כאמור, כבר מחלקה השני של הודעתה הראשונה של למלם במשטרה, ואילך בכל דבריה במשטרה ובעדותה בביהמ"ש, למלם העידה ושבחה והעידה, לא רק שהיא ראתה את הנאשם שוחט את המנוחה ותארה זאת, אלא למלם גם העידה על אינטראקציה שנוצרה בין הנאשם לבינה ב"זמן אמת" - כשהיא נכנסה לחדר, הנאשם עשה כלפיה תנועה עם הסכין בידו, ואמר לה ללכת משם ו/או שהוא ישחט גם אותה. רכיב חשוב זה נעדר מחווה"ד של ד"ר מילר. ואכן, ד"ר מילר, מומחה ההגנה, עצמו העיד מפורשות: "...אם הייתה אינטראקציה מסויימת בינו (הנאשם-ג'נ') לבינה (למלם-ג'נ') במהלך האירוע אז הייתי אומר שאם הייתה אינטראקציה ביניהם זה היה שולל שהוא היה במצב דיסוציאטיבי..." (עמ' 112 לפר', שו' 16-17), ובמקום אחר ד"ר מילר עצמו שב והעיד זאת: "אני צינתי שאם החלק של ההוכחה במשפט יקבע שהוא היה מודע ותקשר לבת דודה של הקורבן אז אין מצב דיסוציאטיבי...במידה והייתה אינטראקציה ביניהם, אז אי אפשר לקבוע שהיה מצב דיסוציאטיבי". (עמ' 124 לפר', שו' 20-24). ניכרת אפוא ביתר שאת החשיבות של קריאת עדותה של למלם בביהמ"ש ע"י ד"ר מילר, שמא אחרי קריאתה, הוא היה רואה לנכון לשנות את חוות דעתי. ודוק: כאמור, קבעתי לעיל שעדותה של למלם היתה ברורה, עקבית ומהימנה, היא חוזקה בראיות נוספות, וקבעתי לפיה ממצאים במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי. למלם העידה שהייתה אינטראקציה בין הנאשם לבינה כאמור, וזו שוללת אפוא, עפ"י עדות מומחה ההגנה עצמו, את ה"ניתוק הדיסוציאטיבי" הנטען.

30.5. בחווה"ד נ/9, ד"ר מילר כתב לפי דברי הנאשם, שלאחר דקירה אחת שבה הוא ראה דם, הוא התנתק מן המודע, היה שרוי במצב דיסוציאטיבי (ע' 7, ס' 5). ד"ר מילר העיד שהנאשם נכנס למצב הדיסוציאטיבי בגלל המראה הקשה של הדם (עמ' 114 לפר', שו' 10-11; עמ' 119 לפר', שו' 29-31). ואולם: ד"ר מילר העיד שהוא לא ידע שהנאשם גם אמר במשטרה שהוא ראה אותה (את המנוחה-ג'נ') מכוסה בדם (עמ' 114 לפר', שו' 15-16). כאמור, הנאשם אמר במשטרה: "...באותו זמן, כשאני ראיתי את הדם, אני נבהלתי...אם תראה בן אדם שוכב מולך

מלא בדם, אתה לא תיבהל?... (ת/24ב, עמ' 114, שו' 32-34; ראו גם בסיכום האשפוז נ/10, בעמ' 8, פסקה 4 מסוף העמוד). ד"ר מילר העיד שהוא ידע שהנאשם אמר שהוא ראה את הדם בכתף של המנוחה (עמ' 114 לפר', שו' 15-17). ותו לא. כאמור, ברי כי יש הבדל משמעותי בין דם בכתף של המנוחה, לבין היותה מלאה/מכוסה בדם בהקשר לשלב הניתוק הנטען - סביר להניח שכשהמנוחה שכבה מלאה בדם, היה זה לא מדקירה אחת בכתף, או אז שלב הניתוק הנטען של הנאשם לא היה אחרי דקירה אחת בכתף, אלא הוא ארע (אם בכלל) אחרי שהנאשם דקר אותה באופן כזה ו/או בריבוי של דקירות שגרמו למנוחה לשכב מלאה/מכוסה בדם. ממילא כשהנאשם זכר זאת כאמור, ה"ניתוק" הנטען ארע לאחר שמותה של המנוחה קרב. לו היה מידע חיוני זה בפני ד"ר מילר, הוא אמור היה לשנות לכל הפחות את עיתוי ה"ניתוק" הנטען ("ניתוק" שאינני מקבלו, כאמור).

30.6. ד"ר מילר כתב בחוות דעתו נ/9: "...לגבי ההינתקות כששמע את בשורה על מות אשתו הוא סיפר, כי הדבר היה 'שוק' עברו והוא התנתק מהסביבה וחזר לעצמו כשהעירו אותו מזה." (בעמ' 4, פסקה אחרונה). ראשית, ד"ר מילר נשאל לגבי משפט זה, והוא השיב שזה מתייחס לאירוע אחר, לריב עם חבר (עמ' 118 לפר', שו' 25-30). ולא היא: המשפט דלעיל שד"ר מילר עצמו כתב בחוות דעתו, מתייחס למות אשתו של הנאשם. בעקבות שאלה נוספת של התובעת, ד"ר מילר תיקן את תשובתו בהתאם (עמ' 119 לפר', שו' 1-3). שנית, לגופו של האמור במשפט דלעיל, אחרי שורת שאלות של התובעת בחקירה הנגדית, נאלץ ד"ר מילר להודות שהמשפט דלעיל היה "...התיאור של ד"ר דומני לגבי הנאשם..." (עמ' 119 לפר', שו' 19, 22-23), וד"ר מילר העיד שטעה: "...הנאשם לא יכול לתאר את מה שקרה באותה סיטואציה, כלומר זו טעות שלי" כשכתבתי את מה שהקראת שהנאשם סיפר שזה היה שוק עברו והוא התנתק מהסביבה וחזר לעצמו, אלה לא דברים שהוא סיפר לי אלא מה שד"ר דומני אמר. (עמ' 119 לפר', שו' 26-28). ואולם בחוות דעתו נ/9 ד"ר מילר לא כך כתב, כאמור לעיל. והרי זהו ענין מהותי, בסוגיית ה"ניתוק" הנטענת.

30.7. ד"ר מילר נשאל והשיב: "ש...מה שאני אומרת שהנאשם למעשה ביצע את מה שהוא חשב, הוא חשב את הרעיון שלו, המחשבה שלו להרוג אותה והוא הרג אותה ואח"כ הוא אמר להרוג את עצמו חשב שזה מה שצריך לעשות והוא ניסה לעשות את זה. ת. כן. לפי זה הוא פעל, זה מה שבעצם קרה." (עמ' 118 לפר', שו' 7-17). ואידך זיל גמור לגבי היסוד הנפשי לרצח שהתקיים אצל הנאשם, גם כעולה מדברי מומחה ההגנה, לעיל.

30.8. ד"ר מילר שב ואישר בעדותו, שהנאשם נכנס למצב דיסוציאטיבי בגלל הדם שראה (עמ' 119 לפר', שו' 29-31). ואולם, כשהתובעת היפנתה את ד"ר מילר בחקירתו הנגדית לחוות דעתו נ/9, התברר שלא כך נאמר בה: ד"ר מילר נשאל, והשיב: "ש. לעומת זאת, בנ/9 בחוות דעתך בעמוד 6 בפרק של הדיון בפסקה שניה שמתחילה במילה "לאחר שהות" בשורה 5 אתה אומר שהוא תיאר בעקבות ראיית הדם ושמיעת קול בראשו הוא המשיך בדקירות. זאת אומרת שעל פי גירסת הנאשם מה שגרם לו לדקור את המנוחה ולהיכנס למצב דיסוציאטיבי זה לא רק הדם אלא גם הקולות? ת. כן. זה מה שנאמר לי. המחשבות שהוא יפגע בה. ש. זאת אומרת שבעצם הוא פגע בה שהוא ביצע את המחשבות שלו? ת. הוא לא התנגד למחשבות." (ע' 120 לפר', ש' 1-7). ודוק: הנאשם עצמו לא טען, לא במשטרה ולא בית המשפט, ש"קולות" גרמו לו לדקור את המנוחה ולהיכנס כביכול למצב דיסוציאטיבי; אדרבא, בעדותו בבית המשפט הנאשם או שהכחיש קיומם של "קולות" או שטען שאיננו זוכר זאת (עמ' 103 לפר', שו' 19-31; עמ' 104 לפר', שו' 13-22). הכיצד "זכר" הנאשם לספר למומחה ההגנה, ד"ר מילר, על קולות, ובבית המשפט לא זכר אותם?! בנוסף, שוב עולה מהאמור לעיל התקיימותו של היסוד הנפשי לרצח שהיה גם

היה לנאשם, שגרם לו לרצוח את המנוחה - לא ניתוק, לא קולות, אלא מחשבות להמשיך בדקירת המנוחה, כפי שאכן ביצע בפועל.

30.9. ד"ר מילר אישר בעדותו: אחרי פעם אחת שהנאשם דקר את המנוחה, הוא נכנס למצב דיסוציאטיבי ולכן הוא לא זוכר את שאר הדקירות; המצב הדיסוציאטיבי גורם לאדם שהוא לא יכול לשלוף מהזכרון שלו חלק מהתרחשות, ושם זה מצב דיסוציאטיבי אז לא זוכרים את מה שהיה (עמ' 120 לפר', שו' 8-16). **ואולם**, כעולה מחוות דעתו של ד"ר מילר, **הנאשם נזכר** שהוא דקר דקירות מרובות שגרמו למותה של המנוחה ולאחר מכן הוא פצע את עצמו. ד"ר מילר נשאל והשיב: **"ש. אני רוצה להראות לך שלמעשה שאתה בדקת אותו הוא נזכר. אני מפנה אותך לנ/9 בהמשך לאותו ציטוט בעמוד 5, פסקה שניה בפרק הדיון, שמתחילה במילים "לאחר שהות". מקריאה את המשפט שמתחיל במילים "הוא תיאר כי בעקבות ראיית הדם..." 4 שורות אחרונות באותה פסקה. זאת אומרת שעל פי מה שנאשם אמר לך שהוא נזכר שהוא דקר אותה דקירות מרובות שגרמו למותה ולאחר מכן פצע את עצמו. ת. לא לזה אני מתכוון, אני מתאר את זה, שהוא דקר אותה בדקירות מרובות, אני אומר את זה לפי החומר, זה לא שהנאשם מסר לי את זה אלא אני ראיתי ואמרתי את זה לפי החומר שהיה בפני. ש. הדברים כתובים ויש משמעות להם. כתוב שהנאשם תאר, לא כתוב על פי חומר הראיות בתיק. ת. ייתכן מאוד שהניסוח לא מדויק. ...אני כדבר ידוע הוספתי שהוא דקר אותה בדקירות מרובות ושלאחר מכן הוא פצע את עצמו באופן קשה...ש. איך אני יכולה להתייחס ברצינות לחוות דעת שבה אתה כותב דברים מפי הנאשם שהם אימרת נאשם והיום אתה על דוכן העדים אומר שזה פרשנות שלך. ת. לא. אני מקבל את ההערה שלך שהייתי צריך לכתוב שזה על פי החומר החקירה שהוא דקר את המנוחה. ...אני מקבל את ההערה שלך שהניסוח שלי בקטע שציטטת לא מדויק."** (עמ' 120 לפר', שו' 17-31; עמ' 121 לפר', שו' 1-4). אחת מן השתיים: כשד"ר מילר כתב במפורש: **"הוא תיאר"**, ד"ר מילר (שוב) שגה, ולא הנאשם תיאר, או שכך אכן אמר הנאשם לד"ר מילר, כפי שהדברים כתובים כפשוטם - **"הוא (הנאשם-ג'נ') תיאר כי...הוא המשיך בדקירות...אחותה הוא הרג בדקירות מרובות ולאחר מכן פצע את עצמו באופן קשה."** - ואז הוא כן זוכר את מלוא מעשה הרצח שביצע. ד"ר מילר הכחיש את אפשרות שניה זו (ע' 121 לפר', שו' 8), כך שנותרת (שוב) שגיאה של ד"ר מילר בעניין מהותי בחוות דעתו, שגם בעטיה, לא ניתן לקבל את חוות דעתו.

30.9.1. ד"ר מילר כתב בחוות דעתו **נ/9** כך: **"...הוא תיאר (הנאשם-ג'נ'), כי בעבר, בפעמים רבות במצבי כעס (שעל רקע פגיעה מוחית אורגנית)** הוא לא זכר קטעים מהתנהגותו..." **(נ/9, עמ' 5, פסקה שניה מסוף העמוד)**. ד"ר מילר נשאל בעדותו והשיב: **"...ש. אח"כ אתה אומר את זה על רקע פגיעה מוחית אורגנית. ת.אמרתי מרמז...וזה יכול להיות אופייני גם לפגם אורגני אבל גם למצב..."** (עמ' 114, שו' 23-25). **ואולם:** ד"ר מילר לא כתב שם שהוא רומז לכך (אלא במקום אחר, למעלה באותו עמוד), אלא הוא ציין את אותה **פגיעה מוחית אורגנית** ללא סייג, כעובדה רפואית אצל הנאשם. **ולא היא**. כאמור, **הנאשם עצמו** אמר במשטרה שהוא אמר לרופאים **"אין לי בעיה בראש ולא הייתה לי אף פעם"** (ת/12ב, עמ' 25, שו' 31-32).

30.9.2. ד"ר מילר נשאל לגבי פרק המסקנות שבחוות דעתו, שם הוא כתב, בין השאר: **"...מצבו הדיסוציאטיבי בעת הרצח פגעה ביכולתו של הנאשם להבדיל בין טוב ורע ו/או להימנע מעשיית המעשה הפלילי."** **(נ/9, ע' 7, בסע' 7)**. **ואולם**, מחד ד"ר מילר העיד, שהנאשם לא עומד בקריטריונים של עונש מופחת לפי סע' 300א(א) לחוק העונשין (עמ' 126 לפר', שו' 22-24), ומאידך, בסעיף 7 דלעיל ד"ר מילר לכאורה מדבר על כך שהנאשם לא אחראי למעשיו (עמ' 126 לפר', שו' 22-26). ד"ר מילר נשאל אפוא ע"י התובעת, התפתל, והשיב: **"ש. מצד אחד אתה לא משפטן, מצד**

שני אתה משתמש בביטויים משפטיים שבהם החוק קובע אחריות פלילית אבל אתה משתמש בהם באופן לא נכון, זאת אומרת אתה אומר לא 300 א', לא חוסר יכולת של ממש, מצד שני אתה מדבר על חוסר יכולת של הנאשם להבדיל בין טוב לרע, מה זה אומר? ת. זה לא שלל אלא פגע. ש. מה זה אומר? ת. זה אומר שבמצבים כאלה יש שיקול דעת, יכול להיות שיקול דעת לא נכון, אבל זה עדיין לא בחומרה כזו שאפשר לטעון שהוא לא לגמרי, אם כי זה שוב לא התפקיד שלי, לקבוע אם הוא אחראי, אבל אני בדעה שמצב כזה פוגע ביכולת של הבן אדם להתמודד עם הסיטואציה ולהימנע ממעשים פליליים. במחשבה נוספת, אחרי שאני שוב קורא את סעיף 7 זה לא ניסוח נכון שלי לומר "פגיעה ביכולתו של הנאשם" אלא היה צריך לכתוב "הגביל את יכולתו להבדיל בין טוב לרע". יכול להיות שהביטוי לא נכון." (עמ' 127 לפר', שו' 14-3). הדברים הללו אינם נוגעים לסוגיית המצב הדיסוציאטיבי הנטען ואולם גם בהם יש כדי ללמד מדוע **אין לקבל את חוות דעתו **נ/9** של ד"ר מילר ומדוע **אין** לקבל את עדותו של ד"ר מילר בביהמ"ש כביסוס לגירסת הנאשם ולטענות ההגנה.**

30.9.3. והערה לפני סיום פרק זה: ההגנה הטעימה בסיכומיה, כי יש להעזר במומחה כדי לעמוד על מצבו הנפשי של הנאשם בעת ביצוע העבירה (ע' 6). לשם כך ההגנה הגישה חוו"ד מומחה של ד"ר מילר דלעיל. המומחה העיד בבית המשפט. עדותו של המומחה בבית המשפט משתרעת על פני כ-22 עמודי פרוטוקול (ע' 105-122 לפר'). והנה, כל שמצאה ההגנה לנכון להקדיש בסיכומיה לעניין שבמומחיות מהותי-אקוטי זה לנאשם, הינו עמוד ומחצה (ע' 8-9). האמור שם בסיכומי ההגנה, בלשון ההמעטה לא ממצה רבות מהסוגיות שנבחנו בביהמ"ש במהלך חקירתו הנגדית של ד"ר מילר, ושפורטו לעיל. ניתן אפוא לטעון, שגם בכך יש כדי ללמד על המידה המועטה, אם בכלל, שבה ההגנה עצמה מבקשת לסמוך על חוו"ד ועל עדות המומחה שמטעמה לעניין טענתו המרכזית של הנאשם שעניינה (גם) במומחיות - מצב דיסוציאטיבי של הנאשם לאחר שלדבריו הוא דקר פעם אחת את המנוחה וראה דם.

על כן: לא ניתן לקבוע ממצאים שבמומחיות ולבסס את גירסת הנאשם ואת טענות ההגנה על יסוד חוו"ד מומחה ההגנה ד"ר מילר- **נ/9** ועל עדותו בבית המשפט, ודין להידחות כתימוכין למצב הדיסוציאציה שנטען ע"י ההגנה שהנאשם היה שרוי בו במועד האירוע. אדרבא, כמפורט לעיל, חלק מדבריו של מומחה ההגנה אף מחזקים את גירסת התביעה בדבר **העדר** מצב דיסוציאטיבי/ניתוק אצל הנאשם בעת שרצח את המנוחה.

31. טענות ההגנה לנטל הוכחת טענת הדיסוציאציה ול"מחדל ראייתי", דינן להידחות:

31.1. ההגנה טענה בסיכומיה (עמ' 6) כי התביעה לא ביקשה לבדוק את הנאשם, לא לאחר קבלת הדיווח מד"ר דומני ואף לא לאחר חקירת הנאשם, במהלכה עלתה טענתו שלא זכר את האירוע החל מנקודה מסוימת של האירוע ואילך. **עוד טענה ההגנה** (עמ' 6 לסיכומיה), כי לא ברור מדוע יש לצפות שההגנה, במרחק של זמן מן האירוע, היא שתפריך את הטענה לפיה הנאשם החליט להמית את המנוחה, וזאת כאשר לתביעה היתה אינדיקציה למצבו הנפשי של הנאשם בשעת האירוע, אך היא לא ביררה את הסוגיה. ההגנה הוסיפה (עמ' 6 לסיכומיה), כי במצב הדברים האמור יש להניח לטובת הנאשם את ההנחה הטובה ביותר והיא שקיים, לכל הפחות, ספק באשר למודעות למה שאירע. **ואולם, אין לקבל את טענות ההגנה.** ברי כי על התביעה להוכיח מעבר לספק סביר את כל יסודות עבירת הרצח, ואולם **ההגנה היא זו שטענה** למצב דיסוציאטיבי של הנאשם אחרי שדקר את המנוחה דקירה אחת וראה דם. משכך, הנאשם נושא בנטל השכנוע של **הוכחת טענת הגנה זו** או למצער הוא נושא בנטל הבאת הראיות להוכחת טענה זו ("חובת הראיה") (ראו ככלל בסוגיה: י' קדמי, **על הראיות**, תש"ע-2009, חלק רביעי, עמ' 1660-1661). משזהו מצב הדברים, אין

לייחס "מחדל" לתביעה שלא הביאה ראיה זו או אחרת בהקשר זה, שהרי בעניין טענת ההגנה דלעיל הנטל איננו על התביעה כאמור. דינה של טענת ה"מחדל הראייתי" אף להידחות גם לגופה: לגבי ההלכה המשפטית בסוגיה - יפים דברי בית המשפט העליון:

"...לא כל הימנעות מחקירה לה טוענת הסניגוריה הינה "מחדל חקירה" ולא כל מחדל חקירה גורם בהכרח ל"נזק ראייתי"...נפקותו של המחדל תלויה בנסיבות המקרה הקונקרטי, ובפרט בשאלה, האם עסקינן במחדל כה חמור, עד כי יש חשש שמא קופחה הגנתו של המערער בעניינו באופן שיתקשה להתמודד עם חומר הראיות המפליל אותו או להוכיח את גרסתו שלו. על פי אמת מידה זו, על בית המשפט להכריע מה משקל יש לתת למחדל, לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראיית מכלול הראיות..." (ע"פ 8529/11 אטקישייב, בעמ' 20, בסע' 8 לפסה"ד, וכן ראו: ע"פ 6662/13 פלוני, בסע' 8 לפסה"ד, ע"פ 6460/12 אחמד, בסע' 13 לפסה"ד; רע"פ 2326/15 בנימין, בסע' 8; ע"פ 5373/12 אבורמד, בסע' 48 לפסה"ד).

31.2. ומן הכלל אל הפרט בעניינו: כאמור, ד"ר מילר, מומחה ההגנה, קבע בחוות דעתו (נ/9, ע' 6): "...כי קיים בסבירות גבוהה, החשש, כי מצבו הנפשי והדיסוציאטיבי של הנאשם בזמן ביצוע מעשה הרצח...שיחק תפקיד של גורם נפשי חולני אשר לא איפשר שיקול דעת או יכולת להימנע מעשיית מעשיו". ד"ר מילר קבע זאת על אף חלוף הזמן מביצוע העבירה וחרף הבהרתו של ד"ר דומני ב-**ת/44**, כאמור. ד"ר מילר אף העיד שהוא הסתמך על בדיקתו שלו את הנאשם (עמ' 111 לפר', ש' 19-22). מהאמור לעיל עולה אפוא שלמרות הנטען ע"י ההגנה, מומחה ההגנה ד"ר מילר הצליח (לגישתו) לגבש את עמדתו המקצועית (שכאמור איני מקבלה), ולקבוע כי הנאשם סבל מנתק דיסוציאטיבי בסבירות גבוהה. בנסיבות אלה, מחדלה הנטען של התביעה, אם בכלל, אינו משמעותי כנטען, ולא פגע בהגנת הנאשם. זאת ועוד: המסמך **ת/44** נוצר ביום 9.2.14, היינו כ- 10 חודשים לפני שמומחה ההגנה העיד בביהמ"ש. **ואולם**, מומחה ההגנה העיד, שהוא **לא ראה** את המסמך **ת/44** עד למועד עדותו בבית המשפט (כ- 10 חודשים לאחר מכן) ולא אמר מדוע, אלא הוא היה רק ער לו (ע' 109 לפר', ש' 1-12). וכאמור, כשהמסמך **ת/44** מאת ד"ר דומני הוגש כראיה במשפט, היה זה **ללא** התנגדות ההגנה (ע' 109 לפר', ש' 7-10). **ההגנה טענה** עוד בסיכומיה שחיזוק למחדל הראייתי הנטען הוא לדבריה בכך שד"ר דומני לא היה ברשימת עדי התביעה (בסיכומיה, ע' 6). **ואולם**, ההגנה יכולה היתה לזמן את ד"ר דומני לעדות, וללבן עימו את טענותיה לגבי הנאשם ממראה עיניו והתרשמותו בשעתו של ד"ר דומני, אך מטעמים השמורים עימה ההגנה בחרה שלא לעשות כן. מה גם, שכאמור, הסוגיה כולה לובנה גם בעדותו של מומחה ההגנה, וממצאי עדותו (וחוות דעתו), שלא ניתן לקבלם, פורטו לעיל. ולפני סיום פרק זה, אזכיר: כאמור, ד"ר מילר העיד מפורשות כי במידה שהנאשם תיקשר עם למלם במהלך האירוע, אזי ניתן לשלול שהנאשם סבל מנתק דיסוציאטיבי בעת האירוע (ע' 112 לפר', ש' 16-17; ע' 124 לפר', ש' 20-24). והרי כאמור לעיל, למלם סיפרה כי עת שפתחה את דלת חדרם של הנאשם והמנוחה במהלך האירוע, הבחין בה הנאשם ובעודו מניף את הסכין לעברה בידו הימנית איים עליה שתלך, ושהוא ישחט גם אותה. כאמור, עדותה של למלם, למן הרגע שבו היא התעשתה כבר בעדותה הראשונה במשטרה, היתה עקבית, ברורה, כנה ומהימנה, ואף חוזקה בראיות נוספות. מנגד, ובנוסף, כאמור, גרסת הנאשם נראתה, נשמעה ונמצאה בלתי מהימנה ושאין לקבלה, כמפורט לעיל. בנסיבות אלה, ולאור האמור לעיל עד כה, ולפי הראיות, התביעה **הוכיחה מעבר לספק סביר באמצעות ה"ש" הראייתי הנדרש בפלילים, את אשמת הנאשם ברצח המנוחה.**

32. סיכום ביניים - הממצאים העובדתיים שהוכחו כנדרש במשפט פלילי:

לפי הראיות ולאור האמור לעיל, אני מציע לחבריי לקבוע שהוכחו מעבר לספק סביר הממצאים הבאים בהתייחס לעבירת הרצח המיוחסת לנאשם, כדלקמן: ביום 30.7.13, בשעה 07:15 לערך, בדירה בת"א שבה התגוררו הנאשם והמנוחה (אשתו, שהיתה בהריון), התגלע ויכוח בין הנאשם למנוחה, במהלכו גמלה בליבו של הנאשם ההחלטה להמית את המנוחה. לשם כך, נטל הנאשם סכין בעלת להב של 18 ס"מ, נעץ אותו בחלקים רבים בגופה של המנוחה וגרם לה לשלושה פצעי דקירה בצוואר מימין, לשני פצעי דקירה בצוואר משמאל, לשישה פצעי דקירה בעורף, וכן לפצעי דקירה בסנטר, בפנים, בגב, בידים, ולפצעי חתך בקרקפת, בפנים, בצוואר ובגב. מותה של המנוחה נגרם מהלם תת נפחי, כתוצאה מאיבוד דם נרחב, שנגרם מעשרה פצעי דקירה בצוואר ובעורף, עם פגיעה בכלי דם ראשיים. במעשיו אלה גרם הנאשם בכוונה תחילה למות המנוחה. כל זאת כשלפי הראיות גם יש לדחות את גירסת הנאשם בדבר מצב דיסוציאטיבי, ניתוק תודעתי והעדר זכרון מצידו אחרי שהוא דקר דקירה אחת את המנוחה, כשהוכח מעבר לספק סביר שכהעדה למלם נזעקה לחדר וראתה את הנאשם ממית את המנוחה השכובה מתחתיו על המיטה, כשהסכין בידו, הנאשם הגיב מיד להיתפסותו בכף, בכך שהניף לעברה של למלם את הסכין ואמר לה ללכת ו/או אחרת הוא יהרוג גם אותה. זאת בנוסף לראיות הנוספות שפורטו לעיל לרבות מפי הנאשם עצמו. בנוסף, יש לדחות את חו"ד מומחה ההגנה ואת עדותו בביהמ"ש כביסוס לטענות ההגנה, כמפורט לעיל.

33. יסודות עבירת הרצח בכוונה תחילה שהוכחו עובדתית בראיות, אף התקיימו ומולאו משפטית במידה הוודאות הנדרשת בפלילים:

סע' 300(א)(2) לחוק העונשין קובע כי אדם הגורם בכוונה תחילה למותו של אדם יואשם בעבירת הרצח (ראו ע"פ 2544/12 פטאפאה, בס' 10 לפסה"ד), ודינו יהיה מאסר עולם חובה, וזו לשון הסעיף:

300. "א) העושה אחת מאלה יאשם ברצח ודינו - מאסר עולם ועונש זה בלבד:
- (1) ...
- (2) גורם בכוונה תחילה למותו של אדם..."

היסוד העובדתי בעבירת הרצח הוא גרימה למותו של אדם; היסוד הנפשי דורש כי גרימת המוות תיעשה בכוונה תחילה, ובין שני היסודות הללו נדרש קשר סיבתי, משפטי ועובדתי, בין התנהגות הנאשם לבין מות הקורבן (ע"פ 6304/12 ספרונוב, בסע' 35 לפסה"ד). היסוד העובדתי הוכח כנדרש בפלילים, כמפורט לעיל.

היסוד הנפשי:

כאמור לעיל, היסוד הנפשי בעבירת הרצח הנו "כוונה תחילה" של אדם להביא למותו של אחר והוא טומן בחובו שלוש דרישות: החלטה להמית, היעדר קנטור והכנה, כאמור בס' 301(א) לחוק העונשין:

301. "א) לענין סעיף 300, יראו ממית אדם כמי שהמית בכוונה תחילה אם החליט להמיתו, והמיתו בדם קר, בלי שקדמה התגרות בתכוף למעשה, בנסיבות שבהן יכול לחשוב ולהבין את תוצאות מעשיו, ולאחר שהכין עצמו להמית אותו או שהכין מכשיר שבו המית אותו."

33.1. יסוד ההחלטה להמית:

יסוד זה כולל שני רכיבים: האחד, צפייה של גרימת התוצאה הקטלנית; והשני, רצון או שאיפה להשגת התוצאה הקטלנית (ע"פ 7620/11 **מסיכה**, בסע' 27 לפסה"ד; ע"פ 3834/10 **והבה**, בסע' 132 לפסה"ד; ע"פ 2933/08 **אנג'ל**, בסע' 8 לפסה"ד). כדי לקיים את יסוד ההחלטה להמית, יש לבחון האם בפרק הזמן שעמד לרשות הנאשם, הגם שקצר, יכול היה הנאשם לצפות את תוצאות מעשיו ולשאוף להשיגם. אין הכרח כי ההחלטה להמית תקונן בליבו של הנאשם במשך זמן פלוני, אלא די כי בעת האירוע או ממש בסמוך לו נתקבלה בליבו של הנאשם ההחלטה להמית (ראו ע"פ 2507/11 **אוסקר**, בסע' כ"ב לפסה"ד). נקבע בפסיקה לא אחת כי ההחלטה להמית עשויה להתגבש כתגובה ספונטנית רגעית, ולאו דווקא לאחר מחשבה ותכנון מוקדמים. בהקשר זה, יפים הדברים שנקבעו בע"פ 512/89 **דניאלס**, ולפיהם: "החלטה כזו יש שהיא נרקמת ומתגבשת לאורך זמן, נדבך על גבי נדבך, עד שהכוונה מתממשת במעשה גרימת המוות, ויש שהיא מתגבשת כהרף עין, בשל התרחשות או הלך נפש שהתהוו סמוך למעשה עצמו." (בעמ' 503; הדברים צוטטו בע"פ 2202/08 **פסקו**, מיום 7.3.12, בסע' 41 לפסה"ד). ובהקשר זה, זו לשון סע' 301 לחוק העונשין:

301. "(ג) כדי להוכיח כוונה תחילה אין צורך להראות שהנאשם היה שרוי בהלך נפש מסוים במשך זמן פלוני או תוך תקופה פלונית שלפני ביצוע העבירה או שהמכשיר שבו בוצעה הוכן בזמן פלוני שלפני המעשה."

בהקשר זה, כאשר עסקינן במצבו ההכרתי-תודעתי של הנאשם, על מנת להתחקות אחר מחשבותיו ורחשי ליבו, בית המשפט יסיק זאת מכלל נסיבות העניין ומהתנהגותו של הנאשם (ע"פ 5706/11 **רון**, בסע' 124 לפסה"ד). כך, התפתחה "חזקת הכוונה", לפיה אדם מתכוון בדרך כלל, לתוצאות הנובעות באופן טבעי ממעשיו (ראו עניין **מסיכה**, בסע' 27 לפסה"ד). לעניין זה יפים דבריו של בית המשפט העליון:

"יסוד 'ההחלטה להמית', עניינו ביסוד נפשי, ובמסגרתו נדרשת הוכחת קיומה של כוונה בשני מישורים נפרדים. הראשון, הוא מישור רציונאלי, ובגדרו נדרשת צפיית אפשרות התרחשותה של התוצאה הקטלנית, ואילו המישור השני עניינו ביחס האמוציונאלי של המבצע, ובמסגרתו יש לבחון את חפצו של הנאשם בהתקיימותה של התוצאה הקטלנית... לנוכח הקושי האינהרנטי להתחקות אחר נבכי נפשו של הנאשם, התפתחה... הגישה, לפיה ניתן להתבסס על 'חזקת הכוונה', אשר גורסת כי אדם מתכוון, בדרך כלל, לתוצאות הטבעיות הנובעות ממעשיו..." (ע"פ 8107/10 **עזר**, בסע' 24 לפסה"ד; ע"פ 1902/10 **אדרי**, בסע' 10 לפסה"ד; ע"פ 759/97 **אליאבייב**, בעמ' 468-469 לפסה"ד).

"חזקת הכוונה" איננה חזקה חלוטה, ובידי הנאשם האפשרות להפריכה בין על ידי הבאת ראיות אובייקטיביות נוגדות ובין על ידי מתן הסבר מתקבל על הדעת שיהיה בו כדי לעורר ספק סביר בכוונה העולה באופן טבעי ממעשיו (ראו ע"פ 3126/96 **עמיר**, בסע' 17 לפסה"ד; ע"פ 8065/11 **עפיף**, בסע' לח לפסה"ד; ע"פ 2458/11 **סולוביוב**, בסע' כה לפסה"ד; ראו גם: ע"פ 1310/12 **שוורצמן**, בסע' 33 לפסה"ד; ע"פ 4655/12 **אדרי**, בסע' 30 לפסה"ד). במידה שהנאשם אינו מעורר ספק סביר בכוונה, חזקה זו הופכת לחלוטה (ראו עניין **ספרונוב**, בסע' 40 לפסה"ד; ע"פ 229/89 **שניר**, בסע' 5 לפסה"ד). וכך נקבע בהקשר זה:

"...יש להדגיש כי חזקה זו הינה אך כלי עזר ראייתי, אשר יש לעשות בו שימוש זהיר, ואשר כל ספק סביר שיעורר הנאשם יטול ממנו את כוחו...מאחר שהנטל המוטל על התביעה הינו להוכיח את אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר, ברי כי לא די בכך שהנאשם יעלה תיאוריה חסרת בסיס על מנת ליצור את הספק הנדרש, וכי התביעה אינה נדרשת להפריך ספק שבסיסו בהרהורי לב או בתיאוריה שאין לה כל הוכחה או אחיזה בעובדות...אם אין בדבריו של המערער או ביתר הראיות כדי להצביע על כוונה אפשרית אחרת, אשר לה אחיזה במכלול הנסיבות, "הרי הדעת נותנת, כי מי שגרם למותו של אחר על-ידי מעשה, המיועד לפי אופיו ולפי מהותו לגרום לתוצאה קטלנית, גם נשא בלבו את הכוונה להביא לתוצאה הטבעית של מעשהו" (ע"פ 9604/04 כריכלי, בעמ' 13 לפסה"ד; ע"פ 410/85 בן שימול, בסע' 7 לפסה"ד).

הלכה היא כי ניתן להסיק בדבר ההחלטה של הנאשם להביא למותו של הקורבן על ידי האמצעי ששימש את הנאשם לפגיעה הקטלנית בקורבן, אופן ביצוע הפגיעה, מיקומה של הפגיעה/ות ומספרן, אופי התקרית שהובילה לאירוע, הנסיבות והאמירות שקדמו למעשה הקטילה, והתנהגות הנאשם לאחר מעשה (ע"פ 2202/08 פסקו, בעמ' 24 לפסה"ד). אלו הם מבחני עזר המבוססים על הסקת מסקנות מתוך העובדות, על פי השכל הישר וניסיון החיים (ראו עניין אוסקר, בסע' כ"ג לפסה"ד; עניין כריכלי, בעמ' 13 לפסה"ד). משכך, גם פגיעה יחידה במקום רגיש בגופו של הקורבן, יכולה להעיד על יסוד ה"החלטה להמית" (ראו ע"פ 502/10 מחאמיד, בעמ' 20 לפסה"ד). לא כל שכן מספר פגיעות כאלה. עוד יודגש כי המסקנה על ההחלטה להמית אינה משתנה לאור טענת נאשם בדבר היעדר מניע. מניע אינו מהווה יסוד מיסודות עבירת הרצח בכוונה תחילה, ואף בהיעדרו יכול בית המשפט להגיע לתוצאה מרשיעה (ראו עניין מחאמיד, בסע' 30 לפסה"ד).

33.2. ובעניינו: הנאשם העיד במשטרה ובבית המשפט על הרקע לריב שפרץ בינו לבין המנוחה בבוקר שלפני הרצח, על דבריה של המנוחה אליו, על זריקת החפצים זה על זה, על אמירתה של המנוחה שהעובר שבבטנה אינו שלו; בעקבות זאת הנאשם דקר את המנוחה דקירות מרובות, עד שגרם בכך למותה. **דקירתה של המנוחה בסכין בעלת להב של 18 ס"מ, ובעיקר מספר דקירות בצוואר ומספר דקירות בעורף, ודקירות נוספות, מלמדות על כוונתו של הנאשם לגרום למותה של המנוחה.** כל זאת, כאשר כמפורט לעיל, יש לדחות את גירסת הנאשם בדבר היותו שרוי במצב דיסוציאטיבי לאחר דקירתו הראשונה את המנוחה; כאמור לעיל, גם לא קיבלתי את טענות ההגנה בדבר "מחדל ראייתי", הן מבחינת נטל הבאת הראיות בהקשר זה, והן לגופו של עניין, שהתביעה הוכיחה באמצעות ה"יש" הראייתי כנדרש, את אשמת הנאשם.

33.3. ההגנה טענה בסיכומיה (עמ' 5): הנאשם והמנוחה רבו, השליכו חפצים האחד על השניה, המנוחה הטיחה בנאשם דברים קשים, והנאשם דקר אותה. הנאשם היה שרוי בסערת רגשות, ומשדקר ברצף המהיר של ההתרחשויות דקירה בודדת, לא התגבשה אצלו ההחלטה להמית. גם לנוכח ריבוי הדקירות, כוונת הנאשם להמית את המנוחה הוזמה בנסיבות דלעיל ובשל פעולתו בעידנא דריתחא. ההגנה הפנתה לע"פ 672/81 עזיז, שם דקר המערער את המנוח 5 דקירות, והרשעתו ברצח הוחלפה להריגה. **ואולם,** אין לקבל את טענות ההגנה: א. כאמור, **הנאשם דקר את המנוחה, השרועה מתחתיו, בסכין שאורך להבה 18 ס"מ, דקירות מרובות, בעיקר באיברים חיוניים כצוואר ועורף, כשהנאשם מודע למעשיו, וממשיך בהם על אף שמעשיו הרצחניים נחשפו לעיניה של למלם. ואז, במקום לחדול, הנאשם סילקה מהמקום בתנועת יד כלפיה, שאחזה בסכין, ובדיבור חד משמעי. ב. ריב, השלכת חפצים (מצית, טלפון) ואמירה של המנוחה שההריון אינו שלו (אפיזודות שלא ארעו לראשונה בין הנאשם למנוחה) לא**

אמורים להביא את הנאשם ו/או אדם אחר למצבו הרגשי הנטען בסיכומי ההגנה, ולא כל שכן שלא אמורים להצדיק פעולה רצחנית כפי שעשה כלפי המנוחה. ג. פרשת עזיז המובאת בסיכומי ההגנה, כלל אינה דומה לעניינו, שם קבע בית המשפט העליון:

"...כאשר כבר הוציא המערער את האולר מכיסו ופתחו, הוא לא התקדם לעבר דורון אלא להפך, נסוג אחורה. את השימוש בו הוא עשה רק לאחר שהונחתה עליו מכת הקרש...גם אז עדיין לא נחלץ לצאת, כיוון שדורון הסתער עליו פעמיים...הדקירות האחרות באו לאחר מכן, ייתכן כפעולה אינסטינקטיבית של הדיפת היריב או בעידנא דריתחא כלפי מי שכיוון את הקרש בתנופה חזקה לעבר ראשו ועדיין מתכוון להלום בו...נראה לי, כי על-פי נסיבותיו המיוחדות של המקרה, כשהמערער עמד בפני לחץ של חוסר יכולת לצאת מהמקום, ונוכח התקיפה שהותקף בקרש והניסיונות החוזרים לתקפו...והמוות שנגרם היה עקב מעשה של חמימות מוח ופזיזות פושעת. אך לא בהכרח תוך החלטה להרוג" (ע"פ 672/81 עזיז, בסע' 7 לפסה"ד).

33.4. ובעניינו, להבדיל מפרשת עזיז דלעיל: הנאשם לא נסוג לאחר אלא דקר ודקר את המנוחה, המנוחה לא תקפה את הנאשם באופן שהצדיק משום בחינה תגובה כה אלימה ורצחנית מצידו, לא כל שכן שלא היה בידה כלי תקיפה, המנוחה לא הסתערה על הנאשם אלא היתה קורבן לתקיפתו, והנאשם יכול היה לא רק לא לפגוע במנוחה, אלא הוא יכול היה לצאת מהחדר כדי להרגע (וכאמור, אינני מקבל כי לנאשם היתה עילה שבגינה הוא צריך היה להרגע). נסיבות של ריב, השלכת חפצים, דברים קשים שנאמרים, אין בכל אלה דבר וחצי דבר המצדיק פגיעה במנוחה. זאת לא כל שכן, כשכעולה מעדותה לעיל של למלם, הנאשם עלה מעל המנוחה השכובה על גבה במיטה, אחז בה, אחז בידו סכין בעלת להב של 18 ס"מ, ודקר אותה שוב ושוב (גם) בצווארה ובעורפה; כאמור, דמה של המנוחה ניתז בחדר והיא מלאה בדם. בכך (ולפי הראיות) חזקה שלא נסתרה היא אפוא שהנאשם התכוון לתוצאה הטבעית הנובעת ממעשיו והיא מותה של המנוחה היינו הוא החליט להמיתה, והנתונים דלעיל מהווים ביטוי נוקב לרצונו זה (ראו בסוגיה: ע"פ 1310/12 שוורצמן, בסע' 34 לפסה"ד; ע"פ 2170/06 מלול, בסע' כ"ז לפסה"ד; ע"פ 6167/99 בן שלוש, בסע' 14 לפסה"ד; ע"פ 7392/06 אבו סאלח, בסע' 44-45 לפסה"ד; ע"פ 7520/02 חמאתי, בסע' 8 לפסה"ד).

33.5. יסוד ההכנה:

יסוד ההכנה מוגדר בסיפא לסעיף 301(א) לחוק העונשין באופן הבא: "...ולאחר שהכין עצמו להמית אותו או שהכין מכשיר שבו המית אותו". יסוד זה הנו יסוד פיזי טהור, אשר דורש הכנה עצמית פיזית של הנאשם לשם מימוש כוונתו להמית, לרבות הכנת אמצעי המיועד לצורך ההמתה. יסוד זה עניינו בשאלה האם הנאשם פעל לאחר מחשבה ויישוב הדעת או שמא האם מדובר בהחלטה ספונטאנית (ראו עניין ספרונב, בסע' 41 לפסה"ד; ע"פ 8392/08 אבהה; עניין אוסקר, בסע' ל לפסה"ד; עניין אבו סאלח, בסע' 53 לפסה"ד; עניין ביטון, בסע' 18 לפסה"ד). וכך נפסק בהקשר ליסוד זה:

"הרעיון הטמון בפירוש האמור הוא, שאם עשה הנאשם פעולה (או פעולות) של הכנה לשם הגשמת מזימתו הקטלנית - כגון, הזדיין בכלי מסוכן, ארב לקרבן במקום סתר, אסף מידע לצורך תכנון מעשהו הקטלני וכו' - משמע, שהוא חשב ושקל לפני שהחליט להרוג. יש להבין, שהמחוקק התחשב כאן בנסיין החיים, המלמד כי בהרבה מקרים, אם לא ברובם המכריע, קשה "לחדור לפנים

האדם" עד כדי שאפשר להיווכח אם כוונת הנאשם לגרום למות הקרבן נוצרה מתוך שיקול וישוב-הדעת, או שמא היתה זו רק החלטה רגעית-ספונטנית..." (ע"פ 396/69 בנו, בעמ' 571 לפסה"ד; ענין ביטון, בסע' 18 לפסה"ד).

בית המשפט העליון חזר לא אחת על הקביעה לפיה די בשליפת סכין לעבר הקורבן ונעיצתו שוב ושוב בגופו, על מנת שיסוד ההכנה יתקיים:

"...מעט שהחזיק בסכין, הפנה אותו המערער לעברה של המנוחה ונעץ את הסכין בגופה שלושים ושתיים פעמים. דומה כי גם בהפניית הסכין לעבר המנוחה היה כדי למלא את יסוד ההכנה; ועל-כל-פנים, נעיצת הסכין בגופה, שוב ושוב, מעידה על הכנה" (ע"פ 2534/93 מליסה, בסע' 15 לפסה"ד; ראו גם ע"פ 6580/96 צ'קולה, בעמ' 2 לפסה"ד).

ככלל, יסוד "ההכנה" מהווה שלב נפרד מיסוד "ההחלטה להמית". עם זאת, נפסק: "לא אחת ההחלטה להמית ומעשה הכנה להמתה שלובים ואחוזים זה בזה, ואלה יחדיו עשויים להתמזג עם מעשה ההמתה עצמו עד שאין פסק זמן נראה לעין בין זה לזה" (ענין אליאבייב, בעמ' 470 לפסה"ד).

"...ההלכה, שלפיה אין צורך שההכנה תתפוס שיעור זמן מסוים והיא יכולה להתגבש מניה וביה ואפילו תוך הזמן הקצר ביותר, היא כה מושרשת, שמן הראוי לא להרהר אחריה" (ע"פ 299/81 טטראשוילי, בעמ' 147 לפסה"ד).

משכך, ההכנה יכולה להיעשות עובר למעשה ההמתה, או למעשה להוות חלק בלתי נפרד ממנו (ענין אדרי, בסע' 13 לפסה"ד). ובענייננו: נטילת הסכין, הנפתה, ודקירת המנוחה שוב ושוב, די בכך להוכחת יסוד זה (ראו עוד בסוגיה: ע"פ 2458/11 סולוביוב, בס' כח לפסה"ד; ע"פ 1310/12 שורצמן, בסע' 41).

33.6. יסוד העדר הקנטור:

במסגרת השלב הנוסף הנדרש כחלק מהיסוד הנפשי בעבירת הרצח בכוונה תחילה, המאשימה נדרשת להוכיח כי עובר לביצוע מעשה ההמתה, הנאשם לא קונטר על ידי הקורבן, ולמעשה, לפי סעיף 301(א) לחוק העונשין, שהנאשם המית את הקורבן בדם קר, בהיעדר התגרות בתכופ למעשה, וכאשר יכול היה לחשוב ולהבין את תוצאות מעשיו. הפסיקה קבעה כי עצם קיומו של קנטור נבחן על ידי שני מבחנים מצטברים (דנ"פ 1042/04 ביטון, בסע' 20 לפסה"ד): המבחן הראשון הוא מבחן הקנטור הסובייקטיבי, אשר בוחן האם להתנהגות המתגרה הייתה השפעה בפועל על הנאשם. אין להסתפק בכל התגרות שהיא כלפי הנאשם על מנת להשלים את המבחן הסובייקטיבי. יש לבחון האם ההתנהגות המתגרה השפיעה בפועל על הנאשם, עד שהיא הביאה אותו למצב של איבוד שליטה עצמית, בכך שביצע את מעשה ההמתה מבלי שיכול היה לחשוב ולהבין את תוצאות מעשיו (ע"פ 1426/12 מוזפר, בסע' 6 לפסה"ד). נדרשת אמת מידה של סבירות בין הפעולה המתגרה לבין התגובה לה (ע"פ 6917/06 חרמאן, בסע' 23 לפסה"ד). לעיתים רחוקות יכיר בית המשפט באמירות מילוליות כגורמות לקנטור, שכן אין בהן כדי להצדיק את ההתנהגות הקטלנית (ענין מוזפר, בסע' 9 לפסה"ד). יתרה מכך, גם כאשר הנאשם פועל מתוך יצר נקמה, אשר מקנן בליבו מזה זמן רב, אך הוא הספיק

לחשוב ולהבין את מצב הדברים, לא יוכל לטעון הוא לקנטור. בנוסף, על הקנטור להיעשות בתכופ למעשיו של הנאשם (ראו עניין **מחאמיד**, בעמ' 22). משכך, במידה שיצרו של הנאשם נרגעו מעצם חלופ הזמן שעבר מרגע הקנטור, לא ניתן לומר כי מעשיו נבעו מהקנטור, והוא לא יוכל לטעון לקנטור בתכופ למעשיו (ראו ע"פ 4606/12 **זכרוב**, בסע' 36 לפסה"ד).

המבחן השני הוא מבחן הקנטור האובייקטיבי, אשר בוחן אם "האדם הסביר" או "האדם מן הישוב", בהינתן תחת מצבו של הנאשם, היה אף הוא מאבד את שליטתו העצמית ונוהג באותו האופן בו נהג הנאשם. המבחן האובייקטיבי למעשה מכיר בחולשתו הטבעית של אדם, אשר בהינתן תחת סיטואציות מסוימות, לאחר התגרות, מסוגל הוא לאבד את עשתונותיו בעקבות אותה התגרות ולגרם למותו של אדם אחר (ראו ע"פ 1310/12 **שוורצמן**, בסע' 39 לפסה"ד; עניין **ביטון**, בעמ' 26 לפסה"ד; ע"פ 322/87 **דרור**, בעמ' 723 לפסה"ד). בהקשר זה, של יסוד העדר הקנטור, נפסק:

"על מנת לאזן בין חולשה זו של האדם ובין ערכי החברה התרבותית ובראשם קדושת החיים, נוסחו מבחני הקנטור האמורים לעיל. המבחן הסובייקטיבי מוודא כי אכן אותו נאשם מסוים קונטר ואיבד את עשתונותיו כתוצאה מהתגרות זו. זאת בעוד שהמבחן האובייקטיבי מהווה בלם ערכי הנועד לוודא את התקיימותן של נורמות חברתיות, שבלעדיהן לא תתכן חברה תרבותית..." (ע"פ 1310/12 **שוורצמן**, בסע' 39 לפסה"ד).

ייתכנו מקרים של התגרויות מצטברות, דהיינו, התגרות בנאשם אשר התמשכה על פני תקופת זמן ארוכה. במצב דברים זה, יש לתת את הדעת למעשה ההתגרות האחרון ולבחון האם היה די בו כדי להביא את הנאשם למצב של איבוד שליטה עצמית. מעשי ההתגרות הקודמים יתכן שישמשו כרקע עובדתי למעשה (ראו עניין **מוזפר**, בסע' 7 לפסה"ד), אך לא הם הביאו את הנאשם להגיב למעשה ההתגרות האחרון באופן קטלני (עניין **אליאבייב**, בעמ' 476). בהקשר זה נפסק:

"ייתכנו מצבים שבהם אדם יהא נתון להתגרויות מתמשכות ומצטברות במשך תקופת זמן ארוכה, המביאות להעצמתם ההולכת וגוברת של רגשות זעם ותסכול, באופן שעל רקעם, ובעקבות מעשה התגרות נוסף, מבצע האדם מעשה של המתה. גם בנסיבות אלה השאלה הניצבת היא אם אירוע ההתגרות האחרון היה בעל עוצמה כזו שהוא, כעומד לעצמו, הביא את הנאשם למצב של אובדן עשתונותו שבעקבותיו נגרר לביצוע המעשה..." (עניין **אליאבייב**, בעמ' 475, בסע' 12 לפסה"ד).

כאמור, יסוד הקנטור מכיל שני מבחנים מצטברים (ע"פ 7392/06 **אבו סאלח**, בסע' 55 לפסה"ד). היות שכך, המאשימה יכולה להסתפק בהוכחת אי-התקיימותו של רק אחד מן המבחנים, שהרי אי-התקיימותו של אחד מהם תביא לכך שיסוד "היעדר הקנטור" יוכח (ראו עניין **עזר**, בס' 26 לפסה"ד).

33.7. ובענייננו: בסיכומיה (עמ' 2 ו-5) **טענה ההגנה** שלחלופין, באם יידחה טיעון ההגנה בדבר העדר כוונה להמית מצד הנאשם לאור מצבו הנפשי, הרי שיש לראות בדבריה של המנוחה ובהתנהגותה במהלך האירוע כ"התגרות" בנאשם, ולקבוע כי לא ניתן להרשיע את הנאשם בעבירת רצח בשל העדר החלטה להמית בשיקול וביישוב הדעת על רקע הקנטור האמור. **ואולם**, אין לקבל טענה זו: ראשית, אזכיר, **שלא** קיבלתי את גירסת הנאשם בהיותה בלתי מהימנה כמפורט לעיל, ובכלל זה את טענות הנאשם לגבי מה שאמרה לו המנוחה עובר לדקירתו אותה בסכין, בין השאר שההריון לא שלו. ממילא אפוא היסוד העובדתי לטענת הנאשם בדבר קינטור שלו, לא הוכח. שנית, גם אם אניח

לטובת הנאשם שהמנוחה אמרה לו את הדברים שטען, **הרי שלפי הראיות, שני המבחינים לקיומו של קנטור, לא הוכחו: הקנטור הסובייקטיבי - ספק רב אם התנהגותה של המנוחה כפי שתאר זאת הנאשם, שהתמשכה על פני תקופת מה שגרמה לחשדותיו בה, ממלאת אחר יסוד זה. גם אם נניח שניתן לראות בכך "התגרות מתמשכת" (ואינני סבור כך), הרי שכאמור, השאלה הניצבת היא, האם אירוע ההתגרות האחרון היה בעל עוצמה כזו שהוא, כעומד לעצמו, הביא את הנאשם למצב של אובדן עשתונות שבעקבותיו נגרר לביצוע המעשה. התשובה לכך בענייננו, הינה **שלילית**: הנאשם העיד במשטרה ובבית המשפט שאמירתה של המנוחה לנאשם, ממש לפני שהוא דקר אותה בסכין, שההריון הזה שלה הוא לא שלו (לא ממנו) היא זו שגרמה לו להרגיש מושפל, היא זו שעצבנה אותו לגמרי, יותר מדי, גרמה לו להידלק (ת/12, עמ' 3, שו' 5-9; עמ' 4, שו' 8-10; ת/12ב, עמ' 22, שו' 21-33; עמ' 29, שו' 10-12; עמ' 33, שו' 6-8; עמ' 46, שו' 15-23; עמ' 100 לפר', שו' 24; 102 לפר', שו' 14-22). **ואולם**, ראשית, הנאשם עצמו העיד: "היא (המנוחה-ג'נ') **תמיד** אמרה לי שההריון הוא לא ממני. גם לפני האירוע הזה, בהרבה מקרים קודמים, היא אמרה לי שההריון הוא לא ממני. עכשיו נזכרתי שבאותו יום שרבנו והאחים שלה השלימו בינינו גם אז היא אמרה לי את זה." (עמ' 100 לפר', שו' 28-31; השוו: ע"פ 1310/12 **שוורצמן**, בסע' 40 לפסה"ד; ע"פ 4655/12 **אדרי**, בסע' 41). ממילא אפוא אין מדובר באמירה מתגרה, מפתיעה, פתאומית, מדהימה עבור הנאשם, שאמורה היתה להשפיע על הנאשם עד כדי אובדן עשתונות ושליטה עצמית מצידו (ראו והשוו: ע"פ 1426/12 **מוזפר**, ס' 8, ע' 14-15 לפסה"ד). שנית, אמירה זו, כשלעצמה, אינה מהווה התגרות כזו ש"מצדיקה" תגובה כה קיצונית כפי שנקט הנאשם. אשר לקנטור האובייקטיבי, ברי כי אדם סביר "מן היישוב", לא היה נוהג באופן האלים כפי שנהג הנאשם כלפי המנוחה, לא כל שכן שהוא לא היה רוצח, בתגובה ל"התגרות" מצידה מעין זו, כמתואר לעיל. והרי כבר נפסק, בדברים היפים לענייננו: **"...בבית המשפט במדינת ישראל לא תישמע הטענה, כי בגידת בן זוג או בת זוג שבנסיבות כפי שתוארו יהא משום קינטור. מצדיקה נטילת חיי אדם."** (ע"פ 2170/06 **מלול**, מיום 8.7.09, בסע' ל"ב; ע"פ 1426/12 **מוזפר**, בסע' 9, בעמ' 18 לפסה"ד), ומה גם **"שכבר נפסק בעבר שכלל אין להכיר באמירות מילוליות כמבססות את טענת הקינטור שכן עוצמת התלהטות היצרים בעקבותיהן אינן מצדיקות את התוצאה הקטלנית"** (ע"פ 4606/12 **זכרוב**, סע' 37 לפסה"ד). גם אם נניח שהתפתחה מריבה בין הנאשם למנוחה עובר לאירוע, שבמהלכה המנוחה הטיחה בנאשם אמירות שהרגיזו אותו והם השליכו זה על זה חפצים (מצית, טלפון), גם אז אין כל היתר או הצדקה שבתגובה לכך הנאשם ידקור את המנוחה בסכין, ולא כל שכן יטול את חייה, כפי שעשה (השוו עוד בסוגיה: ע"פ 4655/12 **אדרי**, בסע' 41 לפסה"ד, פסקה ראשונה).**

על כן: כל יסודות עבירת הרצח בכוונה תחילה שהוכחו עובדתית בראיות כאמור, התקיימו ומולאו גם מהבחינה המשפטית מעבר לספק סביר כנדרש, כמפורט לעיל.

סוף דבר:

לפי הראיות ולאור האמור לעיל, אני מציע לחברי לקבוע **שהוכח מעבר לספק סביר שהנאשם גרם בכוונה תחילה למותה של המנוחה, שהוא אשם אפוא בביצוע עבירת רצח לפי סע' 300(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, ולהרשיעו בעבירה זו.**

גלעד נויטל, שופט,
אב"ד

השופט מאיר יפרח:

אני מסכים.

מאיר יפרח, שופט

השופטת גיליה רביד:

אני מסכימה.

**גיליה רביד,
שופטת**

סוף דבר:

הנאשם מורשע אפוא, פה אחד, בעבירה של רצח בכוונה תחילה, לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ניתן היום, י' אייר תשע"ה, 29 אפריל 2015, במעמד הצדדים.

גיליה רביד, שופטת

מאיר יפרח, שופט

גלעד נויטל, שופט
אב"ד